ANUL XXXII - Nr. 58, 59, 60. IANUARIE-NOEMBRIE 1988

Carpații

Director: Aron Cotrus † REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL. Redactor: Traian Popescu

CONSPIRATIA PERMANENTA

Filon VERCA

XISTĂ o categorie de indivizi, care găsesc în desinformare o îndeletnicire pasională, folosind intriga ca armă de predilecţie. Cum, această profesiune, rezervată laşului, nu se poate exercita la lumina zilei — minimul de prudenţă fiind necesară pentru a pune la adapost "omul public" de anumite consecinţe desagreabile— se recurge la o stratagemă, care de totdeauna a dat roade, folosirea intermediarului, categorie mereu disponibilă.

Această categorie de indivizi, dornici de a ieşi din anonimat, acceptă acest rol de megafon, pentru a transmite ecoul unor ştiri senzaţionale şi care-i plasează în actualitate, la rubrica de "noi talente". Astfel, bazaţi pe surse de mare "încredere", servite cu tot "dezinteresul", aceşti talentaţi se asvârlă în arena politică cu mare sgomot, creind evenimentul, aşa zis inedit, ignorând însă fapte, consumate şi înregistrate deja în istorie, cu ani în urmă, atunci, când ei frecventau abia cursul şcolar inferior.

Un fenomen tipic a apărut de curând —ca din întâmplare— în ziarul "Stindardul Românilor" din Octombrie 1987, al d-lui Pantazi, unde d-l Vladimir Butmy de Katzman semnează un articol, în care se răsboeşte cu d-l Raţiu, preşedintele UMRL.

Până aici nimic de spus, d-l Butmy şi-a exprimat public un punct de vedere şi că, desigur, şi-a însuşit toată responsabilitatea celor afirmate, în calitate de membru al acestei asociaţii.

Insă, d-l Butmy voind să devină şi istoriograf, îşi depăşeşte competinţa şi atunci îmbracă haina de intermediar, acceptând să transcrie opinii deja pregătite de alţii, servind doar de difuzor.

Iată una din aceste întâmplări din trecut, concepută să facă senzaţie:

"Să nu uităm că fără Antonescu România ar fi dispărut ca Stat Suveran, nu la 23 August 1944 ci la 6 Septembrie 1940, când un gauleiter sosit dela Berlin, **ar fi dat ordine unui prim-ministru Sima, sau altui prim-ministru marionetă, ţara s'ar fi transformat într'o colonie germană şi pierderile în vieţi omeneşti ar fi fost mult mai mari".**

A răspunde la această profeţie retroactivă, va fi necesar să facem o incursiune în trecut, să vedem cum s'au desfăşurat evenimentele, în cele trei zile dramatice, care au culminat cu abdicarea regelui Carol II şi înscăunarea generalului Antonescu, cu "depline puteri" la cârma ţării.

Dintru început, de reţinut un fapt, înregistrat deja în anatele romeneşti: **la 3 Septembrie 1940, Miscarea Legionara a declansat revolutia, pentru răsturnarea** regelui asasin şi a camarilei din jurul Palatului.

Braşov, Constanţa, Timişoara şi mai apoi Capitala au fost centrele de acţiune. D-l Horia Sima a fost iniţiatorul şi conducătorul acestui act. Sediul lui se găsea la Braşov.

Să nu se uite, iarăşi, că în proectul iniţial al acestei revoluţii, era prevăzută o echipă din organizaţia legionară din Capitală "Răzleţii", care trebuia să elibereze pe generalul Antonescu, deţinut la mânăstirea Bistriţa, acţiune care nu a mai fost necesară, pentrucă regele eliberase deja pe general, cu puţin timp înainte.

Moruzov într'o convorbire cu d-l Horia Sima, îl ispiteşte pe acesta cu privire la generalul Antonescu. D-l Horia Sima îi răspunde că generalul nu prezintă nici un pericol pentru Coroană. In urma acestui răspuns, desigur că regele a consimţit la eliberarea lui şi poate chiar se gândea a-l putea folosi la nevoie.

Acţiunea dela Braşov, care tindea să ocupe postul de radio Bod a eşuat, reuşindu-se totuşi a se ocupa de către o echipă de legionari Centrala telefonică, controlând astfel legătura Capitalei cu Ardealul.

La Constanţa, un succes iniţial a pus pe gânduri stăpânirea.

In prima zi de 3 Septembrie, Capitala era calmă. A doua zi însă, ecoul celor petrecute la Braşov şi Constanţa, răbufneşte în Capitală. La început o mie, apoi cinci mii, iar în seara lui 4 Septembrie 50.000 de manifestanţi inundă piaţa Patatului, în cântece legionare, cerând abdicarea regelui.

In dimineaţa lui 5 Septembrie, sub presiunea mulţimii, regele cheamă pe generalul Antonescu şi pe generalul Coroamă, şeful Diviziei de Gardă şi în faţa acestei situaţii încordate, le pune întrebarea, dacă ar primi ordin să tragă în mulţime, l-ar executa. Generalul Antonescu spre care se îndreptau privirile regelui, invită pe generalul Coroamă să-şi exprime părerea: "Eu nu trag, nu pot să vărs sângele tineretului", a fost răspunsul lui Coroamă. "Atunci, nici eu nu trag", replică Antonescu. In urma acestui răspuns, regele întrat în panică, acordă "depline puteri" generalului Antonescu.

In ce constau aceste "depline puteri"? Regele păstrează în realitate esenţialul: Capul oştirii şi, ceeace făcea din el adevăratul stăpân, era faptul că, modificarea legilor fundamentale ale Statului, nu se puteau face decât prin

decret regal. Aceste prerogative permiteau regelui să numească şi deci să demită miniştrii la bunul lui plac. Antonescu, cu toate aceste "depline puteri", nu era la adăpostul unei atari eventualităţi.

Generalul Antonescu era satisfăcut de a fi obţinut aceste "depline puteri" şi cerea legionarilor să depună armele şi să se alinieze poziţiei lui. In acest scop, trimite la Braşov pe Mihai Antonescu, deja ministru al Justiţiei, să someze pe d-l Horia Sima să accepte noua politică în jurul tronului, pentru a prezerva pacea. In caz de refuz, îl ameninţă cu demisia, făcând pe d-l Horia Sima şi pe legionari responsabili de consecinţele ce nu vor întârzia să se manifeste.

"Depline puteri" obţinute dela rege nu erau decât un act provizoriu, regele voind să câştige timp, pentru a pregăti contra-ofensiva.

In acest scop, generalii: Mihail, Paul Teodorescu şi Argeşeanu, acel ce a comandat, în calitate de şef al Jandarmeriei asasinarea a sute de legionari, pe tot întinsul ţarii, dispuşi "să tragă", ordonă deplasarea de trupe din provincie spre Capitală.

Generalul Antonescu, Preşedintele de Consiliu, cu "depline puteri", dormea liniştit în acea noapte de 5 spre 6 Septembrie, când Alecu Ghica întră la Preşidenţie, îl trezeşte şi-i aduce ştirea mişcărilor de trupe. Generalul dă ordin imediat să se contramandeze toate aceste mişcări, sigur de sprijinul Mişcării Legionare, precum şi de mulţimea din jurul Palatului, care reprezenta de acum câteva sute de mii, sub comandă legionaă, în frunte cu Radu Gyr, poetul de mai târziu al tuturor întemniţaţilor, cerând abdicarea regelui.

De altă parte, toată noaptea de 5 spre 6 Septembrie, emisarul generalului, Mihai Antonescu, ministrul Justitiei, încerca să obtină, prin şantaj din partea d-lui Horia Sima să accepte conservarea regelui pe tronul ţării, dând ordin legionarilor să înceteze orice acţiune.

Zorii i-au prins pe amândoi pe aceeaşi poziţie, când vestea abdicarii regelui a dat unicul răspuns posibil.

Generalul Antonescu insista pentru a menţine regele pe tron, pentrucă, zicea el, că de s'ar produce desordini, germanii ar ocupa Bucureştii cu paraşutişti.

Ameninţarea cu intervanţia Germaniei nu a fost decât o manevră din culise, în care a căzut şi generalul. Manevra făcea parte din conspiraţia de ultima oră, pentru a salva poziţia regelui. Complotul celor trei generali, "dispuşi să tragă", de a căror determinare de a ucide nu ar fi scăpat nici Antonescu, pe care l-au prevenit de iminenta intervenţie a Germaniei, dacă tronul este ameninţat.

"La 6 Septembrie 1940 un gauleiter sosit dela Berlin ar fi dat ordin unui prim-ministru Sima sau altui prim-ministru marionetă..."

După aceşti indivizi, camuflaţi sub costum naţionalist, Mişcarea Legionară nu ar fi fost decât o sucursală a naţional-socialismului. Iată un punct de convergenţă între toţi partenerii desinformării, fie ei locatarii de pe Uranus, fie misionari cocoţaţi în vârful rezistenţii exilului sau ideologi de "stânga", care au găsit în Occident afinităţi marxiste.

Dacă am încerca să pătrundem sensul acestor agresiuni conjugate împotriva Mişcării Legionare, nu va fi greu de urmărit firul conducător, dela invazia bolşevică dela 23 August 1944, consimţită de partidele "istorice", în complicitate cu comunismul şi până azi.

Mişcarea Legionară prin guvernul dela Viena era singurul obstacol comunizării totale. Si atunci, a pornit campania suprimării ei fizice în ţară, dela Piteşti, Gherla, Canal... continuată până în zilele noastre. Concomitent, spiritul legionar trebuia gonit din cugete, prin campania de denigare a ei, prin presă, literatură, filme şi toate mijloacele de comunicare, de care dispunea o putere de Stat. Si s'a ajuns până acolo, ca să scoată din mişcareă românească o bandă de asasini de valeţi în slujbă streină, mai răi chiar decât comuniştii. Generaţiile născute sub regim comunist, ne având nici o posibilitate de a cunoaşte adevărul, în afară de fantomele ieşite din închisori, izolate de restul lumii prin teroare, au crescut cu această îndoială.

Paralel cu acţiunea din ţară, a fost cea exercitată în exil, prin acea reţea de "agenţi de influenţă", emigranţi cu misiuni speciale, înzestraţi cu mijloace materiale imense, prin industriaşi interpuşi din exil, folosind, de altă parte şantajul asupra celor mai virulenţi anticomunişti, pentru a-i neutraliza, împins până la răpiri sau tentative de asasinat. Nu au lipsit nici încercările de intimidare, prin "atentate" teleghidate, semănând astfel panica în rândurile rezistenţilor prea zeloşi.

Presa exilului infiltrată şi ea de aceşti "misionari", seamănă confuzie, reticenţă, până la abandonarea unei lupte devenită inutilă, soarta Neamului fiind pecetluită până dincolo de o viaţă de om.

Literatura exilului abundă şi ea de atacuri, exclusiv împotriva Mişcării Legionare. Victor Frunză, Larry Watts, prin marturisirile spontane ale colonelului Magherescu, acelaş colonel încredinţat emisarului lui Ceauşescu, în liniştea insulelor Baleare, să-şi deapăne "amintirile", preotul-poet de Curte, Virgil Gheorghiu etc...

După hebdomaderul francez "Minute", din 2-8 Decembrie 1987, Ceauşescu a însărcinat "son grand ami" Drăgan să finanţeze, prin ACIER (Association pour l'ethnie roumaine) editarea următoarelor ziare din exil: Vestitorul, în Franţa, New York Spectator şi Dreptatea în Statele Unite, (Pantazi: le Drapeau) Stindardul în Germania şi Convergency a lui Mihail Titus în Anglia.

Mi-aşi permite să sugerez directorului ziarului Stindardul, să sesizeze, fără întârziere, justiţia franceză pentru defăimare, contra săptămânalului "Minute" şi sentinţa, oricare ar fi ea, să fie publicată în toată presa exilului. Cred că ar fi mai important a-şi apăra propria onoare, decât a încerca permanent a împroşca cu noroiu o mişcare, care a dăruit Neamului ei atâtea jertfe, pentru a-i evita sclavia.

Mişcarea Legionară a apărut într'un moment de necesitate naţională. Tara se găsea la o mare răscruce a existenţii sale, aservită unor interese streine, care au corupt oamenii politici şi pe Suveranul ei, chemaţi să-i asigure suveranitatea şi destinul, într'o Europa în fierbere. Ea s'a opus din toate puterile ei acestei deficienţe, care ameninţa Neamul cu disparitia, semănând morţi cu miile, pentru a-i salva, în ceasul ultim, fiinţa dela pieire.

Atâtea jertfe n'au fost deajuns, pentrucă forţa duşmană, comunismul subteran, cuibărit în inima ţării, săpa la temelia ei, pregătindu-i mormântul.

La 3 Septembrie 1940, Germania ocupase deja Polonia, Austria, Franţa, împărţise Cehoslovacia şi ne răpise Ardealul, Basarabia, Dobrogea.

"La 6 Septembrie 1940, fără Antonescu România ar fi dispărut ca Stat Suveran..." continuă proaspătul nostru publicist.

Germania hitleristă era în plină expansiune. "Drang nach Osten" era pe cale de împlinire.

Mişcarea Legionară, ca toate mişcările naţionaliste lichidate pe parcurs, era un obstacol în calea acestei expansiuni. Legionarii vânaţi de Carol, în complicitate cu partidele "istorice", prin eminenţii lor reprezentanti, "împrumutaţi" Palatului, refugiaţi în Germania, erau consemnaţi, supraveghiaţi de aproape.

Corneliu Codreanu a fost ucis în Noembrie 1938, pe când regele Carol se întorcea dela ultima vizită făcută Führerului german, care n'a schiţat nici cel mai mic gest de protest.

La 22 Septembrie 1939, sute de legionari au fost asasinaţi sălbatec, pe tot întinsul ţării, fără ca Germania lui Hitler să fi fost scandalizată de aceste crime. Mai mult, echipa lui Miti Dumitrescu, care a pedepsit călăul, Armand Calinescu, a fost acuzată la radio Berlin, de a fi acţionat la ordinele Itelligence Service-ului.

Când d-l Horia Sima a fugit din Germania "ospitalieră", întorcându-se clandestin în ţară, legionarii rămaşi în Germania devin prizonieri, neutralizaţi pentru orice acţiune spre ţară.

La 21 Ianuarie 1941, tancurile germane s'au aliniat tancurlor comandate de generalul Antonescu, pentru a-l ajuta să răstoarne Statul Naţional Legionar iar legionarii obligaţi să se refugieze peste hotare, au fost arestaţi din toată Europa şi întemniţaţi la Buchenwald.

Iar, **la 6 Septembrie 1940... "un gauleiter german ar fi intervenit..."** In favoarea cui ar fi intervenit?

In favoarea Mişcării Legionare, care a fost în permanenţă nu numai ignorată ci chiar persecutată de marele Reich?

In favoarea lui Antonescu, la acea vreme necunoscut de Hitler sau în favoarea lui Carol —după cum avea informaţii generalul Antonescu— cu care era mult mai uşor de conlucrat?

La cedarea ţinuturilor româneşti Suveranul ţării, partidele "istorice" nu au produs Germaniei hitleriste nici o dificultate, refuzând să ia asupra lor sarcina de a mobiliza poporul, pentru a opune rezistenţă, până la moarte, întru apărarea acestui pamânt.

In noaptea de 5 spre 6 Septembrie 1940, Antonescu obţine "depline puteri", graţie presiunii exercitată de poporul român, mobilizat de Mişcarea Legionară. Generalul Antonescu s'ar fi oprit aci, somând legionarii să accepte pe criminalul încornat, dacă, în Capitală, sutele de mii de români, în cântece legionare, având drept ghid pe Radu Gyr iar la Braşov d-l Horia Sima, nu ar fi cerut cu hotărîre abdicarea.

Si tot Mişcarea Legionară, prin serviciile ei a salvat dela o moarte sigură pe generalul Antonescu, pentrucă acea conspiraţie, pregătită de rege, sub comanda unui alt criminal, generalul Argeşeanu, era decisă "să tragă" în mulţimea de Români, în legionari şi până la urmă, să neutralizeze pentru totdeauna pe prizonierul dela mânastirea Bistriţa care a îndrăznit să ceară "depline puteri", dela cel ce nu înţelegea să le împartă cu nimeni.

La 6 Septembrie 1940 legionarii i-au salvat viaţa generalului Antonescu, pe care, mai târziu i-a prigonit, i-a ucis, aliniindu-se ocultei "istorice", care i-a luat libertatea prin trădare, predându-l, o ruşine! bolşevicilor, patru ani

Die Machtbildung des russischen Reiches bis 1918 und die Bedrohung Europas durch den Moskauer Bolschewismus

mai târziu şi i-au luat şi viaţa, drept răsplată.

Mişcarea Legionară, o sucursală hitleristă! se aud voci de pe malurile Dâmboviţei, până pe cheiurile Senei, ale Tamisei şi până dincolo de ape!

Iată acum şi un document, recomandat a fi bine studiat, meditat apoi, de toţi aceşti detractori şi oameni de "bună credinţă", care încearcă să reconstitue istoria.

Il voiu da în limba germană, după original, pentru a evita interpretări de traducere.

"Seit Herbst 1940, waren in der Legionarsbewegung komministische Elemente zu entscheidendem Einfluss gekomen".

In româneste, cu aproximaţie: Din toamna anului 1940, elemente comuniste au ajuns la o influenţă determinantă în Mişcarea Legionară.

Moţa, Marin, nu se vor întoarce în mormânt de atâta blasfemie. Capitanul şi atâţia martiri să fost toţi o zădărnicie?

Si pentru a complecta documentul, iată şi o hartă, pe care figurează şi România, alături de celelalte ţări din Europa, care au suferit tentative de revoluţie sau revolutii pur şi simplu bolşevice, între anii 1918/1919 şi până în 1941. Data de 21 Ianuarie 1941, cu secera şi ciocanul, corespunzând la Rebeliunea Generalului Antonescu ajutat de armatele germane, stă imprimată în inima României.

Toate aceste informaţii sunt furnizate de către oficiosul partidului Naţional-Socialist german, întitulat "Volk und Reich" din luna Iulie 1941.

Deci, la vremea aceea Mişcarea Legionară era considerată de Hitler de oficină bolşevică iar azi, prin gura d-lui Butmy de Katzman, purtătorul de cuvânt, cam îndrăzneţ, al unor indivizi, care preferă anonimatul, —fapt care se înţelege dela sine— Mişcarea Legionară ar fi fost o sucursală hitleristă, subordonată unui eventual ocupant german al României, iar şeful ei "un prim-ministru marionetă". Această acuză este adusă de către acei ce se pretind purtătorii de stindard al rezistenţii româneşti în exil.

Revin la d-l Butmy, cu toată sinceritatea, fără intenţia de a-i cauza vreun prejudiciu, pentru a-i atrage atenţia, ca să nu-şi însuşească anumite "concluzii" tardice, trase din evenimente consumate pe vremea când el era copil încă. El nu are o altă vină, decât aceea de a fi acceptat să fie megafonul unor laşi, care încearcă să rectifice cursul istoriei, din spatele frontului, ca să-şi păstreze virginitatea curajului.

D-l Butmy nu ar avea de compromis decât anii lui de închisoare, unde a îndurat chinuri şi foame pentru Neamul său.

Dacăse gândea o clipă măcar, să cerceteze că cele oferite pentru difuzare, ar putea fi o măsluire intenţionată a adevărului, înainte de a juca la ruleta rusă un capital atât de preţios, suferinţa temniţelor, până a face din el o biată victimă, ar fi evitat să-şi împrumute numele unei flagrante conspiraţii.

După marii strategi ai profeţiei, 6 Septembrie 1940 ar fi adus mai multe pierderi substanţei româneşti, decât cele îndurate de întregul Neam, dela 23 August 1944, până la revolta dela Braşov, decât acest act de "salvare naţională", sărbătorit cu fast la Bucureşti şi de anumiţi nostalgici în exil.

23 August 1944: un milion şi jumatate de morţi şi calvarul continuă.

6 Septembrie 1940: o singură victimă —de soi însă—regele Carol.

Acelaş rege, care s'a oferit din nou Sovietelor, după sărbătorirea "eliberării", să urce pe tronul ţării, să-şi continue, sub steagul roşu, şirul de crime, întrerupt la 6 Septembrie 1940.

Filon VERCA

Cei ce doresc mai ample detalii, asupra evenimentelor dela 3 la 6 Septembrie, le vor găsi în cartea: "Sfârşitul unei domnii sângeroase a d-lui Horia Sima, Comandantul Mişcarii Legionare.

MAJADAHONDA 1988

A cincizeci şi una comemorare a morţii lui Ion Moţa şi Vasile Marin în 13 Ianuarie 1937 pe colinele îngheţate ale Majadahondei, a fost marcată în acest an de "sălbăticia civică a marxiştilor" care cu o zi înainte mânjiseră monumentele cu simbolurile şi lozincile lor spurcate şi de ploaie torenţială deslănţuită asupra satului, parcă vroind Cerul să spele ruşinoasa pângărire.

O faptă necugetată, care nu face decât să crească măreţia jertfei martirilor români şi spanioli care şi-au dat generos suflul vieţii, apărând pe Dumnezeu, Biserica şi libertatea Europei.

Oprobiul public va stigmatiza profanatorii acestor locuri de înfrăţire a Europei creştine. Din partea noastră tot dispreţul.

Cu toată inclemenţa timpului, peste 80 de camarazi şi prieteni veniţi din diverse oraşe europene, s'au strâns în jurul crucii de granit care străjueşte locul unde Moţa şi Marin au căzut seceraţi de şrapnelele roşii.

Părintele Mircea Domitriu de la Catedrala Orthodoxa din Paris a oficiat parastasul, acompaniat de corul improvizat al legionarilor prezenţi. A urmat depunerea coroanelor din partea Asociaţiei "Amigos de Majadahonda", Comunitatea Românilor din Spania, Mişcarea Legionară. Maestrul Radu Budişteanu a rostit în limba franceză cuvântarea reprodusă alăturat şi în versiune spaniolă.

Răspunsul spaniol a venit din partea Domnului Blas Piñar, Preşedintele Frontului Naţional şi Fuerza Nueva, spunând:

Au participat deasemenea delegaţii ale Falangei Spaniole, Troisieme Voie-ramura spaniolă, CEDADE, şi un grup de nationalişti chilieni.

La orele 2,30, s'a servit în saloanele Hotelului Colon o masă camaraderească la care au participat 50 de persoane prezidată de D-nii Blas Piñar şi Horia Sima.

Traian POPESCU

"LA LLAMA DEL CAMBIO CALIENTA CORAZONES"

Como cada año volvemos a Majadahonda al encuentro de estos lugares sagrados el 13 de enero de 1937, con la sangre vertida por nuestros mártires —españoles y rumanos— caídos aquí defendiendo a Cristo y a la libertad de España y Europa... y seguiremos viniendo mientras nuestros corazones nacionalistas latan.

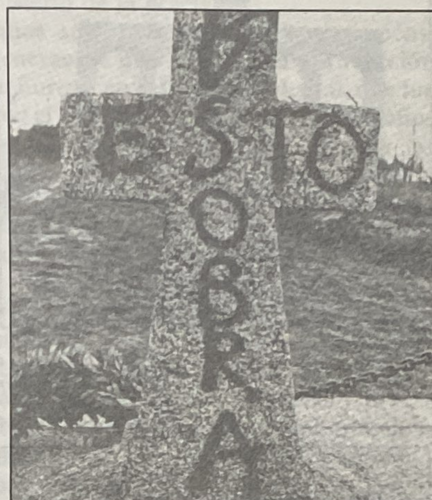
La Historia hablará de Majadahonda, símbolo precursor de la unidad europea en la fe y en el sacrificio supremo por ella.

Ha pasado medio siglo desde la convulsión del mundo, 1936-1945.

CONMEMORACIONES

51 aniversario de Mota y Marin

El monumento de Majadahonda, ultrajado

Parte posterior de la cruz de piedra que recuerda el lugar donde cayeron los legionarios rumanos.

Luis Nieto y Carmen Gutiérrez de Piñar hacen una ofrenda en nombre de la División Azul de voluntarios.

Radu Budisteanu y Horia Sima hacen la ofrenda de los rumanos del exilio, que en ese día se concentran.

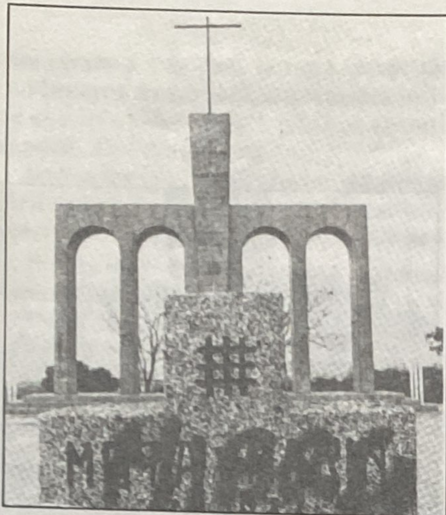
COMO todos los años, los rumanos del exilio y los españoles fieles a la memoria de Ion Mota y Vasile Marin, legionarios que combatieron y cayeron en el frente de Madrid, en 1937, conmemoraron aquella fecha, en esta ocasión el 16 de enero, aunque exactamente fue el 13 cuando se produjo, en Majadahonda, la muerte de ambos.

En la conmemoración de este año hubo sorpresas, porque algún grupo marxista, a juzgar por sus símbolos, había ultrajado con pintadas tanto la cruz como el monumento. Y, además, y según el coadjutor de la parroquia, también habían pintado las paredes de la iglesia parroquial y profanado cruces y tumbas en el cementerio.

Por ello, los allí presentes recordaron el hecho con mayor énfasis, señalando en discursos y rezos que la llama del ideal sigue viva. Tal vez por eso dicen los enemigos que **«sobra esto»** o que hay que recrudecer la **«lucha anticlerical»**. Como se ve, el lenguaje de siempre en quienes no sólo están en la misma sintonía de lustros, sino en los que no olvidan, mientras piden insistentemente que olviden los demás.

• Este año, grupos marxistas, a juzgar por sus símbolos, pintaron la cruz y el monumento que recuerdan el lugar donde cayeron los dos legionarios rumanos.

Coronas de la hermandad hispanorumana **«Majadahonda»**, del Frente Nacional, de los rumanos en el exilio y de la División Azul fueron portadas por los amigos de Rumanía y de España, quienes recordaron en sus discursos, tanto Radu Budisteanu como Blas Piñar, la esperanza que tras los acontecimientos recientes de Brasov supone para aquella nación de los Cárpatos el reconquistar nuevamente la tierra querida y hoy sojuzgada. Nunca como es-

Parte anterior de la cruz, con la inscripción del nombre de los combatientes y la fecha de su muerte. En la fotografía de la derecha, pintada sobre la parte inferior del monumento, en la peana central que sostiene los arcos.

Blas Piñar y José Ramón de Sabater, presidente y secretario político, hacen la ofrenda del Frente Nacional.

Responso en rito oriental ante la cruz y el monumento, en pleno campo de Majadahonda, camino de Boadilla.

te año ha lucido la posibilidad de la vuelta, el reencuentro con la patria que tras los acuerdos de Yalta quedó sometida a una feroz dictadura que la ha llevado —lo estamos viendo estos días— al frío, al hambre y a la desesperación.

Radu Budisteanu, dieciséis años en las cárceles búlgaras y ministro de Justicia en su día, Blas Piñar, presidente del Frente Nacional, así lo hicieron ver en sus emotivas palabras, que se publican en las páginas que siguen.

Tras los responsos, en rito latino y oriental, los himnos y la despedida, este año más firme por dos razones: por el ultraje cobarde y por la esperanza de volver a la tierra madre. Tal vez por ello se ha producido esa reacción del marxismo local, siempre atento a lo que pueda suponer su debilitamiento o desaparición.

Todo terminó con una comida de hermandad en Madrid, a la que asitió Blas Piñar como invitado especial. ■

PROTESTA DEL FRENTE NACIONAL

• Frente Nacional eleva su más enérgica protesta por las pintadas aparecidas en el monumento que, en Majadahonda, recuerda el lugar donde cayeron los legionarios rumanos Mota y Marin, en enero de 1937. Este partido se solidariza igualmente con el sentir de la comunidad rumana de España y con los miembros de la asociación hispano-rumana «Majadahonda», quienes al asistir, como todos los meses de enero, a conmemorar la fecha de su muerte, no sólo encontraron ultrajadas las cruces y el monumento en general, sino las cruces del cementerio y las paredes y lápidas de la iglesia parroquial.

Un indeterminado grupo de *«lucha antifascista»* se ha hecho responsable del atentado, que afecta también a la población de Majadahonda, y no sólo al recinto donde se halla el monumento, a la salida de la misma en la carretera de Boadilla del Monte. ■

Unos han sobrevivido del cotidiano anodino, otros bajo el terror de la mediocridad comunista. Nosotros, los de los movimientos nacionalistas, vivimos por la sangre vertida con la esperanza firme en el cumplimiento de nuestra misión eterna: crear una Europa grande, unida, libre y convencida de su divina misión civilizadora en el mundo.

El escritor francés Montaigne, refiriéndose al gran patriota griego Demóstenes nos recuerda una de sus máximas: **"El comienzo de la virtud es estudio y reflexión; la perspectiva y el fin, es la constancia"**.

Mota y Marín —relevantes personalidades de Rumanía y de la Guardia de Hierro—, héroes al estilo de la antigüedad, están definidos con estas palabras mágicas de la filosofía antigua que se moderniza con la magnitud de sus personas.

Nosotros somos vuestros hermanos y, como vosotros españoles, estamos siempre firmes en nuestro afán.

Nuestra esperanza flota sobre las olas de los mares, como las llamaradas del cielo flotan sobre el universo.

Al lado de estos testimonios sagrados regados con la sangre hispana y rumana, nosotros veneramos aquí a España y cuando volvamos a nuestra patria uniremos nuestra mística fe en una perpetua amistad.

Sólo las lágrimas verdaderamente amargas nos las puede enjugar un amigo, donde hay amistad la desgracia no golpea, porque todo lo que procede de Diòs es grandioso.

Vivimos sobre la tierra movidos por fuerzas celestiales y ellas prepararán nuestro regreso.

En las calles de las ciudades rumanas los obreros, engañados por el comunismo durante cuarenta y cinco años, se mueven y la llama de un radical cambio calienta los corazones de todos los rumanos, de allí y de aquí.

Los déspotas dirigentes comunistas se querellan entre ellos y los rumanos andan con pasos de marcha nacional.

Creedme, amigos, que el día de la liberación, junto al grito de "¡Patria! ¡Patria!", sonará también el de "¡Arriba España!".

Dios lo quiere y nuestra amistad lo impone.

Mota y Marin ¡Presentes!

¡Arriba España!

"BRASOV, UN GRITO DESGARRADO"

Lo más vivo de la historia de un pueblo sano, que mantiene su espíritu nacional, son los muertos; y más aún cuando la muerte no fue ocasionada por la enfermedad o la vejez, sino por odio a una causa noble. Los héroes y los mártires son, por ello mismo, un compendio de historia. La llama al soldado desconocido y las cruces que se levantan para cobijar a aquéllos, que ante Dios no son héroes anónimos, al perpetuar el recuerdo de los mártires y de los héroes, no sólo iluminan, sino caldean. La oscuridad y la confusión, la atonía y el frío, que a veces conturban a los pueblos, sólo pueden combatirse con la luz y el calor que perpetúan y contagian quienes dieron su vida por salvarlos.

Un año más, en torno a esta cruz elevada sobre el altozano en que cayeron Mota y Marin, nos hemos dado cita con un recíproco presente: el de ellos, que están aquí en espíritu, gozosos, sin duda, de la contemplación divina, y el nuestro, itinerante y temporal, tembloroso por la tiniebla circundante, sacrificado y duro, pero animado por la esperanza.

Ante esta cruz y este recuerdo estimulantes, podemos hacer una meditación brevísima, contestando a tres preguntas decisorias si acertamos con las respuestas: ¿por qué, para qué, con qué vinieron aquí nuestros héroes?

● Mota y Marin vinieron a España porque se sabían comprometidos radicalmente, vitalmente, exhaustivamente, en una empresa universal, que excedía de sí mismos, de sus familias y de su patria. Toda una civilización, con su entendimiento del hombre como criatura eterna y sui concepto de la sociedad ordenada al bien común, estaba en juego, en trance de ser o no ser, de redimirse o sucumbir.

● Mota y Marin vinieron a España, no de visita amistosa, no para felicitarnos por la batalla emprendida, no para hacer declaraciones o discursos o enviar reportajes a la prensa o escribir libros *a posteriori;* vinieron a sumarse a la batalla, a integrarse en ella, a darse a sí mismos, a entregarse de una manera total, a dejar la vida junto a sus hermanos españoles, a demostrar que existe, junto a la fraternidad de la sangre recibida, la fraternidad de la sangre derramada en común y por la misma causa.

● Mota y Marin vinieron a España a combatir en primera línea, en las unidades de choque, con las armas y la doctrina, es decir, como José Antonio subrayó enardecidamente, arma al brazo y en lo alto las estrellas. Por eso, su combate no fue sólo el choque bélico, sonoro y espectacular contra las armas de un enemigo diabolizado, hechura del misterio de la iniquidad, sino un combate por la idea, un combate por Cristo, síntesis del misterio de la gracia.

Cincuenta y un años son, a la vez, muchos y pocos. Muchos, para una generación que ha conocido la reacción viril de los pueblos de Europa en el frente occidental, que fue la España de 1936, y en el frente oriental, que fue Rusia años más tarde; pero que ha conocido y conoce también las consecuencias inhumanas del muro de Berlín, del telón de acero y de los pactos de Yalta. Poco tiempop, ello no obstante, en la marcha del acontecer histórico, para estimar que el proceso se cerró aquí de un modo definitivo e inexorable.

Rumanía fue entregada. Rumanía es hoy un inmenso campo de concentración sin pan y sin libertad. El grito de Brasov es un grito desgarrado, de ira justa que se desborda, pero también de socorro que se pide con urgencia. Y ¡ay del Occidente, responsable, por egoísmo o por abandono, de la tragedia de Rumanía y de los pueblos hermanos del continente, si no acude en su ayuda!

Que Mota y Marin, y todos los héroes y mártires de Rumanía y de España, y de la Europa fiel a sus raíces, que hoy aspiramos a reconstruir, la hagan posible con su intercesión poderosa.

INTRU VEŞNICIA LUI ION MOŢA.

de Ovidiu VUIA

La masa îngerilor, sfânt ospăt, pe sub seninul
Stihar ţesut, al codrului şi al luminii
Parcă'n albastrul rourat de Voroneţ,
In mâini, făcute suflete curate precum inul,
Mai albe decât sunt primăvărateci, crinii,
Aprind, strămoşii peste veacuri torţa,
Să ne cuminecăm prin drumul tău măreţ,
Ion Moţa!

Cum din legendă, Făt-Frumos ai coborât,
Drept Cosânzeană, Idealul ţi-ai luat mireasă,
Ca soarele pe cer visat-ai România,
De pe ogorul ei s'alungi tot ce-i urât,
Grădină, nici în vis, nu fie alta mai aleasă.
Chemat de-ale nălţimilor vecernii, biblic zvon,
Ti-au dat Carpaţii din granitul lor tăria,
Să le slujeşti, Tu, Moţa Ion!

Luptând cu Antichristul ai căzut
Departe de-a ta casă dragă din Ardeal,
Majadahonda ţi-a servit, întunecat cavou
Şi piatra seacă, cel din urmă scut.
Biserică ţi-a fost masivul Escorial
Şi sfeşnici, stelele sclipind pe munte, sara
Infăşurat în giulgiul steagului, ca pe-un erou
Te-au plâns, poporul tău şi ţara!

Azi vrem să te'nviem de-acol din morţi
Să te simţim că tânăr, iar te frângi, voios
Inlănţuitului tău neam, ca prescura pe tăvi,
Toţi fraţii şi copiii lui să-i porţi
Spre viitorul liber, falnic, glorios
Şi să ne'nsufli, căci avem nevoie, forţa
De-a ne aduce patria până la tine'n slăvi,
Ion Moţa!

EPOPEEA LEGIONARA (II)

de Traian POPESCU

VICTORIA legionară în alegeri fusese o surpriză neplăcută pentru Rege şi îngrijorătoare pentru Corneliu Codreanu care o considera timpurie, temând o coaliţie a duşmanilor pentru distrugerea Legiunii.

Marele ziarist al epocii —Pamfil Seicaru— comentând evenimentul în Istoria Partidelor Naţional, Tărănist şi Naţional-Tărănist, vol. II. pag. 238/239 din capitolul —Dictator şi Rege—, afirma: Reproducem,

"Ceace a uimit a fost situarea Gărzii de fer ca al treilea partid, ca urmarea la obţinerea a 15,58% din voturi. Faţă de noua situaţie creată, regele a însărcinat pe Mihail Manoilescu să vadă pe Corneliu Zelea Codreanu şi să-l convingă să vie la palat.

"Seful Garzii de fer a refuzat.

"Răsboiul între rege şi Garda de fer începea.

"Din Ianuarie 1938 şi până în ziua abdicării, toată acţiunea regelui a fost subordonată acestei lupte".

Refuzul lui Codreanu nu fusese determinat nici de comportamentul despotic al regelui, nici de subestimarea posibilităţilor de guvernare ale Partidului Totul pentru Ţară, ci pentrucă el cunoştea antipatia manifestă a regelui Carol contra lui Maniu, şi intuia că regele îi va cere o colaborare cu partidul Goga-Cuza, cu care împreună totalizau mai multe voturi decât naţional-ţărăniştii, ceace l'ar fi pus în poziţie de neloaialitate faţă de pactul semnat cu Maniu pentru supravegherea alegerilor, ceace le dase victoria, şi l'ar fi obligat să patroneze violenţele antisemite cuziste, contrare practicelor naţionaliste legionare.

Toţi cei care astăzi continuă să stigmatizeze pe legionari ca asasini, sunt mincinoşi, sau unelte plătite ale dezinformării sioniste a lumii, căci toate zisele "progromuri" care le sunt aruncate în spate 1940, 1941, 1944, 1945 etc. au fost comise în acea vreme, dacă au fost, sau de trupele germane în răsboiul contra Rusiei Sovietice, ca represalii contra franctirorilor, sau de populaţia basarabeană în 1941, care la retrocedarea impusă de Sovietici în 1940, înduraseră agresiunile monstruoase ale evreilor localnici şi le plăteau în 1941, la începerea răsboiului din Est, aceste infamii.

In acea perioadă de timp legionarii zăceau în închisorile carliste, antonesciene, sau în câmpurile de concentrare Buchenwald, Dachau şi Sachsenhausen germane, suportând aceleaş regim cu coreligionarii ovreilor din ţară, cari n'au fost nici gazaţi, nici arşi de vii în crematorii, cum a făcut-o Carol al II-lea cu legionarii.

Urmare, Regele l'a însărcinat în Decembrie 1937 pe Goga cu formarea guvernului, călcând toate dispoziţiile legale şi constituţionale, nu pentrucă ar fi dorit să dea o nouă orientare politicii externe, până atunci credincioasă democraţiilor occidentale Franţa şi Anglia, înclinând spre o apropiere de Germania naţional-socialistă, cum o cereau evenimentele politice europene ale timpului, ci numai pentru a amăgi pe Hitler în acest sens, căci după o lună-la 2 Februarie 1939-l'a concediat sub pretextul că se întâlnise cu Corneliu Codreanu pentru a-i solicita colaborarea sau nebeligeranţa în alegerile convocate, lucru de altfel pe care i-l recomandase lui Octavian Goga chiar Regele.

Ca într'un scenario cinematografic viaţa politică a României a intrat din acel moment într'un vârtej de precipitări de evenimente şi tensiunui, contrarii moralei, moralei creştine, omeniei, intereselor naţionale româneşti şi europene, care au avut ca epilog drama mondială a ultimilor 50 de ani, care l'a determinat pe recentul lor cronicar Radu Budisteanu, după 16 de "reflecţiuni" şi patimi în închisorile comuniste, să numească acest interval de timp "Secolul luminilor stinse".

Astfel:

— La 11 Februarie 1938, regele Carol al II-lea, abrogă Constituţia şi desfiinţează partidele politice prin decret regal, combinând un guvern compus din foştii preşedinţi de consiliu în viaţă şi dispuşi a accepta, prezidat de Patriarhul Miron Cristea, în care sunt preluaţi în continuare de la guvernul anterior Tătărăscu, oamenii regelui —Armand Călinescu— ca ministru de interne şi generalul —Ion Antonescu— ca ministru al Armatei.

— La 12 Februarie 1938 suspendă tot prin decret regal inamovibilitatea magistraturii, adică judecătorii sub ameninţarea permanentă a pierderii postului, nu mai erau obligaţi să judece în conştiinţă şi cu respectul dispoziţiunilor legale, ci din ordinul regelui, dând frâu liber nedreptăţilor, abuzurilor şi ingerinţelor regale.

Regele nu uitase procesul intentat Legiunii Arhanghelul Mihail în cazul I.G. Duca, în 1933, în care presiunile palatului n'au sdruncinat dreptatea şi conştiinţa judecătorilor militari, care au absolvit Mişcarea de orice vină.

— La 21 Februarie 1938 convoacă un Plebiscit care să-i ratifice prin vot verbal —DA sau NU—, deciziile şi partidul constituit al Frontului Renaşterii Nationale, Plebiscit care "normal" i-a legalizat lovitura de Stat, partidul şi noua Constituţie.

Impotriva acestor încălcări abuzive ale vechei Constituţii democratice a Ţării, nu s'a găsit niciun fost şef de guvern, niciun parlamentar, care să protesteze contra flagrantului abuz de putere al Regelui, pe care nu-l interesau fostele partide desfiinţate, scopul drasticelor măsuri privind exclusiv Mişcarea Legionară pe care conform angajamentelor externe luate trebuia s'o anichileze, tăindu-i orice posibilităţi legale de manifestare.

Pamfil Seicaru o confirmă la pag. 244 op. cit. Reproducem:

"Regele vrând să extermine Garda de fer, a fost obligat să recurgă la omul politic ce nu concepea nici o tranzacţie, nici un armistiţiu cu Mişcarea Legionară"
(n.n. Armand Călinescu)

Seicaru avea dreptate. Războiul contra Legiunii începea.

După exemplul partidelor totalitare, regele a promulgat o lege care înfiinţa ceva similar —Frontul renaşterii nationale— obligând membri şi exponenţii să poarte uniformă şi grade imitând Mişcarea Legionară, iar tineretul după sistemul legionar al Frăţiilor de Cruce, l'a încadrat într'o instituţie statală-Străjeria-al cărui şef "Marele Străjer" era Regele. Ca Prim Ministru a fost desemnat Patriarhul Miron Cristea, mort la 7 Martie 1938, urmându-i în funcţie de prim ministru Armand Călinescu.

Tot la 21 Februari 1938 Corneliu Zelea Codreanu prevăzând scopurile ascunse ale loviturii de Stat carliste, cu privire la Mişcarea Legionară, a lansat circulara Nr. 148: "Către legionari, ziarişti, autorităţi şi publicul românesc", prin care dizolva Partidul Totul pentru Ţară, deslegând membri de orice jurăminte sau angajamente, căutând să le evite astfel repetarea sceleratelor scene din prigoana din Decembrie 1933, criticând în acelaş timp cu asprime comportamentul Regelui şi al guvernului şi dejucând "planul surpriză" al lui Armand Călinescu.

Concomitent, Căpitanul a adresat şi o scrisoare fostului Preşedinte de Consiliu şi ministru de interne naţional-tărănist —Alexandru Vaida Voevod— proaspăt uns Consilier Regal, care în legislaţiile anterioare ale partidului lui arătase înţelegere şi bunăvoinţă activităţilor pozitive pe plan naţional ale legionarilor, înfierând în 5 puncte lovitura de Stat.

> "I/.—Dispreţ pentru poporul român, II/.—Ilegalitate, III/.—Sperjur, IV/.—Nulitatea operei făcute, V/.—Noua Constituţie şi lupta de eliberare a Românilor din lanţurile puterilor judaice".

făcând în ea rechizitorul agitaţiilor dictatoriale ale Regelui Carol al II-lea, afirmând în concluzie:

> "actuala Constituţie este o piatră de mormânt peste viaţa naţiei româneşti".

Nu au avut efect în conştiinţa guvernanţilor, deja angajaţi pe linia de conduită trasată de mafiile internaţionale, care pentru împrumuturile exterioare cereau în contrapartidă lichidarea mişcării naţionaliste a lui Codreanu.

Târg ruşinos pe care lipsa de conştiinţă şi de scrupule a regelui şi politicienilor, l'a acceptat fără şovăire, căutând apoi să-l execute "ad literam".

La 25 Martie 1938, guvernul închide arbitrar şi cu forţe jandarmereşti toate intreprinderile comerciale legionare, restaurante, cantine, băcănii, spre satisfacţia batjocoritoare a ovreimii care reuşea să sfarme prin intrigă concurenţa economică românească preconizată de Prof. N. Iorga ca soluţie practică în stăvilirea asaltului ovreilor asupra comerţului românesc, pusă în aplicare de legionari cu rezultate excepţionale.

Cu ce periclitau siguranţa Statului aceste intreprinderi comerciale?

Cu nimic!

Dimpotrivă deschideau o perspectivă înfloritoare tineretului român, care neîndrumat neglijase sectorul economico-comercial al Ţării, iar în loc de sprijin, guvernul îi arunca pe drumuri distrugându-le munca, mărfurile şi entuziasmul.

Să nu credeţi că marele Profesor şi naţionalist N. Iorga, autor moral al acestor străduinţe româneşti în câmpul comercial, a schiţat vreun protest sau că a căutat să atenueze abuzul de putere guvernamental şi consecinţele dezastruoase pentru cei loviţi, provocate de graba aplicării măsurii şi de intoleranţa creditorilor, aţâţaţi din umbră prin svonuri false, sau ameninţări. Megalomania nu-i permitea să admită că în România acelor timpuri, el, naţionalistul de odinoară nu mai era idolul tineretului, că noile generaţii, că răsvrătirea claselor sociale prin marxism şi confuzia ideilor provocată de comunism, cereau noi îndrumători şi oponenţi hotărîţi expansiunei lui, lucru pe care în viaţa politică a României dintre cele două răsboaie mondiale îl făcuseră numai Codreanu şi legionarii, începând de la Nicolina —Iaşi 1920 şi până în 1938, când partidul comunist român fusese redus la cca. 1000 de afiliaţi, dintre care 50% ovrei, clasele muncitoare, ţăranii şi studenţimea aderând la doctrina legionară, care garanta în plinirea desideratelor lor sociale.

Dimpotrivă, şi el şi gazeta lui Neamul Românesc au inceput o serie de articole defăimătoare împotriva Mişcării, a Căpitanului şi a legionarilor, pretextând că localurile comerciale le serveau pentru reuniuni ostile intereselor neamului, unde se puneau la cale asasinate şi trădări, insinuând colaborări şi influenţe ale mişcărilor naţionaliste europene ale vremii-naţional socialismul german şi fascismul italian, alternându-le cu altele tot atât de vexatorii împotriva Germaniei hitleriste, întitulate —Porcii motorizaţi— replică la Anschluss-ul austriac şi deslipirea Sudeţilor cehoslovaci.

Profesorul coborîse din amvonul naţionalismului pur românesc de altă dată, generos cu neamul şi slăvirea lui, intrând în arena ambiţiilor politice care i-au chircit sufletul, transformându-l într'un biet bătrân, ursuz şi câinos, chinuit de neîmplinirea lor.

Răsfoind paginile dedicate de Pamfil Seicaru, discipol, prieten şi uneori colaborator, profesorului N. Iorga în portretul publicat în colecţia Carpatii Nr. 7/1957, spicuim câteva din aspectele firii lui sucite, care vor permite cititorilor să-şi explice fatalitatea destinului ce şi-a căutat singur, aruncând cu Carol al II-lea şi Armand Calinescu, neamul în prapastia pacatelor pe care le ispăşeşte astăzi.

Pag. 69, 70, 71: Reproducem,

> **"N. Iorga era un om politic instabil -hachiţele** - cum spun moldovenii, **au făcut inoperante imensele lui calităţi.**
>
> "De la 1926 până-la 1938, când viaţa politică a luat sfârşit prin suspendarea Constituţiei instaurarea dictaturii regale, N. Iorga a rămas acelaş **pe linia capricioasă a resentimentelor.**
>
> **"Era respectat, ascultat cu atenţie, dar politic fnici o greutate nu numai datorită faptului că nu´ isbutise să aibă** decât şapte deputaţi, ci şi datorită instabilităţii lui.

Pag. 81 "Superior inzestrat, găsindu-se în împrejurari prielnice N. Iorga nu a reuşit totuşi să fie ceace se putea aştepta de la el, **numai datorită temperamentului firii lui nestatornice şi imensei-aproape copilăroasă - ca să nu zicem bolnăvicioase vanităţi.**

Pag. 84 "Forfoteala intrigantă a unui anturaj de nulităţi, **găsea în credulitatea lui N. Iorga, teren prielnic pentru a obţine îndepărtarea oricărui om de valoare.**

Pag. 103 "Politic poziţia lui Iuliu Maniu era cea valabilă şi a lui **N. Iorga, apărător vijelios al regelui Carol al II-lea, era falsă... Regalismul său, mai potrivit palatismul lui excesiv îl impinsese politic pe drumuri greşite.**

Despre Regele Carol al II-lea, Pamfil Seicaru vorbeşte în Vol. II al"Istoriei Partidelor: Naţional, Ţărănist, în termeni nemăgulitori, prezentânduni-l ca pe un depravat iresposabil, care a dispreţuit poporul român, obligându-l, prin teroare, să accepte slugărnicia şi corupţia sfetnicilor impuşi.

Reproducem,

> "Din anul 1918 dela fuga la Odesa ocupată de trupele germane, s'a proectat asupra României umbra prinţului şi ulterior Rege Carol al II-lea, o umbră aducătoare de necazuri şi nenorociri.
>
> Oricât am încerca să dăm o explicaţie menită să uşureze din grava răspundere a acestui rege, în perspectiva anilor se conturează ca **piază rea a ţării, aş spune chiar ca un blestem.**
>
> In el s'au concentrat toate păcatele care au dus la surparea instituţii monarhice, şi au făcut să se abată asupra poporului român atâtea nenorociri.
>
> Toate dinastiile sfârşesc la fel, toate îşi ilustrează agonia prin acelaş tip de rege vicios sau cretin.
>
> Ar fi absurd să se nege ataşamentul, nemărginita indulgenţă avută faţă de unele grave abateri, ce se fundau în credinţa că indreptarea era posibilă şi că vor înceta rătăcirile, revenind pe calea cea dreaptă.
>
> Din nenorocire acest ataşament el l'a interpretat

greşit, producându-i dispreţ faţă de poporul român a cărui indulgenţă a încurajat abuzurile regelui.

Ne-am lăsat amăgiţi de declaraţiile protocolare şi nu am observat puţina preţuire a poporului român pe care au avut-o ultimii regi".

Pentru complectarea ilustrului "Trio" de asasini, nu putem lăsa deoparte pe argeşanul Armand Călinescu, omul de încredere ales de Carol pentru a fi călăul tineretului românesc dintre anii 1935-1939.

Fost ministru de Interne în diverse guverne anterioare, în care îşi arătase duşmănia de moarte ce purta Gărzii de Fier şi Căpitanului ei, falnică întruchipare de Făt Frumos, impunător şi chipeş, calităţi ce turburau sufletul acestui estropiat fizic, îi lipsea un ochi— fapt pentru care vedea doar fragmentar realităţile politice ale Europei anilor 1938-1939 şi ale ţării noastre înconjurată de duşmani, pipernicit de statură şi de o perfidie diabolică ce-i permitea comiterea oricăror fărădelegi, fără reticenţe sau sentimente umane.

El a scornit delictive cele două scrisori protest ale lui Corneliu Codreanu adresate Prof. N. Iorga contra campaniei nejustificate începută de el în Neamul Românesc şi sub pretextul de insultă adusă unui "demnitar al Statului", el l'a împins pe Iorga să deschidă acţiune contra lui Codreanu.

Procesul s'a organizat în grabă pentru 19 Aprilie 1938, iar în noaptea de 16 Aprilie 1938 cu arestarea Căpitanului la Predeal, a început în toată Ţara arestarea căpeteniilor legionare, şefii de judeţe, garnizoane, gradele şi masarea lor în lagăre de concentrare, sub pretextul impiedecării manifestaţiilor ostile guvernului. Deasemenea deputaţii şi senatorii aleşi în alegerile din Decembrie 1937, probă că se punea în aplicare planul întocmit de cei trei pentru anihilarea Gărzii de Fier, căci celelalte partide n'au suferit nimic.

Efectiv, procesul a început în dimineaţa zilei de 19 Aprilie la Tribunalul Militar dela Malmaison în Bucureşti, verdictul de condamnare la şase luni temniţă grea, din ordinul Palatului, fiind pronunţat chiar în după amiaza aceleaşi zile, printr'o mascaradă de proces contrarie tuturor regulamentelor judecătoreşti şi legilor Ţării, în care apărarea abuziv a fost împiedecată să administreze probele de nevinovaţie, să audieze martorii şi să pledeze procesul.

Era evident că acesta era doar preludiul altor măsuri în curs de preparare, care n'au întârziat să fie luate; montarea aşa zisului proces politic de "înaltă trădare", deţinere de documente confidenţiale de Stat", (ordine către jandarmi de a împiedeca activitatea legionară), "relaţii cu puteri streine care-l finanţau", "armarea populaţiei cu scopul de a pregăti războiul civil", toate născociri cinice ale lui Armand Călinescu, bazate pe o scrisoare apocrifă atribuită lui Codreanu şi al cărei autor Rădulescu Thanir un ziarist nelegionar s'a prezentat la tribunalul militar pentru a recunoaşte paternitatea acelei scrisori, fiind împiedecat de a intra de către autorităţile militare. Procesul s'a judecat de Tribunalul Militar în a doua jumătate a lunii Mai în aceaş atmosferă de presiune a Palatului şi ministerului de interne, terminându-se cu condamnarea, din ordin, a lui Corneliu Zelea Codreanu în noaptea de 27 Mai 1938 la 10 ani muncă silnică, pentru trădare de Ţară.

Netrebnicie incalificabilă care va descalifica pe veci acel tribunal militar prezidat de colonelul Constantin Dumitru, care a îndrăznit să stigmatize ca "trădător" fruntea Căpitanului, care de la vârsta de 18 ani şi-a sacrificat tinereţea şi viaţa, apărând legile şi instituţiile Tării de incaabuzive ale guvernanţilor.

In noaptea de 29-30 Noembrie 1938, Căpitanul, Nicadorii şi Decemvirii, profitându-se de transportul lor de la închisoarea din Râmnicul Sărat la fortul Jilava de lângă Bucureşti aranjată în acest scop, au fost asasinaţi după ritualul talmudic prin strangulare, în camioanele care-i transportau, de către jandarmii aşezaţi în spatele fiecăruia şi care la semnalul dat de şeful convoiului —maiorul Dinuiescu— în pădurea Tâncăbeşti din drum le-au aruncat streangurile pregătite, trăgându-le la ultimul horcăit şi câte un glonţ în ceafă, pentruca în comunicatul oficial din ziua următoare să se pretindă că în pădurea amintită, convoiul a fost atacat de partizani de ai lor şi că în lupta ce a urmat au căzut împuşcaţi.

Referindu-se la acest comunicat, Ministrul Spaniei Franquiste la Bucureşti în acel timp, Pedro de Prat y Soutzo, Marqués de Prat de Nantouillet scrie în Broşura de amintiri: Efectul Revoluţiei Naţionale Spaniole în România, pag. 46, publicată în Colecţia Carpaţii Nr. 17/1962:

> "Vestea a consternat Bucureştiul! Nimeni n'a crezut în fuga condamnatilor şi nici nu putea să explice măcelul, când Regele Carol abia se intorsese din vizita oficială făcută în Germania hitleristă, cunoscută fiind de toţi simpatia Führerului pentru Codreanu.
>
> A voit Călinescu să pună pe Suveran în faţa unui fapt împlinit — ascultând ordinele lojilor masonice şi aplicând atât de cunoscuta, în Spania roşie, "lege a fugii"?
>
> Intâlnindu-l la o recepţie, m'a intrebat cinic ce impresie mi-a făcut moartea prietenilor mei legionari, la care i-am replicat rece înabuşindu-mi cu greutate indignarea.
>
> "Ca creştin şi spaniol mă înclin cu respect înaintea cadavrelor lor, dar ca vânător şi maestru de vânătoare, trebue să vă felicit pentru preciziunea ochitului poliţiştilor dumneavoastră; mie îmi este imposibil să nimeresc ţinta în pădure noaptea şi cu obiective care aleargă învăluite în ceaţă. I-am întors spatele şi acestea au fost ultimile cuvinte schimbate cu el".

Au urmat câteva luni de aparentă linişte, deşi frământarea lăuntrică era ca a unui vulcan ce-şi prepară erupţia. Legionarii închişi îşi împlineau pedepsele ce li se dictaseră cu aceaş arbitrarietate judecătorească după grade şi funcţii temând desnodământe fatale, mai ales că înainte cateva zilede procesul Căpitanului prin decret lege, Carol reintrodusese pedeapsa cu moartea. Cei liberi erau dezorientaţi, majoritatea nu credeau moartea Căpitanului şi trăiau cu speanţa vestei care să confirme plecarea în streinătate cum o anunţase. Putini se refugiaseră în Germania.

Făptaşii oribilei crime jubilau şi la 23 Februarie 1939 într'un interviu acordat ziaristul francez Leon Herman trimis al ziarului "Paris Soir", Armand Călinescu răspundea la întrebarea acestuia despre Garda de Fier-Pamfil Seicaru op. cit. pag. 258.

> "Garda de Fier? E o poveste vèche. Ea nu mai există, deci nu e necesar să mai vorbim. Chiar numele ei nu merită să fie menţionat. Poate pentru Dvs. şi confraţii ziarişti e o pierdere, căci era un excelent subiect de reportaj senzaţional dispărut astăzi pentru totdeauna. Scuzaţi-mă că v'am luat intr'o oarecare măsură pâinea de la gură".

iar la 28 Iunie 1939 făcând un expozeu asupra situaţiei interne, în faţa parlamentului Frontului Naţional (Pamfil Seicaru op. cit. pag. 251) Călinescu definea cu emfază regimul:

> "Ceace caracterizează regimul nostru, ceace constitue particularitatea şi valoarea lui, în acelaş timp, este că el n'a consistat într'un partid nou care a invins vechile partide... Nu. Revoluţia noastră a fost mai mult o revoluţie spirituală, o schimbare de mentalitate, o minunată revizuire a conştiinţei. In consecinţă, restaurarea ordinei, întărirea ideii de autoritate. Statul repus în drepturile lui, aceasta a fost prima sarcină ce şi-o impunea noul regim".

Seicaru comentând expozeul în aceaş pagină adaugă: Reproducem,

"Revoluţie spirituală? Greu de conceput o revoluţie şi încă spirituală, făcută cu cele mai puternice mijloace de poliţie! O revoluţie fără o idee forţă, o revoluţie fără nici conţinut afectiv, în afară de sentimentul de teamă menţinut printr'o puternică organizaţie de supraveghere poliţienească, de păşită ca perfecţiune technică de regimul comunist. Intr'o societate care a practicat libertatea politică, a respectat libertăţile speciale de opinie, de presă, de asociaţie, toate îndreptându-se spre libertatea politică, suprimarea lor nu înseamnă o revoluţie spirituală.

Ceace a dat acestei cuvântări a primului-ministru o nuanţă de sinistră ironie, a fost definirea "revoluţiei noastre" ca o "minunată revizuire totală a conştiinţei naţionale, printr'o demisie morală acceptându-se subordonarea intereselor Statului, intereselor particulare ale regelui, în scopul de a se acoperi exploatarea organizată de Elena Lupescu".

Ţara şi legionarii îl aclamaseră la 30 Iunie 1930, când Carol detronând regenţa fiului Mihai, putredă şi lipsită de prestigiu, preluase tronul de care fusese îndepărtat de Regele Ferdinand —ca nevrednic— le-a dat speranţa că va fi ceace era obligat să fie ca vlăstar român al dinastiei Hohenzollern, român integru şi grijuliu de întărirea României Mari şi dârz apărător al patrimoniului naţional întregit cu sacrificiul a sute de mii de morţi.

Tot Ţara şi legionarii, când şi-au dat seama că au fost înşelaţi în speranţele lor, viciile regelui fiind mai puternice decât interesele neamului, au luat poziţie împotriva desmăţului politic, respingând în alegerile din Decembrie 1937 marionetele guvernelor regale şi politica lui externă, care, în conjunctura timpului ameninţau integritatea patrimoniului naţional... lucru pe care nici regele şi nici partidele istorice devenite slugi plecate nu l'au detectat, găsindu-se în primele luni ale anului 1940 în situaţia de a nu putea evita Diktatul Moscovei din 27 Martie şi nici pe cel din Viena în Iunie.

Armand Călinescu se înşelase amarnic în vanitoasele lui declaraţii şi mai ales când zeflemisea spunând "mână mea înmânuşată în fier, a distrus Garda de Fier", căci la 20 Septembrie 1939, cu tot imensul aparat poliţienesc montat să-l păzească, a căzut ţintuit de gloanţe în asfaltul podului Elefterie din Bucureşti, pedepsit cu moartea de echipa prahoveană condusă de avocatul Miti Dumitrescu, care-l judecase, condamnase şi l'au executat pentru fărădelegile comise.

In mesagiul transmis Ţării prin postul de Radio Bucureşti pe care-l ocupaseră —manu militari— chiar în acea dimineaţă, şeful echipei spunea:

"Armand Călinescu Preşedintele Consiliului de Miniştrii a fost executat de o echipă de legionari.

Suntem toţi copii de români din Prahova, şi am împlinit o necesitate dureroasă.

Am pedepsit pe acela cu al cărui consimţământ a fost ucis cel mai mare dintre Români, Corneliu Zelea Codreanu.

iar în scrisoarea testament adăugă:

"Din dragoste adâncă faţă de acest pământ frământat de sângele atâtor martiri, din dragoste pentru Neamul acesta, vom încerca să rupem o frântură din trupul uriaş al viermelui conducător ce roade fiinţa Neamului.

Priviţi cu încredere viitorul. Nu uitaţi că Neamul românesc are o misiune sădită în el de Dumnezeu şi că există o linie de onoare a Neamului. Echipa

Misiunea asumată terminată, s'au predat autorităţilor pentru a-şi primi pedeapsa prevăzută de legile penale ale Ţării şi chiar în după amiaza zilei, "saci de carne şi de oase frânte în schingiuri", au fost împuşcaţi pe locul pedepsirei tiranului, într'un simulacru de execuţie.

Inebunit de frică Regele Carol al II-lea, a ordonat în acea noapte, o noapte românească a Sfântului Bartolomeu, un masacru de legionari în toate regiunuli, judeţele Ţării şi câmpurile de concentrare unde zăceau mii de adepţi şi căpetenii legionare.

Cadavrele lor au fost expuse în pieţile publice sau intrarea în oraşele mari, învăţătorii şi profesorii de liceu fiind obligaţi să-şi conducă elevii pentru a privi sângerosul spectacol, înfiltrand în minţile lor înspăimântate, sloganul "aşa vor muri trădătorii de Ţară", aluzie la Frăţiile de Cruce, organizaţia tineretului legionar din licee, care erau fauritoarele luptătorilor legionari în studenţime.

Trădătorul şi călăul era el, rege paranoic şi asasin, care-şi ilustra prin acest odios spectacul tirania caracterului şi dispreţul pentru poporul român pe care-l exploata.

Pentru întreaga ţară era în acelaş timp dovada sigură a exterminării Căpitanului şi că toropeala legionară care urmase comunicatului din 30 Noembrie 1937 trecuse, că Legiunea nu dispăruse, cum se lăudau duşmanii şi că avea un nou ghid în lupta ei de apărare a Neamului.

Tot Pamfil Seicaru în op. cit. pag. 257/258, paragraful final, prezice consecinţele nefaste ale demenţei regale. Reproducem,

"In reacţiunea regelui după asasinarea lui Armand Calinescu nu poate fi vorba de o congestie asasină a furiei, este un act asupra căruia a meditat, dacă nu a fost chiar prevăzut mai de mult, ca o ipoteză într'un plan de luptă. (Insinuările Prof. N. Iorga, mentionate n.n.).

"Fiorul de groază care a străbătut ţara, acea tăcere totală ca în faţa unui cataclism, cuprindeau sentinţa dată de sentimentul de omenie al poporului român, care a fost ultragiat de asasinatele din ordinul regelui Carol.

Dictatura regală aluneca pe dâra de sange".

Pamfil Seicaru nu era un amic al legionarismului datorită conflictului personal avut cu Profesorul Nae Ionescu, care se încadrase Mişcării, şi deşi beneficiar al regimului, el nu putea tolera, ca român şi luptator făuritor al României Mari şi purtător al ordinului militar Mihai Viteazul, obţinut pe câmpul de bătae, desmăţul politic al Coroanei şi anturajului ei, şi articolele lui din ziarul Curentul al epocii, sunt mărturie de clarviziune, de alarmă, de sfaturi şi de dojeni. Totul a fost inutil. Soarta totdeauna vitregă a poporului român se vede că avea trecute în desfăşurarea ei, dramele şi tragediile naţionale care au urmat.

Ca un avertisment al providenţei, coincizând cu demenţa internă a Regelui Carol din România, Europa intra în preambulul celui de al doilea război mondial, atacând Polonia la 1 Septembrie 1939 sub pretextul coridorului Dantzig.

Ceace prevestise Căpitanul încă din 1937 în scrisoarea adresată Regelui Carol cu privire la politica lui externă ostilă Axei Roma-Berlin, cerându-i să-şi asume răspunderea cu capul, dacă România va avea de suferit începea să se adeverească. Pactele Micei Antante şi Inţelegerii Balcanice, inspirate de N. Titulescu şi semnate cu Cehoslovacia şi Yugoslavia primul, şi cu Yugoslavia, Turcia şi Grecia al doilea, după Anchluss-ul Germaniei cu Austria şi ocuparea regiunei sudeţilor din Cehoslovacia, rămâneau inoperante-simple petece de hârtie - cum le definise Codreanu, România rămânând la discreţia celui de al treilea Reich. Acesta semnase pactul de neagresiune cu Stalin, cunoscut în istorie cu numele Pactul Ribbentrop-Molotov, care abandona Rusiei Sovietice în acordurile lui secrete, Tările Baltice — Estonia, Letonia şi Lituania, şi Basarabia, Bucovina de Nord

şi nordul Moldovei Herţa, din teritoriul României.

Situaţia internă era de mare tensiune. Se formau mereu în diversele straturi sociale, militari, muncitori, studenţi, echipe care vizau viaţa regelui dar după oarecare agitaţie dispăreau din beciurile poliţiei, majoritatea fiind alcătuite de ea, pentru a justifica atitudinea dură contra legionarilor.

In Europa Occidentală deasemenea se schimbase radical situaţia politică. Hitler printr'o acţiune militară surpriză de mare anvergură, ocupase la 4 Aprilie 1940, Danemarca şi Norvegia şi Belgia, Holanda către sfârşitul lunei.

Străpungând "de-nepătruns-a" linie franceză de fortificaţii Maginot, înainta victorios spre Paris, obligând Franţa să capituleze la 16 Iunie 1940, corpul expediţionar britanic venit în ajutorul ei, fiind masacrat şi asvârlit în canalul Mânecii la Dunquerque.

Impărţită în două - nordul cu Parisul ocupat de Germani până la Atlantic, iar sudul, controlat de germani, administrat de la Vichy de Mareşalul Petain, învingătorul nemţilor la Verdun în primul răsboi mondial.

Practic Führerul şi Axa, stăpâneau efectiv toată Europa Occidentală, cu excepţia Spaniei, Portugaliei şi Elveţiei rămase neutre, devenind punctul de plecare spre dezastrul european de mai târziu, deoarece naţionalismul german, prin atotputernicia la care ajunsese, s'a transformat tacit în imperialismul teutonic, preconizat de cancelarul german în opera sa "Mein Kampf" - Lupta Mea - în care teoria spaţiului vital se concretiza în sloganul "Drang nach Osten", adică extindere spre Est, în contra caruia, ca opoziţie fermă, nu existau decât naţionalismele locale, dovada, în toate ţările unde nazismul german avea un cuvânt de spus, ele au fost persecutate, iar fanaticii lor închişi în lagărele de concentrare ale Reichului, exemple: Belgia, Holanda, Franţa, Norvegia, România, Ukraina etc., consecinţă logică a pactului Ribbentrop-Molotow, Hitler-Stalin.

Ce perspective rămâneau României şi Balcanilor ostili până la acea dată Reichului şi Axei, în afară de o încercare timidă de aprpiere de ele? Niciuna alta. Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu trebuise să plătească cu viaţa îndrăsneala de a-i atrage atenţia regelui asupra greşitei orientări politice ce dase României în acea vreme... şi cu El, a atâtor mii de vlăstare tinere ale neamului, schinginite şi ucise.

Carol al II-lea abil s'a angajat în această direcţie schimbând guvernul şi numind prim ministru pe inginerul Gigurtu, prieten al Germaniei hitleriste.

Către mijlocul lunei Mai 1940, Comandantul Horia Sima reuşeşte să treacă clandestin frontiera Yugoslaviei spre România, este prins însă de jandarmii romåni, prin trădarea unor localnici, tentaţi de premiul de 3 milioane de lei pus de autorităţi pe capul lui, sumă enormă atunci.

Suferinţele fizice şi morale îndurate ca deţinut, i-au fost recompensate prin noua situaţie politică a Europei Centrale sub dominaţie hitleriană care, paradoxal, i-a salvat viaţa, deoarece regele crezându-l piesă cheie a manevrelor lui spre Axa Roma-Berlin, l'a graţiat şi i-a recunoscut statutul civic de —om politic—, mai ales după ce ultimatumul rusesc pentru imediata înapoiere Rusisi Sovitice a Basarabiei, Bucovinei de Nord şi ţinutul moldovean Herţa, căzuse ca un trăsnet în Bucuresti la 26 Iunie 1940, confirmând pe deplin tezele de politică externă susţinute de Corneliu Zelea Codreanu, Comandantul Horia Sima şi garantate de Garda de Fier.

Era prea târziu.

Orbirea pătimaşă a Palatului, a oamenilor politici români şi duplicitatea regimului cu Anglia şi Franţa, împiedecaseră sistematic apropierea de Axă, care dorea aceasta colaborare, nu din considerente ideologice, ci din necesitatea petrolului românesc indispensabil tendinţelor ascunse ale Reichului de expansionism spre Est, cum s'a dovedit ulterior.

Din dragoste de Ţară Comandantul Horia Sima şi alte personalităţi legionare au înţeles să înfrângă revolta nedreptăţilor suferite, acceptand să participe în guvernele care s'au succedat, privind neputincioşi destrămarea patrimoniului naţional —România Mare— trunchiat de trufaşa dictatură a regelui pe care, în acele momente, nu-l interesa tragedia Neamului şi posibilităţile de salvare, ci doar menţinerea puterii absolute.

Rusia sovietică respectând clauzele secrete ale pactului Ribbentrop-Molotow, a denunţat la Berlin tentativele regelui Carol al II-lea, prin noul ambasador trimis acolo Gafencu încercând de a încheia un acord cu ea contra Germaniei.

Hitler furios a deslănţuit împotriva României presiunile revendicative ale Ungurilor şi Bulgarilor, provocând Diktatul Axei de la Viena din 30 August 1940, rupând din trupul ţării româneşti Ardealul de Nord, Maramureşul, coridorul până la Braşov, date Ungariei Horthyste şi Cadrilaterul dobrogean cu Silistra lui Mircea cel Bătrân date Bulgariei, ambele Ţări aliate fidele ale Germaniei.

Situaţia fiind disperată şi nemulţumirea generală în Ţară, Comandantul Horia Sima a decis să pună în acţiune planul revoluţiei naţionale legionare, întocmit în peregrinările dealungul ţării în calitatea de ministru şi membru al Guvernului Naţiunii, contactând garnizoanele legionare credincioase, ca ultimă alternativă pentru schimbarea regimului şi isgonirea tiranului.

Revoluţia a isbucnit la 3 Septembrie 1940 în mai multe puncte strategice şi în capitala Bucureşti, cucerită de legionari şi dominată total de grupul necunoscut autorităţilor carliste, al Răsleţilor în ziua de 4 Septembrie 1940. Zeci de mii de legionari înconjuraseră palatul cerând abdicarea imediată a Regelui.

In zorii zilei de 5 Septembrie Carol al II-lea a predat conducerea Ţării generalului Antonescu devenit "Conducător" al Statului, cerându-i în schimb sa înăbuşe revolta cu armele, ceace comandantul militar al Capitalei generalul Coroamă refuzând, a obligat pe rege să semneze actul de abdicare în favoarea fiului Mihai, Voevod de Alba Iulia, satisfăcând condiţia legionarilor de colaborare la guvern cu Coducătorul.

In noaptea de 6-7 Septembrie, într'un tren special încărcat cu tot ce putuse fura din avutul Ţării, Carol fugea huiduit din Ţara care la 6 Iunie 1930 îl aclamase ca unică speranţă.

Trenul n'a putut fi interceptat şi nici călăul pedepsit, din cauza primei trădări a generalului Antonescu: ordinul dat Căilor Ferate de a menţine linia deblocată pe întreg parcursul Bucureşti - frontiera maghiară, astfel ca trenul regelui asasin să se strecoare ca a nălucă isgonită de propriile-i greşeli şi crime urmărită în restul vieţii de blestemul poporului român umilit şi minţit.

La 14 Septembrie 1940 - ROMANIA A DEVENIT LEGAL - STAT NATIONAL ROMAN LEGIONAR.

Traian Popescu

STATUL ROMAN DEVINE STAT NATIONAL-LEGIONAR

COMUNICAT

16 SEPTEMBRIE 1940

Mihai I

Prin gratia lui Dumnezcu şi voinţa naţională. Rege al României, la toţi de faţă şi viitori, sănătate.

Am decratat şi decretăm:

1) Statul român devine Stat naţional-legionar.

2) Mişcarea legionară este singura mişcare recunoscută în noul stat, având ca fel ridicarea morală şi materială a poporului român şi desvoltarea puterilor lui creatoare.

3) Domnul General Ion Antonescu este Conducătorul Statului naţional-legionar şi şeful regimului legionare.

4) Domnul Horia Sima este comandantul mişcării legionare.

5) Cu începere de la data acestul Inalt Decret, ori ce luptă între fraţi încetează.

Dat în Bucuresti la 14 Septembrie 1940.

(SS) Mihai I.

Conducătorul Statului român
şi
Preşedinte al Consiliului de Miniştri,
(SS) General Ion Antonescu

CORNELIU ZELEA CODREANU

ROBERT BRASILLACH - JOSE ANTONIO PRIMO DE RIVERA

PRESENT - nr. 1244, 16 Janvier 1987

ORNELIU ZELEA **Codreanu** né à Iasi le 13 septembre 1899, assassiné dans la forét de Jilava le 30 novembre 1938, est le fondateur, en 1923, d'une ligue nationaliste et chrétienne. En 1927, cette ligue prit le nom de **Légion de l'archange Michel.**

De cette Légion naquit, en 1931, la fameuse **Garde de Fer,** mouvement profondément original qui aurait pu changer la face de la Roumanie. Aux élections de 1937, les partisans de Codreanu obtinrent plus de 16% des suffrages et tout annonçait leur irrésistible progression quand, après l'établissement de la dictadure de Charles II, le ministre de l'intérieur Calinescu —qui haissait le Mouvement légionnaire— fit arrêter Codreanu et plus d'une centaine de ses compagnons les plus proches. Condamne à dix ans de prison, Codreanu fut assassiné par la police —avec 13 de ses camarades— lors de leur prétendu transfer d'une prison à une autre.

Les éditions Pardes ont réédité —pour la première fois en français, me semble-t-il— le *Journal de prison* de Codreanu, initialement paru en 1951 sous le titre: *Insemnări dela Jilava* ("Les notes de Jilava").

C'est l'histoire de la période vécue par le chef de la Garde de Fer du 19 avril au 19 juin 1938 dans la prison de Jilava où il fut torturé de toutes les façons possibles.

Faust Bradesco, préfacier et traducteur de la présente édition, note: "Deux mois seulement, mais qui ont transformé le héros magnifique et fier en un martyr chretien". Et il ajoute: "Ses réflexions et son comportement pendant cette courte période n'évoquent pas un effort doctrinal pour expliquer le phenomène légionnaire ou pour approfondir davantage ce qui constituait sa pensée politique. Il y a plutòt une tentative: mettre en application la substance d'une doctrine qui arrache l'individu au joug de la matière pour le porter vers la plénitude spirituelle".

Peu de notes de prison sont, en effet, aussi émouvantes, aussi simples, aussi pénétrées que ce qu'il faut bien appeler "le jaillissement de la pensée chrétienne". Faust Bradesco écrit encore: "Il pressent sa mort; il le dit... Mais, au fur et à mesure que le temps passe, et que ses reflexions le portent vers une compréhension métaphysique et spirituelle de la perfection humaine, il est envahi par une sérénité, due non à la simple sagesse, mais de native purement théologique".

Tout au long de la lecture de ces notes jetées au jour le jour par un homme à qui l'on a déjà tout pris —et à qui on s'apprête à prendre la vie— comment ne pas songer à deux autres jeunes hommes, eux aussi foudroyés, **Robert Brasillach** et **José Antonio Primo de Rivera?**

Le dimanche 8 mai, Codreaunu écrit: "Que doivent-elles faire ma femme et la petite fille? J'ai entendu dire qu'elles se trouvent détenues à la **Casa Verde** (siège central du Mouvement légionnaire). Je ne puis m'imaginer pourquoi. Peut-être pour qu'elles ne viennent pas me voir. Et mon pauvre pere? Dans quel camp de concentration peut-il être? Quelqu'n aura-t-il pu arriver jusqu'a lui, pour lui apporter à manger ou quelque chose pour se proteger du froid? Je n'en sais rien. Et ma pauvre mère? Comment supporte-t-elle ce nouveau fardeau? Car notre maisson tranquille, cachée sous les abricotiers fleuris, n'est depuis 1922 qu'un lieu de perquistions en pleine nuit et de tristesse (...) Je la vois serrer son visage à deux mains et pleurer. Et je sens combien la douleur lui brise le coeur. O Seigneur, Seigneur, que dés douleurs dans notre maison! Depuis tant d'années..."

J'entends Brasillach, sept ans plus tard: *"Voila quatre jours que je suis enfermé / Quatre jours que je rave au calendrier / Un par un parce qu'il le font bien / Quatre jours que je ne sais rien".* Et j'entends José Antonio, deux ans plus tôt: "Depuis la cellule de cette prison, je tise, sans relâcher, les fils qui me lient à mes camarades les plus éloignés. Vous pouvez être sûrs que pas une minute, pas un jour, le chemin de notre devoir est perdu".

Voici, le mardi 7 juin, Codreanu: "Tous l'ont condamné à ce qu'il fût puni de mort (Marc, XIV, 64)... Apres avoir lié Jésus, ils l'emmenènt et le livrèrent à Pilate (Marc, XV, 1). Et dans Son coeur résonnait la même prière que dans le jardin de Gethsémani: Seigneur, si c'est possible, éloigne de moi ce calice".

Et voici Brasillach: *"Je monte vers Getsémani / Tout au long de la nuit obscure. / La nuit est longue, La nuit est dure, / O nuit, odeur de l'agonie / (...) Pere, est-il vrai que vienne l'aube? / Qu'approche celui qui me livre? / Que ce calice se dérobe! / Que le matin me laisse vivre!"*

Et voici José Antonio: "Je serai à votre tête quoi qu'il arrive au moment décisit et, avec l'aide de Dieu, je vous ferai entreer dans cette terre promise de notre Espagne, Une, Grande, Libre".

Faust Bradesco écrit —et l'on repensera encore au jeune Espagnol et au jeune Français assassinés: "Dans l'existence de cet homme exceptionnel, existence pendant laquelle l'*action* et la *foi* ont forgé les piliers de sa réalité existentielle, une précision transcendante inattendue lui ouvre l'entendement de l'uncité divine. En lisant les Evangiles, dans l'état d'âme qui lui était imparti par l'arbitraire de sa condition de condamné, il a saisi la profondeur de la présence de Dieu".

Le 30 novembre 1938, Codreanu et 13 de ses fidèles sont arraches des geôles de Jilava. "On va vous changer de prison, leur ont dit les assassins de la police d'Etat, vous serez beaucoup mieux. "Le convoi n'ira pas loin: dans un coin de forêt, les quatorze nationalistes sont assassinés comme des bètes...

Le 7 juin Codreanu avait écrit: "Christ a ressucité en semant par-dessus le monde, jusqu'à la fin des âges, l'espérance; l'espérance que nous ne périrons jamais sous le fardeau des injustices, si lourd fût-il, pesant sur nos corps fragiles".

Alain Sanders

UN RAZBOI PENTRU TRANSILVANIA?

SUB acest titlu revista "EPOCA" din 25 Iulie 1988, publică în rubrica —SFERA— un articol al colaboratorului său Dl. Francisco Ignacio de Cáceres, din care reproducem fragmentul ce urmează:

"Există probleme şi în România, naţiune relativ nouă cu toate încercările de eliberare de sub jugul turcesc datând din secolul XVI.

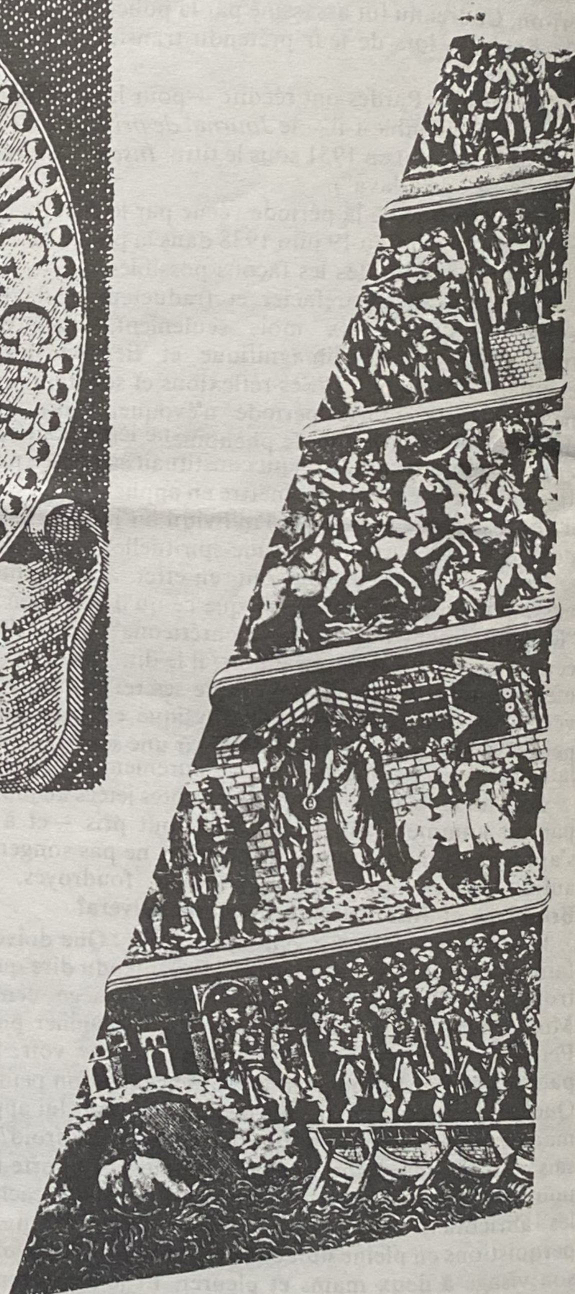
In schimb, noi sunt limitele ei actuale, deoarece în Atlasurile bunicilor noştrii putem vedea o Românie lipsită de provincia nord-occidentală Transilvania, nume frumos ca al unei ţări de operetă, regiune şi mai frumoasă însă prin stăpânirea ei asupra împăduriţilor Carpaţi Orientali.

Pe când acel medic englez căuta pista diabolicului Conte Dracula (Vlad Tepeş), în faimosul roman postvictorian, portretul lui Francis Iosif prezida centrele oficiale din Klausenburg, botezat după acea Cluj, capitala Transilvaniei, pe când actuala Timişoara purta numele unguresc de Témesvár.

Aici e problema. Restituită "manu militari" de Stalin Romaniei lui ANA PAUKER şi încă rege Mihai în 1945, populaţia maghiară de astăzi depăşeşte un milion de locuitori..."

Ca Român refugiat politic în Spania din 1947, mă simt

Les Romains vainqueurs montrent aux Daces non encore soumis la tête de leur roi Décébal (relief de la Colonne Trajane).

obligat a protesta contra "uşurinţei istorice", să zicem, cu care este prezentată această insulă latină pe care Providenţa a ţintuit-o într'o Mare slavă din Estul Europei, cu misiunea de a o apăra împotriva nesăţioşilor invazori asiatici, începând cu barbarii mongolici şi până la sovietici, îndreptând, în acelaş timp, câteva informaţii istorice greşite date Dlui de Caceres.

Ca formă statală, România ar putea fi socotită de cei ce nu ştiu, un stat nou —1881— ca şi celelalte care alcătuesc mosaicul european, mai ales după prăbuşirea în 1918-1920 a imperiilor german, austro-ungar, rus şi turc, însă poporul şi teritoriile pe care le locueşte, NU!

Strămoşii românilor au fost Dacii. Ramură Tracă ce trăia din cele mai vechi timpuri ale omenirei, în Dacia, care atunci ca şi astăzi era Transilvania, leagănul poporului român, urmare a cuceririi şi colonizării ei de către împăratul roman Traian, născut în Italica iberică.

Cucerirea Daciei şi bogăţiile capturate au adus cetăţenilor romani scutirea timp de un an a plăţii impozitelor către Stat, iar împăratului învingător, glorificarea isprăvei în marmora majestuoasei Columnă a lui Traian, care împdobeşte până astăzi centrul istoric al Romei Imperiale, ca simbol al celei mai mare victorie militară a epocei... şi aşa s'a născut poporul român, supravieţuind două milenii din era noastră, adică din anul 106 al ei-până în 1988 şi încă mai mult dacă Dumnezeu va vrea.

Făuritorii lui au fost soldaţii legiunilor romano-iberice Geminis 7, funcţionarii imperiali ai administraţiei locale, comercianţii, colonii aduşi din diverse părţi ale imperiului şi Dacii, care în cele aproape două secole ale "Daciei Felix" şi următoarele, au zămislit poporul român, care cu orgoliu poate spune că nu a venit din nici-o altă parte, cum s'a întâmplat cu majoritatea popoarelor Europei, pentrucă de milenii el a fost şi se găseşte unde trăeşte şi astăzi.

Principatele Române: Valachia (Muntenia) şi Moldova n'au fost niciodată sub jug turcesc.

Intre ele şi "Sublima Poartă" au existat numai raporturi de vasalitate, primele plătind tribut în aur şi mărfuri, în schimbul cărora turcii se obligau să le apere împotriva atacanţilor obicinuiţi, vecinii-poloni, unguri sau Tătari din Crimeia.

Când otomanii exagerau pretenţiile, principii români se raşi în Istoria Universală a epocii există multe nume de Domni şi Voevozi, care au creat Istorie, prin vitejia lor şi au rămas în Ea, fiind ei învingătorii în luptele cu turcii, mai mult datorită virtuţilor lor răsboinice decât forţelor militare de care dispuneau. Dintre ei amintim: Mircea cel Bătrân, Vlad Tepeş, Stefan cel Mare, Ion de Hunedoara, Mihai Viteazul, Ion Vodă cel Cumplit, etc.

Vlad Tepeş considera invadatorii pământului românesc —hoţi— şi le aplica prizonierilor pedeapsa prevăzuă de legile locale, tragerea în ţeaptă în piaţa publică sau la intrarea în oraşe, lucru pentru care turcii l'au supranumit "DRACUL" în româneşte, adică —diavolul— şi nu are nicio legătură cu contele Dracula născocit de ungurii din Transilvania şi a cărui legendă e speculată turistic de agenţiile internaţionale de voiaj.

* * *

Contrar Românilor, Ungurii, mongoli din Asia, au invadat Europa în anul 896 era noastră, trecând prin nordul Daciei şi s'au stabilit în câmpiile din vestul râului Tissa - numite în acea vreme "Pastos Romanorum pentrucă serveau ca atare păstorilor transhumanţi din Transilvania, Pusta ungară astăzi, şi deacolo atacau şi furau vecinii până când germanii i-au înfrânt definitiv în bătălia dela Lechfeld în anul 965 era noastră.

Creştinaţi de regele Stefan cel Sfânt prin anul 938, ungurii au primit de la Papa, odată cu botezul, misiunea de a "creştina" popoarele din estul Tissei, Transilvania şi cele de dincolo de Carpaţii Orientali, popoare care în realitate se creştinaseră cu şase secole înaintea lor, acceptând creştinismul bizantin al Constantinopolului.

Acesta a fost începutul şi pretextul invaziilor şi al anexării teritoriilor smulse de la vecini, intre care şi Transilvania românească.

Principii daco-romani transilvăneni-Gelu, Glad şi Menumoruth şi urmaşii lor, s'au opus vitejeşte peste două secole, dar încet următorii au cedat acceptând convertirea şi maghiarizarea aducătoare de titluri, privilegii şi moşii, smulse ţăranilor daco-romani, reduşi la sclavie —iobagi—.

Masa ţărănească coborîtă la ultima categorie umană lipsită de orice drepturi şi copleşită de obligaţii faţă de nobilime şi cler, s'a răsvrătit deseori dealungul secolelor contra "toleranţei" ungureşti şi cu toate impilările şi schingiurile la care au fost supuşi, au continuat până la 1918 să constitue majoritate absolută a populaţiei transilvane.

Noua nobilime ungurească impresionată de bogăţiile primite şi de frumuseţea locurilor, a decis, drept mulţumire, să se constitue în principat independent, românii înobilaţi şi maghiarizaţi contribuind mult la acest spirit independentist, semnând cu Budapesta doar tratate de vasalitate şi mai târziu şi cu Turcii, ceace i-a salvat, după înfrângerea Ungariei la Mohacz în 1526, de a cădea şi ei, ca ungurii, sub jug turcesc cca două secole.

Harta Nr. 3. Impărtirea «Ungariei Milenare» prin pacea de la Mohacs.

DACIA ROMANA

SI SIGILIUL DOMNITORULUI MIHAI VITEAZUL CA DOMN AL TRANSILVANIEI, VALAHIEI SI AL MOLDOVEI 1600 e. n.

In anul 1601 Principele Munteniei —Mihai Viteazul— a isbutit pentru prima dată în istorie —post Dacia Felix— să unească cele trei principate române: Transilvania, Moldova şi Muntenia sub domnia lui, la Alba Iulia.

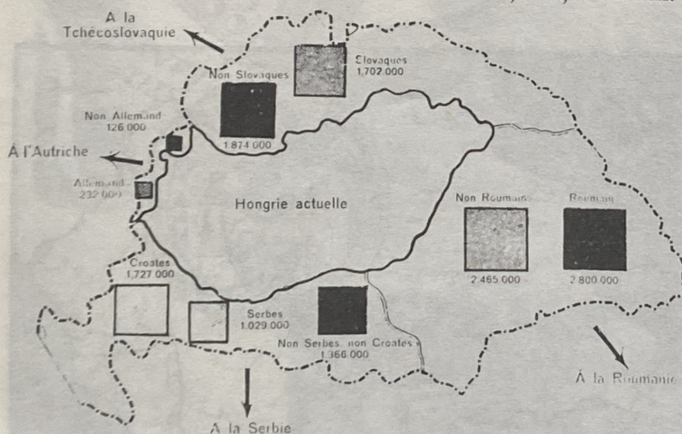
A fost de scurtă durată, Austria şi Ungaria grăbindu-se să-l elimine prin asasinare, neconvenindu-le politic unirea conştientă şi consimţită a celor trei provincii româneşti din epoca medievală.

La 1918 "Ungaria Milenară", pe care a visat-o mândria ungurească, dar care n'a existat în fapt, s'a prăbuşit ca un castel făcut din cărţi de joc, pentrucă toate teritoriile şi naţiunile vecine subjugate prin forţă dealungul secolelor, s'au desprins de ea şi datorită doctrinei "autodeterminării" impusă de preşedintele american Wilson la sfârşitul primului răsboi mondial, s'au reîncorporat din proprie voinţă ţărilor de origină, reîncorporare aprobată şi pecetluită de tratatul de la Trianon cu Ungaria în 1921.

Harta Ungariei reprodusă mai jos figurează în lucrarea intitulată "JUSTICE POUR LA HONGRIE", publicată după Trianon de gazeta maghiară "Pesti Hirlap" cu care Ungurii au încercat zadarnic între 1925-1940 să clatine dreptatea făcută de Preşedintele american Wilson naţiunilor vecine mutilate de unguri şi eliberate din propria lor voinţă în 1918, la prăbuşirea imperiului dualist Austro-Ungar.

In acelaş timp ea demască tactica mincinoasă a ungurilor de a prezenta statistic, în regiunile ce-şi alipiseră prin forţă, cifra populaţiei autohtone şi cifra populatiei neautohtone —adică a minorităţilor— insinuând grafic că neautohtonii reprezentau populaţia maghiară, înglobând astfel minorităţile compacte existente: germane, evreeşti, rutene, sârbeşti şi române în Banatul azi yugoslav. Exemplu: Românii din Transilvania 2.800.000 —neromânii 2.465.000, Sârbii, 1.029.000, nesârbi 1.366.000 din care majoritatea absolută sunt români, date aparţinând recensământului ungar din 1910. După datele recente obţinute de Dl. de Caceres în Transilvania ar exista azi cca 1.500.000 unguri şi peste 3.000.000 de români (investigatiile noastre).

Contrar austriecilor, ungurii după prăbuşirea imperiului dualist nu s'au resemnat cu ideia de a fi obligaţi să trăiască în limitele spaţiului ancestral, specificat în aceaşi hartă "Ungaria Actuală" şi au întreţinut de atunci şi până astăzi o propagandă neruşinată prin neadevărurile răspândite privind Transilvania, românii şi pretinsele torturi fizice şi morale pe care le-ar fi îndurat. Cei care au fost persecutaţi, chinujţi şi jefuiţi în Transilvania au fost băştinaşii români.

Harta Nr. 2. Populaţia «Ungariei Mutilate» după statistica lor din 1910.

Deacea Românii nu pot să uite şi nu trebue să uite împilările sistematizate aplicate oficial de administraţia maghiară şi concretizate în cărţile lui Huszár Antal —MAGYARORSZAGI ROMANOK—, manual de maghiarizre forţată prin distrugerea instituţiilor culturale, economice, sociale si confesionale şi Dücso Csaba —NINCS KEGYELEM— (Făra milă) — care prevedea instrucţiunile pentru efectuarea maghiarizării, elocvent in sensul destructiv fiind jurământul —Levenţilor— instituţie para-militară a

A MAGYARORSZÁGI ROMÁNOK

BIZALMAS HASZNÁLATRA.

MUNKATÁRSAK KÖZREMÜKÖDÉSÉVEL

IRTA

HUSZÁR ANTAL

M. KIR. BELÜGYMINISZTERI FORDITÓ.

(JELEN MÜNEK BÁRMILYEN FORMÁBAN VALÓ NYILVÁNOSSÁGRA HOZATALÁT ILLETÖLEG A SZERZŐI JOG FENTARTATIK)

BUDAPEST, 1907

NYOMATOTT A MAGYAR KIRÁLYI ÁLLAMI NYOMDÁBAN

(1063)

tineretului însărcinată cu aplicarea lor: Reproducem —pag. 155, 156:

"Nu voi aştepta să vină ziua răsbunării. Nu pot aştepta. Voi ucide orice Valah pe care-l voi întâlni în drumul meu. Nu voi avea milă. Voi ucide satele. Voi învenina apele, voi da foc satelor Valahe noaptea. Voi omorî şi copii din leagăm, căutând să distrug aceasta natie de "bestii şi hoţi". Nici o milă pentru nimeni, nici pentru copii din leagan, nici pentru mamele însărcinate. Voi suprima orice Valah pentrucă numai aşa în Transilvania va exista o singură naţionalitate, cea ungară, neamul meu, sângele meu. Voi face inofensivi viitorii Horia şi Closca. Nu voi avea milă".

Contele Apponny, prim ministru al Ungariei în ultimii ani ai secolului trecut şi a primilor din secolul XX, a dat ordin să se pună în aplicare imediată instructiunile lui Huszár Antal.

Persecuţiile abominabile aplicate populaţiei româneşti din Transilvania şi Banat, au provocat exodul intelectualilor către Principatele Române şi emigrarea în masă, a ţaranilor tineri către Statele Unite ale Americii.

Distrugerea totală a populaţiei româneşti a fost zădărnicită de declanşarea primului război mondial, de victoria Aliaţilor şi de aplicarea principiului autodeterminării, care a permis reîncorporarea voluntară a minorităţilor subjugate de maghiari în proprile lor State de origină.

Domnul G.A. Pordea deputat francez, dar de origine transilvăneană, în Parlamentul European dela Strassboug, confirmă în broşura "Ardealul şi Habsburgii "tipărită în 1956 în Editura Carpaţii din Madrid, Colecţia Carpaţii Nr.6, pag.12, capitolul "Cauza românească": Reproducem:

"Problema în cele din urmă de ordin internaţional se punea în toată absurditatea sa, după cum urmează: **un milion de maghiari, patronaţi de Habsburgi, deţineau supremaţia prin forţă asupra a aproape patru milioane de Români pe un teritoriu aparţinând acestora din urmă.**

Dominaţiunea însemna opresiune şi desnaţionamizare.

pag.13: parag.II, capit. "In jurul calomnierii Tratatelor de Pace":

"Principiul autodeterminarii a permis pentru întâia oară să se acorde, pe plan internaţional, o atenţie deosebită elementului uman, pentru ca sfârşind cu o formă de opresiune deosebit de brutală şi reparând injustiţii seculare, să se adjudece Statut naţional tuturor popoarelor europene".

pag.16, paragr. final, capit. "Tratativele de restaurare", linia 6 final: Reproducem:

"Transilvania şi Banatul n'au făcut niciodată parte din domeniul" istoric "maghiar".

pag.17, paragraf. I, capitolul "Intre miturile apuse si imperativele viitoruliu". Reproducem:

"Miturile multiple în care Casa de Austria şi imperiul austro-ungar şi-au scăldat euforia, sunt apuse. Legitimitatea, adică dreptul ereditar de a guverna popoarele, predestinaţiunile mistice şi misiunile istorice, consistând în idei de universalitate a State: lor feudale, sunt astăzi principii şi abstracţiuni perimate"...

"Mitul unei filosofii politice catolice, a cărei campioni erau Habsburgii, în timp ce se înfăptuia descatolicizarea unei Ungarii pe de o parte judaizate, pe da alta pradă a magnaţilor calvinişti (la sfârsitul veacului trecut, comertul, industria, institutele bancare şi presa erau 90% în mâinile Evreilor, justificând denumirea sarcastică a mândrei sale capitale IUDA-PEST)".

"Pesti Hirlap", ziar evreo-unguresc din 15 Aprilie 1932, referinduse la Transilvania, adaugă:

"Dacă noi (unguri) vom recupera ţara noastră (Transilvania) naţionalităţile componente vor trebui să se acomodeze în 24 de ore. Nu vom repeta erorile Ungariei Vechi. Daco-Românii vor trebui să disparä din acest teritoriu".

...si au aplicat întocmai în August 1940 după Diktatul dela Viena, când România forţată de Hitler şi Mussolini, a trebuit să le cedeze în câteva zile partea de Nord a Ardealului şi coridorul spre Braşov, de majoritate românească primul şi germano-ungară al doilea.

Acest Diktat nu a fost o recunoaştere din partea celor două mari puteri de atunci de drepturi ungare asupra Transilvaniei, ci o manevră militară contra politicei externe de ostilitate contra Axei Roma-Berlin, a Regelui Carol al II-lea al României.

Cesiunea impusă punea zăcămintele petrolifere şi industriile lor din zona Câmpina-Ploeşti, la cca. 80 de Km. de zbor pentru avioanele Stuka ale Wehrmachtului german, staţionate ulterior în coridorul transilvan.

Poporul Român umilit prin intervenţia injustă a Axei, care lovise fără drept şi dreptate patrimoniul teritorial românesc, a suportat cu resemnare această lovitură joasă şi conştient de primejdia comunistă rusească pentru ea şi Europa Centrală, a răspuns —prezent— la apelul făcut pentru cruciada antibolşevică în 1941, dar nu a uitat.

A luptat vitejeşte peste trei ani alături de trupele germane pentru salvarea civilizaţiei europene, dar după Stalingrad ajutorul masiv dat de Statele Unite ale Americei URSS-ului în tancuri, camioane şi arme sofisticate, a permis sovieticilor marea contra-ofensivă care a forţat forţele germane şi peromâni să se retragă cu pierderi enorme până în Basarabia, unde terenul nu mai permitea organizarea unui front de rezistenţă de durată.

Oboseala trupelor germane, lipsa de material răsboinic şi acţiunile defetiste ale partidelor politice istorice din România, au facilitat asentimentul Conucătorului Antonescu, de a se încerca o eşire "onorabilă" din răsboi, la care s'au adăugat, prăbuşirile fronturilor germane din ţările baltice. Polonia.si Crimea.

Ce a urmat se ştie, lovitura de Stat a Regelui şi câţiva generali credincioşi, contra Conducătorului Antonescu la 23 August 1944 "en rasse campagne", fără condiţii prealabile, cum spunea Pamfil Şeicaru, ceace a provocat ocuparea teritoriului românesc în câteva luni şi căderea frontului german din Balcani.

Cele 15 divizii bine pregătite de Antonescu şi rezervate pentru eventuala campanie contra Ungariei pentru recuperarea teritoriului transilvan pierdut temporar prin Diktatul de la Viena, au intrat în foc alături de noii "Aliaţi" şi l'au recucerit cu jertfa a 150.000 de sodaţi, deci nu a fost o restituire "manu militari" a lui Stalin lui Ana Pauker şi încă rege Mihai în 1945, cum subliniază în articolul său Dl de Caceres, ci printr'o baie de sânge atât pe front, cât şi în ţară, epurată între timp de soviete de bănuiţi "duşmani ai poporului".

Jalea lăsată în Ardealul de Nord şi distrugerile practicate conform "instrucţiunilor" în satele româneşti de către trupele hortyste şi levenţi la ocuparea teritoriilor in Iunie 1940 şi apoi în 1945 la părăsirea lor, vor rămâne în istorie mărturie a "civilizatie" atinse de sângeroşii descendenţi ai lui Atila şi Arpad, care la sfârşit au avut şi lipsă de pudoare, trecând masacrele ovreeşti înfăptuile de ei, în contul românilor eliberatori.

Intronarea regimului "democrato" —stalinist în toată Europa de Răsărit conform convenţiei Churchill— Stalin, lucrurile s'au potolit câţiva ani, opresiunile ruseşti şi jaful despăgubirilor de răsboi creînd statelor învinse alte probleme decât absurdele revendicări maghiare.

Dar a venit răscoala din 1956 bazată pe procentajul de 50% rusii, 50% aliaţii, ca zona de influenţă şi control, pe care primii au fost departe de al respecta, mai ales că americanii nu se grăbiseră să ceară respectarea ang ajamentelor, iar ruşii profitând de încurcarea americani lor cu alte probleme mondiale se făcuseră că uită de ele.

Americanii cum am zis procupaţi cu alte chestiuni vitale politicii lor internaţionale - sau făcut la rândul lor că au uitat de ele şi i-au lăsat pradă represiunii ruseşti.

Aventura îndreptăţită a vecinilor unguri, chiar dacă nu s'a bucurat de un rezultat imediat fericit pentru ei, a avut un ecou în toată lumea şi a deschis frontierele Occidentului, pentru 200 sute de mii de tineri şi de intelectuali necomunişti, care măresc potenţialul protestatar al exilului lor, în măsura în care nu alunecă spre agitaţii revizioniste ale tratatelor de pace de la Trianon, care ar ridica împotriva lor toate ţările vecine.

In anul 1978 preşedintele american Jimmy Carter a decis să restitue guvernului comunist ungar al lui Janos Kadar, cel care după eşuarea răsmeriţei maghiare din 1956 preluase conducerea ţării, coroana Sfântului Stefan depositată în custodia lor de către Horthyştii unguri la terminarea celui de al doilea răsboi mondial, delegând pe secretarul de Stat

Cyrus Vance să o înmâneze personal la Budapesta, neştiind ca ea nu era o bijuterie de valoare rătăcită in timpul rasboiului trecut, ci dimpotrivă simbolul imperialismului absolutist al despotismului unguresc.

Reîntoarcerea ei acasă, însemna pentru vecinii Ungariei "desgroparea săcurei războiului", adică reluarea activităţilor revizioniste şi al revendicărilor injuste de teritorii, sub pretextul că ar fi fost ocupate secole - cu forţa - de către ei, indiferent de majorităţile etnice ale populaţiei.

Dintre toate aceste teritorii râvnite de Ungaria, Transilvania - leaganul de obârşie al poporului român - este cea mai dorită, dovadă a celor scrise mai sus fiind faptul că în Octombrie 1980 cu prilejul Congresului european de Securitate şi drepturile omului celebrat la Madrid, a fost depusă la secretariatul Congresului o cerere abracadabrantă cum numai o minte greoaie şi confuză putea să conceapă.

Un oarecare deputat austriac, Dl. Dr. Felix Ermacora, probabil evreu ungur de origină, cerea în numele unei pretinse Federaţii Socialiste a Ungurilor din România, cu sediul la Cluj, formarea, sub egida Organizaţiei Naţiunilor Unite şi statelor semnatare ale tratatului de securitate europeană, a unui Stat Independent Socialist Republica Transilvania, care să cuprindă teritoriile Transilvania, Maramureş şi Banaţ locuite de 3 milioane de unguri, făcându-se schimb de populaţii intre Transilvania socialistă şi România socialistă şi repatrierea în România a surplusului de populaţie română înfiltrată în Transilvania după 1920.

Impertinenţa şi neobrăzarea acestor ereri ne lămuresc suficient dedesubturile manevrei ungureşti, aşa că orice comentar e de prisos.

Aceleaşi intervenţii le-au făcut şi la conferinţele europene de la Belgrad şi Helsinki, ne fiind luate în discuţie pentrucă occidentalii europeeni şi americanii deciseseră în prealabil să accepte definitivarea statu-quo-ului în favoarea ocupaţiei ruseşti a estului europei, lovitură pe care cei din Vestul Europei vor plăti-o crunt când tăvălugul sovietic se va rostogoli peste ei, cu dispariţia OTAN-ului, pe cale de lichidare treptată.

Pe de altă parte —PANEUROPA— Archiducelei Otto de Habsburg activează intens printre saşii, svabii şi ovreii transilvăneni, surâzându-i republica independentă Transilvania preconizată de Domnul Felix Ermacora, căci s'a grăbit —cum se vede din alăturata fotografie - reprodusă din ziarul Curentul din München— să se ducă să se încline la Budapesta în Muzeul Naţional în faţa Coroanei Sfântului Stefan, al cărui moştenitor potenţial este, anunţând pentru viitorul apropriat o vizită oficială la Budapesta în calitate de deputat al Parlamentului European de la Strassbourg.

Sperăm că Dl G.A. Pordea nu s'a înşelat în 1956 încheind studiul "Ardealul şi Habsburgii", pag. 18, paragraful 1 şi 2: Reproducem,

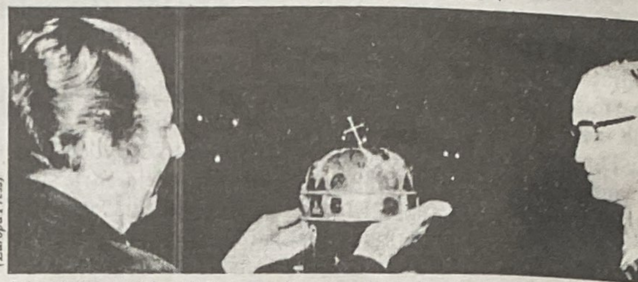
> "Desigur, pericolul sub orice formă a unei restaurări a Habsburgilor este într'adevăr minim; Dunărea nu se întoarce în Pădurea Neagră...
>
> Pentru Români chestiunea mai are o latură afectivă care nu trebue trecută cu vederea.
>
> Uciderea lui Mihai Viteazul, supliciul lui Horia şi al tovarăşilor săi, luptele de mai multe ori seculare pentru liberarea unei Transilvanii martirizate, sunt jerfte ce nu se pot uita şi pe care poporul român le va onora întotdeauna opunânduse în orice împrejurări şi cu ultima energie, acelora carile-au provocat".

Deaceia, de comun acord cu părerile exprimate de Dl. Pordea, pot răspunde caegoric la întrebarea pusă de Dl. de Caceres, DA! pentru Transilvania, Basarabia şi Bucovina şi ţinutul Herţa, Poporul Român, oricare ar fi conducătorii, va face răsboi.

Traian Popescu

Ayer, en Budapest

VANCE ENTREGO LA CORONA DE SAN ESTEBAN

(Europa Press)

Esta es la Corona de San Esteban, símbolo cristiano de la independencia y de la nacionalidad de Hungría. El secretario norteamericano de Estado, Cyrus Vance, la entregó ayer al gobierno comunista húngaro

Budapest (Hungría) (Efe).–El secretario de Estado norteamericano, Cyrus Vance, entregó ayer la más preciada reliquia nacional de Hungría, la Corona de oro de San Esteban, en una ceremonia que puso fin a un litigio de 30 años entre los dos países.

Al dirigirse Vance al gobierno comunista húngaro en el Parlamento, indicó que la entrega de la corona refleja una mejoría de las relaciones entre Budapest y Washington.

«Este tesoro histórico y religioso, que durante casi 1.000 años ha representado un papel central en la historia de la nación debía estar en Hungría para que lo disfrutara su pueblo», declaró.

Guardias uniformados se mantenían vigilantes ante la pequeña corona incrustada de joyas y los demás símbolos reales que fueron depositados en cojines de terciopelo en la Cámara circular.

La corona, reverenciada por los húngaros como símbolo de su nacionalidad y tradición cristiana, fue guardada desde el final de la Segunda Guerra Mundial en las cámaras acorazadas de Fort Knox, (Kentucky), Estados Unidos.

Vance, haciendo pausas al hablar para que se pudiera traducir sus palabras al húngaro, recordó cómo había sido llevada de Hungría la corona durante los días de la guerra, y cómo fue entregada al Ejército norteamericano para ser salvaguardada de las fuerzas soviéticas que habían tomado Budapest.

El secretario de Estado norteamericano llegó ayer a Budapest para hacer entrega de la reliquia húngara.

El ministro húngaro de Asuntos Exteriores, Frigyes Puja acudió al aeropuerto para recibir a Vance, el cual llegó en un avión especial procedente de París. Vance acompañó al presidente Carter en una gira por diversos países de Europa y de Oriente Medio.

Salió ayer de París con destino a la capital húngara, despidiéndose del presidente USA en el aeropuerto de Orly.

EL ALCÁZAR 13

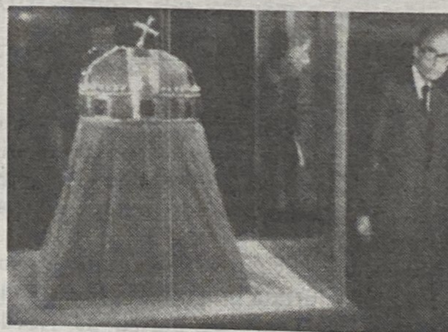
AÑO XL.–Número 12.934. 7 — ENERO — 1978

Curentul

No. 5992 IULIE—AUGUST 1988

Cu ocazia unei vizite private în Ungaria

Arhiducele Otto von Habsburg

la Nuzeul National din Budapesta în faţa Coroanei Sfântului Stefan al cărui ultim purtător a fost tatăl Arhiducelui Arhiducele a anunţat o a doua vizită oficială în calitate de membru al Parlamentului Comunităţii Europene. In timpul Regenţei Amiralului Horty îi era interzisă intrarea pe teritoriul statului maghiar!

FUGIT IRREPARABILE TEMPUS!

DUPA DOISPREZECE ANI

de N.S. GOVORA

M fost primii care au luat atitudine contra Ungurilor le 1 Octombrie 1976, când în revista "Carpaţii", am publicat trei articole cu titul "Transilvania românească". Aceste trei articole au fost transformate în broşură, întâiu în limba românească şi apoi şi în limbeile franceză şi engleză. Natural, pe lângă această broşură, s'au mai publicat în "Carpaţii", diferite articole cu aceiaşi tendinţa: Transilvania româneasca. Publicarea celor două broşuri în limbile franceză şi engleză, s'a făcut cu scopul ca adevărurile cuprinse în "Transilvania românească", să fie cunoscute şi de marile ţări, Franţa şi Anglia şi în special de America, şi aceasta cu ocazia ţinerii Conferinţei de siguranţă europeană, de la Madrid.

Această Conferinţă a început la 22 Septembrie 1980 şi a ţinut câţiva ani, fără să se fi luat o hotărîre importantă şi aceasta din cauza Ruşilor. Dar revista "Carpaţii" a profitat de această ocazie pentru a trimite broşura "Transilvania românească", în câteva sute de exemplare, tuturor participanţilor la zisa Conferinţă.

Cum a fost primită brosura de străinii cărora le-a fost trimisă, nu am avut posibilitatea să constatăm, dar am avut posibilitatea să constatăm gradul în care a fost primită această broşură, de cercurile exilului românesc şi trebuie să recunoaştem că rezultatul a fost un eşec sau aproape un eşec. Toţi sau aproape toţi Românii, au privit acţiunea revistei "Carpaţii", ca un timp pierdut de pomană, căci spuneau ei, Ardealul nu este ameninţat de Unguri, deoarece este apărat de existenţa tratatelor in vigoare, deci, a se sbate pe aceste chestiuni, este un timp pierdut de nişte oameni care nu au altceva mai bun de făcut. Alţii răspundeau că ei au stabilite relaţii puternice cu exilaţii Unguri, şi aceşti reprezentanţi ai exilului unguresc, le-au dat asigurări că Ungurii din exil nu se mai gândesc la Ardeal, deci Românii pot sa doarmă liniştiţi. Au fost totuşi Români care ne-au dat sprijinul lor de la început, iar atunci când noi dădeam semne de oboseală, au continuat ei această actiune cu vigoare. Printre aceşti Români îl cităm în primul rând pe domnul Nicolae Novac, un bănă ţean verde, care a sesizat pericolul unguresc ca şi noi şau mai bine decât noi.

Al doilea sprijin sau mai bine zis înţelegere, am găsit-o în România şi anume în doctorul Ion Jovin. Acesta era prieten bun al profesorului Ion Hudiţă, fost ministru în România, care a făcut aproape 10 ani în închisorile româneşti şi din întâmplare, a fost profesor al meu la liceul militar din Iaşi. Doctorul Jovin, om de aproape 90 de ani, a făcut şi face tot ce poate pentru a atrage atenţia tuturor Românilor şi din Tară şi din exil, asupra pericolului unguresc. Având o fiică la Paris, a profitat şi profită de faptul că în ultimul timp, bătrânii pot să obţină, odată la doi ani, învoirea de a ieşi din Ţară. mai ales când au membri ai familiei stabiliţi în străinătate şi una din aceste ieşiri, a aflat de existenţa "Carpaţilor" şi de acţiunea lor pro Ardeal. Ne-a scris şi de atunci am fost în legătură cu dânsul. Dar doctorul Jovin n'a putut să facă mult pentru noi, din cauza strictei cenzuri şi celelalte. Doctorul Jovin nu a putut să introducă în Ţară mai mult de două sau trei numere din revista noastră şi cel mult cinci broşuri, celelalte au fost confiscate la intrarea în Ţară. Dar sbaterea lui pe chestiunea Ardeadului, a fost şi este mai roditoare, nu prin legăturile lui cu "Carpaţii" ci prin neobositele lui vizite în Franţa şi Germania, când trage clopotul de alarmă asupra pericolului unguresc.

Dar de la apariţia primului număr din "Carpaţii", când am început acţiunea pro Ardeal, au trecut 12 ani şi s'au întâmplat multe lucruri pe chestiunea Ardealului. Şi considerăm de datoria noastră, cu toate oboselile şi îmbătrânirea noastră, să mai tragem încă odată alarma asupra pericolului unguresc.

* * *

Orice Ungur nu oboseşte niciodată în strigătul, "Nem nem shoha", când este vorba de Ardeal. Iată de exemplu, domnul Francisc de Marrossy, fost ministru al Ungariei la Madrid, publică un articol în care preconizează formarea unor federaţii de State în Europa de mâine. Articolul a apărut în 1955, în preajma vestitei răscoale ungureşti contra comuniştilor, şi iată ce afirma domnul de Marossy: "Considerând apoi legăturile spirituale, religioase sau cele cristalizate în cazul unui trecut istoric până la un anumit punct comun, sau afinităţile culturale, care, toate, pot fi elemente determinante într'un eventual proces de asociere, atunci fără îndoială ni se prezintă drept un posibil grup regional naţiunile danubiene, **altădată asimilate complexului Monarhiei Habsburgice,** apoi naţiunile balcanice, pe vremuri încadrate Imperiului Otoman şi, însfârşit, un grup septentrional, acela al Slavilor catolici, expuşi mereu variaţiilor momentelor de expansiune ale Istoriei Rusiei sau Germaniei".

In acest articol, domnul de Marossy preconizează formarea unor federaţii de State. O asemenea federaţie trebuia să fie formată de naţiunile **altădată asimilate complexului Monarhiei Habsburgice.** Această grupare s'ar fi numit de "Centru" şi în ea ar fi intrat Austriaci, **Unguri,** Slovaci, Croaţi şi Sloveni. Bine dar Românii unde sunt? Adică Ardealul. Aici nu poate fi vorba de Români, căci Ardealul e unguresc, domnul de Marossy **consideră Ardealul pur şi simplu, unguresc.** Ar putea spune cineva că chestiunea nu este clară. Dar acest domn de Marossy o clarifică ceva mai departe. "Cazul României este aparte. Afinităţi rasiale ale unei naţiuni care nu este slavă, amestecate cu afinităţile religioase ortodoxe, fac din România o punte în care **se întâlnesc pe linia Carpaţilor,** moştenirea culturală a Europei Centrale, cu moştenirea lăsată de stăpânirea Constantinopolului bizantin şi turc. Poporul român are deci posibilitatea de alege, bineînţeles în mod liber şi fără presiune din afară, din partea nimănui, direcţia şi modul de orientare, fie înspre gruparea danubiană, fie înspre formaţiile slave". (Destin, p.143-144). Poate fi ceva mai clar? **Linia de demarcaţie o formează Carpaţii.**

Deci domnul de Marossy, în această federaţie de State, vedea în primul rând refacerea imperiului Habsburgic în care Ungaria avusese un rol de tenor şi în noua federaţie de State, rolul Ungariei avea să fie şi mai mare, având în vedere Statele mici care aveau să facă parte din această federaţie. Pe Români, domnul de Marossy îi exclusese având în vedere că linia de demarcaţie o formează Carpaţii. Dar complexul Monarhiei Habsburgice nu a fost viabil, naţiunile care făcuseră parte din el, fugiseră când au putut să o facă şi singurii care ar fi voit să dăinuiască acest complex, au fost numai Ungurii. Şi în 1955, domnul de Marossy voia să reînvie acest complex Habsburgic —sub alt nume bineinţeles şi o altă conducere—, fără să ceară părerea naţiunilor care dovediseră în 1918, că nu mai voiesc fostul imperiu Habsburgic, ci îl urau.

Fără îndoială că Ungurul de Marossy are dreptul să gândească cum vrea, să caute să-şi strecoare părerile sale pe unde poate, mai ales pe linia lui "Nem nem shoha" şi a reuşit să strecoare un asemenea articol, în care trecuse Ardealul fără nici o împotrivire în partea ungurească şi aceasta fără împotrivirea nici unui Român, ba cu aprobarea unora dintre ei. Nu am fi avut nimic de spus dacă domnul de Marossy ar

fi publicat articolul lui într'o revistă ungurească sau spaniolă, şi în acest caz contra articolului domnului de Marossy nu am fi avut nimic de spus şi autorul lui, domnul de Marossy putea să considere că a avut un mare succes dar, aici este marele succes ziaristic al domnului de Marossy, tocmai că articolul a fost publicat într'o **revista românească** şi încă într'o revistă cunoscută, în care scriau marii noştri scriitori ai exilului, printre ei figurând şi **marele Mircea Eliade.**

Director al revistei era domnul Uscătescu, un domn care pe acea vreme, **trecea** drept membru al Gărzii de fier, iar revista apărea la Madrid şi se numea "Destin". Acest domn Uscătescu era un arivist, un om care nu fusese niciodată membru al Gărzii de fier ci un om care dădea din coate pentru a-şi face un nume. Şi în parte reuşise, deoarece avea printre colaboratorii revistei "Destin", oameni cunoscuţi de exilul românesc şi, cum am spus, pe marele Mircea Eliade. Şi desigur, socotea el, dacă va avea colaborarea la "Destin" a unui Grof unguresc, prestigiul "Destin-ului" şi al lui personal, vor căpăta dimensiuni mult mai mari. Importanta acestui fapt residă că din el se vede cum Ungarii în orice situaţie s'ar găsi, nu obosese să ceară Ardealul mereu şi asta de la Trianon şi când e nevoie, devin prietenoşi, caută să câştige încrederea tuturor şi chiar a Românilor. Când e vorba de Români, Ungurii întrebuinţează şi păcăleala, de exemplu în cazul lui Uscătescu. Dar acest caz e mai complex decât ar părea la prima vedere. Că de Marossy a păcălit pe Uscătescu ca să-i publice în "Destin" un articol de propagandă ungurească, e mai uşor de înţeles şi cine-l cunoaşte pe Uscătescu, întelege despre ce este vorba. Uscătescu, după ce a făcut-o pe legionarul şi a obţinut colaborarea lui Mircea Elia de la "Destin", s'a transformat deadreptul în comunist, devenind omul Bucureştiului şi în acest nou rol, Uscătescu călătoreşte la Bucureşti cum vrea şi când vrea şi-şi tipăreşte la Bucureşti volumele de poezii, cărora nu a reuşit până în prezent, să le găsească editor în exil. Dar se naşte totuşi o întrebare. Cum se explică că nici unul dintre colaboratorii "Destin-ului", nu a protestat când au citit articolul lui de Marossy, când a ieşit pe piaţa revistă lui Uscătescu? In cazul lui Mircea Eliade, explicaţia e uşor de găsit: Mircea Eliade, ca un al doilea Iorga, scria atât de mult, şi ziua şi noaptea, încât nu mai avea timpul să citească ce scriu alţii. In ceiace priveşte chestiunea cu ceilalţi colaboratori ai "Destin-ului", explicaţia ar fi în faptul că toţi sau aproape toţi erau filozofi sau pretinşi filozofi şi Istoria o lasă pe seama Ungurilor care citesc foarte multă Istorie şi la nevoie o falsifică.

Dar cazul lui Marossy, nu se termină aici. La aproape un an de la publicarea articolului în "Destin", izbucneşte vestita răscoală a ungurilor, din 1956. Şi răscoala Ungurilor a stârnit admiraţia tuturor celor care sunt contra comuniştilor. Şi printre admiratorii Ungurilor, sunt în primul rând Românii. Şi Românii care trăiau pe acea vreme în Spania, au hotărît să participe la această răscoală direct şi cu toată vigoarea. Nu e cazul să scriu ce au făcut sau ar fi voit să facă directorii coloniei române din Spania şi ne vom opri să scrim despre un singur caz, acela al lui Constantin Cantacuzino (Bâzu). Bâzu Cantacuzino trăia ca exilat la Madrid şi era în strânsă legătură cu colonia română şi cu conducătorii ei. Făcuse războiul în Rusia ca un erou şi acuma era un simplu aviator sportiv. Şi în această calitate devenise prietenul tuturor aviatorilor spanioli şi, o dovadă despre aceasta, este faptul că locuia într'un apartament al societăţii Iberia, pus gratuit la dispozitia aviatorului român Bâzu Cantacuzino. Şi în Spania, ca şi în alte părţi pe acea vreme, se făceau dese întreceri aviatice. Şi Bâzu Cantacuzino nu numai că lua parte la aceste întreceri aviatice, dar nu lipsea de la nici unul de la aceste meetinguri. Ba era invitat şi în alte ţări, de exemplu la Paris sau la Londra. In Spania Bâzu devenise foarte cunoscut şi era admirat pentru măestria cu care îşi conducea avionul şi în special pentru curajul lui, căci, în Spania este admirat un om în special pentru curajul lui. Deci Bâzu Cantacuzino era românul cel mai cunoscut şi mai admirat din Spania.

Şi când a ızbucnit răscoala din Ungaria, Cantacuzino, cu aprobarea conducerii şefilor coloniei, s'a prezentat la legaţia ungară oferindu-şi serviciile lui la sforţarea anticomunistă ungară. Statul ungar era proprietar al imobilului în care stătea ca un adevărat domn, într'un imobil demn de invidiat de ceilalti miniştri comunişti, Statul spaniol nerecunoscând regimurile comuniste din Estul Europei. Ministrul român, Nicolae Demetrescu, locuia într'un hotel de mâna a doua. Când a izbucnit răscoala de la Budapesta, de Marossy a devenit o mare personalitate, nu numai Statul spaniol îi oferea cele mai mari ajutoare, dar şi toţi Spaniolii, făceau acelaşi lucru. Deci legaţia ungară devenise centrul atenţiei tuturor Spaniolilor. Bâzu Cantacuzino a dat deci un telefon la legaţia ungară cerând lui Marossy o audienţă şi a doua zi chiar, această audienţă a fost fixată. Intrând în sala de primire, Cantacuzino a avut un recul: ministrul de Marossy îl aştepta în picioare pe Bâzu Cantacuzino şi în spatele ungurului, trona harta Ungariei, harta Ungariei Mari, în care erau cuprinse şi Ardealul, Banatul, Croatia, etc., adică Ungaria Habsburgică ca şi cum nu ar fi existat Tratatul de la Trianon. Primul gând al Românului Bâzu Cantacuzino a fost să se retragă în faţa obrăzniciei lui de Marossy, dar s'a stăpânit, el venea la ministrul Ungariei, ţara care ridicase steagul revoltei şi comunitatea românilor din Madrid, hotărîse să le ofere nu numai steagul împăcării dintre cele două ţări duşmahe, dar şi promisiunea să-i dea tot ajutorul posibil. Bâzu Cantacuzino îi expuse lui Marossy că el nu reprezinta mare lucru dar are un avion al lui pe care-l pune la dispoziţia revoltaţilor unguri. Bâzu Cantacuzino îi spuse că el îşi da seama că cu avionul lui nu se vor putea face bombardamente, dar va putea fi folosit în facere de legături între comandamente, de transmiterea de ordine urgente, etc., adăugand că întreaga Comunitate românească de la Madrid, se pregăteşte ca să lupte până la ultimul om alături de Unguri. De Marossy, fără să-l invite să ia loc, tuşi şi apoi îi spuse că el, ca ministru al Ungariei, e încântat de ce aude, dar..., deocamdată Ungaria nu are nevoie de avionul românilor, deoarece propunerile de ajutoare vin din toate părtile, în special din partea Spaniei şi din partea altor State, într'un cuvânt, din partea întregei lumi anticomuniste. A primit comunicarea de la Washington, comunicare foarte încurajatoare, din care reiese că America va da tot ajutorul pentru ca insurgenţii de la Budapesta, să fie învingători. Deci...! Cu aceasta audienţa a luat sfârşit, Românul Cantacuzino s'a înclinat şi a plecat, nu fără a arunca o privire întrebătoare asupra harţii din spatele lui Marossy care reprezenta Ungaria Mare, **complexul Monarhiei Habsburgice,** care nu diferea cu nimic de Federaţia viitorului Stat din Europa de mâine, asa cum şmechereşte îl strecurase în articolul revistei lu George Uscătescu.

Se înţelege că Ungurul de Marossy, ca toţi ungurii din lume, are tot dreptul să aibă în casele lor, harta Ungariei Mari, iar pe Marossy, nimeni nu putea să-l împiedice ca în biroul de primire al legaţiei Ungare din Madrid, să ţină harta Ungariei Mari, harta visată de toţi Ungurii din lume, dar când a fost anunţată şi a fost admisă vizita unui Român, Ungurul Marossy trebuia să aibă atâta bun simţ să-l invite pe Cantacuzino într'o altă cameră, unde nu figura harta provocătoare a acestei Ungarii Mari, dar obrăznicia lui Marossy era prea mare, mai ales în acele momente când Ungurii erau siguri că America le va da tot sprijinul, pentruca insurgenţii Unguri să fie învingători.

Ce s'a întâmplat a dovedit că Marossy, toţi Ungurii, toţi Românii şi toţi anticomuniştii din lume, au fost înşelaţi, crunt înselaţi, de Europa şi în special de America. Insurgenţa maghiară a fost masacrată de Moscova şi America n'a mişcat nici un deget şi, ani mai târziu, ungurul Marossy a fost obligat să părăsească localul în care stătea, acel imobil fiind ocupat de comuniştii de la Budapesta şi, dacă mai trăieşte, locuieşte ca şi ministrul român Nicolae Dimitrescu,

care are 94 de ani, într'un biet hotel din Madrid. Din cele arătate mai sus, reiese că Ungurii, toţi Ungurii, trăiesc numai cu visul unui Ardeal unguresc, pentru ei nu există decât harta Ungariei Mari şi se sbat mereu ca acest vis să devină o realitate şi exact ca ministrul de Marossy, nu obosesc să strige: **Nem nem shoha.** Aceasta este o realitate pe care nu trebuie s'o uite nici un Român.

* * *

Cum s'a sfârşit răscoala ungară din 1956, ştie toată lumea. Şi au suferit o înfrângere nu numai Ungurii domnului de Marossy, ci toată lumea anticomunistă. Şi printre cei care au suferit cel mai mult, au fost şi Românii, căci aceştia îşi dădeau seama că cu cât se va îndepărta ceasul eliberării de Ruşi a Ungurilor, cu atât mai mult se va îndepărta ceasul eliberării României. Dar răscoala Ungurilor, a avut şi un bine pentru Unguri căci între o sută şi două sute de mii de Unguri, au rămas în afara cercului rusesc, deci în lumea liberă, căci aproape toţi au emigrat în America şi numărul celor ce vor striga "Nem nem shoha", a crescut. La început, aceşti Unguri învinşi de Ruşi, au stat liniştiţi, dar cu cât numărul lor au crescut, a venit uitarea înfrângerii şi dorinţa de a lupta pentru Ungaria Mare. Prin gestul acesta demn de admirat, gestul acesta de a se răscula contra Rusiei comuniste, Ungurii au câştigat foarte mult în faţa lumii intregi şi mai ales în faţa Statelor Unite. Şi tot neobosiţi, au început să aţâţe toată lumea pe chestia, Ungaria a fost nedreptăţită, marea neîndreptăţire. Că Ungaria fusese ţara care a nedreptăţit atâtea popoare înainte de primul războiu mondial, se uitase de mult şi acuma era pr primul plan nedreptatea Ungariei şi marii vinovaţi erau Românii. Se mergea până acolo încât se utiliza cuvântul genocid. Zadarnic răspundeau Românii din exil ca nu e vorba de uciderea Ungurilor de către Români, ci că toţi Românii sunt supuşi de către comunişti la aceiaşi tortură şi nu numai Ungurii. Dar răspunsurile româneşti erau slabe, voalate şi numai răspunsurile ungureşti erau puternice şi împrăştiate în toată lumea. Prin 1975-1976 Românii din America şi din Canada s'au ridicat puternic şi atunci Ungurii s'au mai liniştit şi conducătorii lor au sfătuit pe cei de mâna a doua, să ridice drapelul prieteniei. Şi aşa se face că în toate ţarile s'au ivit cercuri de prietenie româno-ungară. Adevărul adevărat este că Românii nu au dat importanţa cuvenită acestei tactice ungureşti. Pentru ei tratatele de pace în vigoare, erau aşa de puternice căci Ungurii îşi pierd timpul de pomană: Ardealul este românesc, conform tratatului de la Trianon.

Cum am mai spus, Românii erau convinşi că Ungurii nu se mai gândesc la Ardeal, aceasta le-o afirmase cutare ungur la o întrunitre sau cutare prieten ungur. Şi aşa a mers până când în 1981-1982, un român a avut curajul să dea un comunicat că, el, împreună cu alţi câţiva Români pe care nu-i numeşte şi împreună cu un Ungur, împreună cu alţii, toţi fără să-i numească, au încheiat un pact, pactul prieteniei româno-ungare. Şi acest pact a fost semnat numai de ei doi şi că aceşti doi, sunt: Mihnea Berindei, din partea grupului de Români şi Akos Ditroi din partea grupului de Unguri. Aceştia doi, Berindei şi Ditroi, îşi luau anumite angajamente în numele Românilor şi Ungurilor, dar nu ni se spunea cine le-au dat aceste împuterniciri, adevărul fiind acesta: cei doi, Ungurul şi Românul şi-au pus în gând să devină oameni mari, să intre în Istorie şi au dat un comunicat fără să aibă nici o împuternicire din partea nimănui. E adevărat că se pare că acţiunea nu a mers mai departe, că au rămas numai ei doi fără să fi mai crescut cu nici o unitate nici din partea ungurească şi nici din partea românească.

Să vedem cine este acest român care şi-a pus în gând să intre în Istorie. Despre român avem destule date dar despre ungur, nu am aflat nimic. Mircea Berindei este un profesor de Istorie care a venit de curând din Ţară. Tatăl lui este Berindei(?), profesor universitar de istorie iar bunicul lui este **Ion Hudiţa,** profesor universitar de Istorie, fost ministru în cabinetele Sănătescu şi Rădescu şi care pentru acest lucru, a stat la închisoare zece ani. odată cu Ion Hudiţă a fost băgat la închisoare şi ginerile lui, profesorul Berindei şi cu soţia acestuia, fiica profesorului Hudiţă. Şi în închisoare, fiica profesorului Hudiţă a dat naştere lui Mihnea Berindei, omul care şi-a pus în gând să intre în Istoria românească şi în cea maghiară.

După un număr de ani, comuniştii şi-au dat seama că nu pot să facă ştiinţă cu profesori proveniţi din ilegalitate şi au hotărît să scoată din închisoare pe profesorii adevăraţi, să-i repună din nou în posturi, dar cu o condiţie: să devină comunişti sau să se prefacă şi în nici într'un caz să nu iasă din cuvântul lor. Şi aproape toţi au acceptat târgul propus de comunişti. Au fost desigur mai multe cazuri de profesori ce nu au acceptat târgul propus de comunişti, dar din nefericire noi nu cunoaştem decât unul este acela al profesorului Ion Hudiţă. Ginerele lui, profesorul Berindei l-a acceptat şi nu vom veni aici să-l acuzăm: era om, era tânăr, îi era foame şi voia să trăiască. Să ne gândim că a fost un asemenea om care traia în străinatate, avea leafă mare de la Americani, trăia larg şi totuşi a acceptat un târg oferit de comunişti. E drept că acest profesor nu a acceptat să fie repus în post (de care nu avea nevoie), dar a acceptat să i se publice cărţile lui în România, cu contract, deci primind bani, şi nimeni nu a avut curajul să-i spună aceasta în faţă.

Deci profesorului Berindei nu i se poate aduce nici o acuzaţie că a devenit comunist pentru ca să poată trăi, dar nimeni nu ne poate opri să ne scoatem pălăria în faţa gestului profesorului Ion Hudiţă, care a refuzat să primească postul oferit de comunişti. In faţa refuzului profesorului Hudiţă, comuniştii l-au băgat din nou la închisoarea în care a stat cu totul aproape zece ani. După aceşti zece ani, profesorul Hudiţă a fost pus în libertate şi comuniştii i-au dat o mică pensie din care trăia greu, dar principalul e acesta: profesorul Hudiţă nu a acceptat târgul propus de comunişti, până la capăt. Bineînteles, în limita posibilităţilor, Hudiţă a reluat legăturile cu Naţional-Ţărăniştii, în special cu Ion Jovin, fostul medic al lui Iuliu Maniu, pe care-l cunoscuse bine în vremurile bune, el fiind omul de credinţă pe care Maniu îl consulta în ceiace făcea. Şi Jovin şi cu Hudiţă au sesizat pericolul unguresc. Iată ce îmi scria profesorul Hudiţă întro scrisoare din 29 Ianuarie 1980: "Trec acuma la lucrările d-tale. Incep cu Transilvania care este o lucrare excelentă şi în care ai combătut foarte bine teza maghiară. Dealtfel trebuie să ştii că în ultimii ani istoricii maghiari, conform planului guvernului Kadar, nu mai revendică Transilvania, ca provincie aparţinând Ungariei. Işi dau înfine şi ei seama de ridicolul acestei pretenţii. Ei cer autonomia Transilvaniei şi organizarea ei după modelul elveţian, împărţită în cantoane românesti, maghiare şi germane. O astfel de Transilvanie ar face parte dintr'o Confederaţie dunăreană în care ar putea intra **Ungaria, Cehoslovacia şi Croaţia,** o repetare a vechii Austro-Ungarii! Cu altă ocazie iţi voiu scrie eu cum trebuie tratată teza maghiară referitoare la autonomia Transilvaniei!".

Din rândurile de mai sus se vede că profesorul Ion Hudiţă era contra tezelor maghiare asupra Transilvaniei. Dealtfel el îmi scria că va reveni asupra acestei chestiuni, dar eu m'am îmbolnăvit grav şi cu ajutorul soţiei mele i-am comunicat starea în care mă aflam, deci pentru un timp corespondenţa noastră a încetat.

Să ne întoarcem la nepotul profesorului Hudiţă. După ieşirea din închisoare a profesorului Berindei şi luarea postului oferit de comunişti, a urmat o perioadă mai bună iar tânărul născut în închisoarea comunistă, a devenit de **origină sănătoasă** şi a putut să studieze şi să devină la rândul lui, profesor. Tânărul Mihnea a devenit chiar comunist, dar alături de linia partidului. In revista "Carpaţii" domnul Sava Gârleanu ne spune că Mihnea Berindei era pe linia deviată chineză. Probabil că din această cauză, **a ales libertatea** şi ajuns la Paris, s'a apucat să dea comunicatul despre care a fost vorba. De lucrurile acestea a auzit şi profesorul Hudiţă

şi era neliniştit. Mai ales că Hudiţă a auzit că nepotul lui s'a căsătorit sau trăieşte cu o unguroaică evreică şi că acesta ar fi motivul pentru care tânărul Berindei s'a hotărîit să intre in Istorie. Nu se poate crede că profesorul. Hudiţă era antisemit. El a fost Naţional-Tărănist şi colaborator apropiat al lui Maniu şi Maniu nu putea suferi în preajma lui pe antisemiţi, deci Hudiţă, dacă ar fi fost antisemit, nu ar fi fost primit printre colaboratorii apropiaţi al şefului Naţional-Tărănist. Dar Hudiţă era moldovan din judeţul Baia, deci putea să aibă cât de mulţi prieteni evrei, fără să accepte a avea un nepot căsătorit cu o evreică. De exemplu eu sunt entusiasmat când aflu că un popor de culoare îşi capătă independenţa şi aşi accepta cu toată bunăvoinţe să am un prieten inteligest negru dar, dacă aşi avea un băiat, nu mi-ar face plăcere să se însoare cu o negresă. Aşa îmi pare că era şi profesorul Hudiţă.

Şi la 17 Decembrie 1931, într'o scrisoare mă anunţa că în primăvara anului 1982, Hudiţă va veni la Paris şi cu această ocazie "spera să tragă o fugă şi la Madrid pentru a ne vedea şi a sta de vorbă. Mi-ar face o mare plăcere". Primind această scrisoare am gândit asupra dorinţei lui de a vedea Parisul şi Madridul. In ce priveşte Madridul, nu mi-o spune, dar eu ghiceam adevăratul motiv: Hudiţă avea câteva cărţi^n manuscris, în special asupra lui Alexandru Ioan Cuza şi îşi dăduse seama că la "Carpaţi" exista un cult al marelui domnitor şi deci că Traian Popescu ar fi capabil să facă ceiace trebuie ca să-i tipărească .acele cărţi. In privinţa Parisului, la fel profesorul Hudiţă nu mi-o spune, dar cred ca şi de data aceasta am ghicit adevăratul motiv profesorul Hudiţă era la curent cu activitatea nepotului la Paris şi în special cu comunicatul româno-maghiar. Şi profesorul Hudiţă era convins că Ungurii prezintă un adevărat pericol pentru Ardeal şi îi era teamă că nepotul lui, născut într'o închisoare, e capabil să comită mari prostii, mai ales că era sub influienţa unei evreice. Şi profesorul Hudiţă a murit tocmai în primăvara anului 1982, fără să mai vadă Parisul şi Madridul şi fără să încerce a-şi opri nepotul să mai facă prostii istorice.

Şi acuma să vedem ce prostii face tânărul Mihnea Berindei. El afirmă şi semnează un comunicat din care reiese că tratatele ce s'au semnat între cele două ţari, Ungaria şi România, ne-au fost impuse de Marile Puteri Franţa şi Marea Britanie în 1920, Germania şi Italia în 1940 şi Statele Unite şi Rusia Sovietică, în 1946. Mihnea Berindei a studiat Istoria în România şi ştiut este că în România de astăzi se studiază şi se face o falsă Istorie. Sub conducerea lui Roller s'a scris o Istorie a României în patru volume în care Roller şi ceilalţi, se străduiesc să ne convingă că Romania de astăzi a ajuns unde a ajuns, numai datorită Rusiei. Această Istorie se opreşte la anul 1878, adică la anul când România a devenit independentă, iar după alte Istorii ale României, scrise de Giurăscu şi altii, după 1878 şi până astăzi nu a existat şi nu a fost făcut altceva decât de partidul comunist. Deci este uşor de înţeles cum tânărul Berindei n'a cunoscut faptele care s'au petrecut după 1878. El spune că în 1940, României i-a fost impus un tratat de către Italia şi Germania, ceiace este purul adevăr iar în 1946, un nou tratat i-a fost impus de către Statele-Unite şi Rusia, ceiace este aproape de adevăr, adevărul adevărat este că acest tratat **i-a fost impus de Rusia Sovietică.** In ceiace priveşte tratatul din 1920" adevărul istoric este că realipirea Transilvaniei la 1918 la patria mamă România a fost realizată prin hotarîrea liber exprimată a Românilor din Transilvania şi a minorităţilor conlocuitoare, în Marea Adunare Naţională de la Alba Iulia din 1 Decembrie 1918, în conformitate cu principiul şi dreptul la autodeterminare stabilit de Aliaţii învingători".— Traian Popescu, "Carpaţii" nr. 37. Deci Mihnea Berindei vine şi susţine ceiace spun şi susţin Maghiarii care nu vor să uite Tratatul de la Trianon, care nu a făcut decât să recunoască ceiace horărîse Adunarea de la Alba Iulia, deci această frază pe care o semnează tânarul nostru istoric (turcolog) Berindei, este în favoarea revizionismului maghiar.

* * *

După cum am văzut, Românii scriu în struna maghiară, fie din Budapesta, fie din exil. Cel care a fost mai ungur decât ceilalţi, a fost Mihnea Berindei, care îi sprijină pe Unguri în negarea Tratatului de la Trianon. Să zicem că tânărul Mihnea Berindei, face parte din falanga celor care voiesc să se termine cu ura dintre Români şi Unguri, care e adevărat că foloseşte Ruşilor, decât Ungurilor şi Românilor. Şi într'adevăr a apărut un număr de Unguri şi Români care voiesc prietenia celor două popoare, dar noi considerăm că numărul Românilor prieteni ai Ungurilor, este mai mare decât numărul Ungurilor care doresc prietenia Românilor. In timp ce apărea Comunicatul **istoric** al lui Berindei, apar în America un mare număr de Unguri, **aparţinând exilului** şi nu Ungurilor de la Budapesta, care scriu în presa americană articole incendiare contra Românilor şi în ajutorul lor sar şi Americanii care-i sprijină pe Unguri şi aceşti Americani prounguri, sunt membri ai Senatului american. Astfel un Ungur, numit Lukacs, scrie în presa americană, articole contra Românilor, care articole sunt luate în braţe de un senator american, care sunt susţinute în faţa acestui Senat. Şi acest senator se numeste **Moynihan.** Deci Ungurii din exil se sbat pentru **Ardealul lor,** scriu în gazete americane şi câştigă adepţi americani pentru tezele lor. Aceasta e mai grav decât ar părea la prima vedere. E drept că Românii de la Paris, printre ei este şi o femeie, care cred şi scriu suştinând prietenia româno-maguiară, dar aceştea nu-şi dau seama de importanţa greşelii lor. Dar această greşală a lor este minoră faţă de greşala cea mare a Ungurilor din America, care reuşesc să-şi strecoare articolele lor în presa americană. Dar ceiace fac Românii de la Paris sunt fapte care sunt cunoscute numai de Români, deci importanţa lor este minoră, căci nu sunt cunoscute de străini şi în special de Americani. Dar şi ceiace am făcut şi noi la "Carpaţii" şi ce au reuşit să facă şi cei din Ţară, în cap cu doctorul Jovin şi profesorul Hudiţă, e lipsit de importanţă în faţa Ungurilor şi propagandei lor. Căci propaganda ungurească nu se limitează la ceiace a scris ziaristul Lukacs şi sprijinul dat acestuia de senatorul american Moynihan, ci este mult mai mare, face parte dintr'o organizaţie care nu oboseşte şi lucrează ca numărul prietenilor Unguri să crească mereu. Şi în faţa acestei avalanşe antivalahe, nu se face nimic sau aproape nimic. Căci contra ungurului Lukacs şi senatorului Moynihan, s'a ridicat numai un glas, acela al Românului Traian Golea care a scris o broşură de 80 de pagini. Lucrarea aceasta e importantă, documentată, Românul Golea răsturnând toate argumentele Ungurului Lukacs, dar trebuie să ne dăm seama că rezultatul este foarte mic în faţa propagandei puternic organizată a Maghiarilor.

Lucrarea românului Golea se numeste "TRANSILVANIA". An answer to U.S. Senator MOYNIHAM and to John Lukacs and all other Hungarian revisionists, Sperăm că această lucrare s'a trimis gratuit tuturor membrilor Senatului american şi acesta a fost un efort mare de tot pentru Românul Golea, cu finanţe slabe aşa cum sunt finanţele Românilor din exilul românesc. Dar în faţa unui articol publicat într'o gazetă americană şi a intervenţiei unui Senator în faţa Senatului american, ne dăm seama cât de slabi suntem. In orice caz, semnalăm lucrarea Românului Golea, ca fiind cea mai importantă pentru lupta în favoarea Ardealului românesc, celelalte lucrări au fost scrise numai ca o încercare de a atrage atenţia Românilor asupra pericolului maghiar. In cei doisprezece ani de când noi am tras semnalul asupra pericolului maghiar, merită să atragem atenţia asupra ce au scris Români Traian Golea şi Nicolae Novac, în gazeta "Libertatea" din Statele Unite.

Dar ceiace s'a facut în acest domeniu până acume, se datorează numai activităţii izolate a unor Români şi unor Unguri, până acuma cele două State, Ungaria şi România, nu s'au pronunţat asupra Ardealului, dar la începutul anului 1987, Statul comunist Maghiar a rupt tăcerea. Deci Românii

care credeau ca şi tanărul turcolog Mihnea Berindei, că o acţiune a exilaţilor români şi maghiari ar putea să ducă la o împăcare **istorică** a celor două popoare duşmane, au fost puse în faţa unui adevărat zid de nepătruns: Ungaria de la Budapesta, deci Statul Ungar, declară că Ardealul este unguresc şi că Statul român-nu mai vorbim de exilaţii români—, nu are nici un drept asupra acestui Ardeal care a fost dat în 1920 României, **printr'un Tratat impus** de popoarele victorioase în urma primului război mondial. Până aici vedem că turcologul Berindei este de acord cu ceiace afirmă Maghiarii. Natural, Statul maghiar nu a afirmat nimic din ce afirmăm noi, dar reiese dintr'o carte de trei volume, care a apărut la Budapesta. Cartea se numeşte Istoria Transilvaniei (Erdély Töténete) ce are circa 2000 de pagini. S'ar putea spune că ceiace scriu "un colectiv de cercetatori", nu angajează un Stat, dar trebuie să se ţină seama că cele 2000 de pagini au apărut într'un Stat comunist în care nu se poate tipări nici o pagină, nu 2000, fără autorizaţia cenzurii, deci a **Statului.** Şi redactorul responsabil a acestei vaste lucrări a fost ministrul culturii republicei Ungare, Köpeczi Béla, deci aceasta inseamnă că Statul maghiar şi-a luat răspunderea a tot ceiace cuprind cele 2000 de pagini. Fără îndoială că surprins a fost nu numai turculogul Berindei, ci însuşi Ceauşescu care era convins că totul depinde de cele două State socialiste(?), Ungaria şi România, care trăiau şi vor continua să trăiască într'o **armonie socialistă** şi nu vor căuta să modifice ce a stabilit şeful socialiştilor, Stalin.

Din primale capitole a acestei cărţi, se vede că Maghiarii sunt contra unui capitol de Istorie, ce a fost desbătut la sfârşitul scolului trecut, în care se devedise că la retragerea legiunilor romane, ordonată de Aurelianus, Daco-romanii au continuat să trăiască acolo şi că deci când au venit Ungurii, nu au gasit un adevărat gol ci au găsit adevărate State, mici fără îndoială, care au luptat contra Ungurilor ca să-şi păstreze independenţa. Contra teoriei lui Roesler au luptat istoricii români şi susţinerile lor au avut câştig de cauză în faţa acestui Roesler şi dovada este ca în 1920, oamenii de Stat europeni au dat Ardealul României, convinşi fiind de istoricii care stabiliseră că în Ardeal, Românii au fost întotdeauna acolo şi peste ei veniseră Maghiarii tocmai din Asia. Aceste lucruri au fost desbătute în faţa Europei în secolul trecut şi Europenii fiind convinşi de dreptatea României **au dat sentinţa că Ardealul este românesc.** Avuseseră loc procese celebre ca cel al Memorandului şi Românii fuseseră condamnaţi de Austria, dar nu de Europa. Astăzi Maghiarii se prezintă ca **nedreptăţiţii Istoriei,** dar uită că în secolul trecut Europa îi condamnase pe ei ca asupritori a popoare întregi, că Românii, Sârbii, Slovacii şi Croaţii erau **adevaraţii neîndretăţiţi ai Iatoriei** şi că ei, Maghiarii erau cei care nedreptăţiseră aceste popoare. Astăzi Maghiarii mizează pe faptul că Europenii sunt nu numai uituci ci chiar necunoscători ai Istoriei şi deaceia atacă cu neruşinare. De exemplu, Americanii nu au cunoscut Istoria Europei din trecut şi au dovedit că nici nu-i interesează, deaceia au permis ca Rusia Sovietică să ocupe ţări întregi (Estonia, Letonia, Lituania) şi nu numai regiuni care nu-i aparţineau (Basarabia). De unde să ştie Americanii că un oarecare Roesler a provocat discuţii înfocate pe chestia României, că el a susţinut că Romanii, în anul 271, au părăsit Dacia şi cu ei s'au retras în Sudul Dunării toţi locuitorii acestei provincii şi Dacia a rămas goală goluţă, fiind o "ţară a tuturor şi a nimănui", cum susţin astăzi Maghiarii în faţa Americanilor care-i cred, ca senatorul Moynihan.

O sursă care-i jenează pe Maghiari, este tocmai "Cronica Notarului anonim al regelui Bela", care este o sursă principală a istoriografiei ungare. Acest cronicar anonim spune clar că Maghiarii au "descălicat în cânpia Pannonica în anul 896 şi după aceia, în faţa înfrângerilor ce le-au suferit din partea celorlalte popoare ale Europei, s'au întors spre arcul carpatic, făcând incursiuni în acest arc carpatic, deci în Transilvania. Dar Notarul anonim mai spune că Ungurii întorcandu-se spre arcul carpatic, au întâlnit pe Români şi citeaza chiar nume, deci Romanii nu se retrăseseră cu legiunile lui Aurelian, **ci au ramas pe loc.** Dar Maghiarii spun că acesta este un neadevăr şi aruncă toată vina pe Notarul anonim al regelui Bela. Dar tot ce spune Notarul anonim, în ceiace le convine, Maghiarii admit şi numai asupra acestui fapt că Românii se găseau **aici** când au venit Ungurii, că exista chiar un "oarecare Gelu, ducele Românilor", se ridică cu înverşunare şi spun că... asupra acestui fapt nu există dovezi nici istorice, nici arheologice nici toponimice. Fără îndoială asupra celorlalte chestiuni favorabile Maghiarilor, Ungurii nu-l mai consideră vinovat pe Notarul anonim şi numai asupra acestei părţi, se ridică cu înverşunare. Se vede că Maghiarii voiau ca Notarul anonim să prevadă că aceşti Romani, vor deveni după o mie de ani, de neclintit, că vor suferi în această mie de ani cele mai crâncene umilinţe şi că la capătul acestei mii de ani, îşi vor cere dreptul lor în faţa Europei asupra Ardealului şi Europa li-i va da în anul 1920.

Toate cele două mii de pagini, sunt pline de neadevăruri, de falsuri, dar repet, Maghiarii mizezeaza pe faptul că Europa a uitat şi că America nu cunoaşte acele fapte din care reiese că Ungurii au fost cauza marilor nedreptăţi pe care le-au suferit alte popoare, tocmai din cauza Maghiarilor.

Şi acuma să mai vedem ce s'a întâmplat cu aceste două mii de pagini de Istoria maghiară. In primul rând, cum au reacţionat Românii? E curios dar adevărul acesta este: Românii din exil se comportă ca şi cum nu au auzit de aceste două mii de pagini, mai mult, se comportă faţă de Ungurii din exil, ca şi cum ei nu ar aproba ce au făcut comuniştii de la Budapesta. Comportamentul Românilor din exil este ca şi cum cele două mii de pagini maghiare nu ar avea nici o importanţă, ca şi cum cele două mii de pagini nu ar avea nici o influienţă asupra Europenilor şi Americanilor. Dar chestiunea se prezintă de o importanţă mare şi chiar foarte mare. Faptul este că Europeanul de astăzi nu cunoaşte ce s'a întâmplat înaintea primului razboiu mondial, că nu ştie că înaintea primului război mondial, Ungurii erau opresorii Românilor, Sârbilor, Cehilor, Slovacilor şi Croaţilor şi că Europa întreagă i-a condamnat în fata proceselor de răsunet ce au avut loc în acele vremuri. Astăzi omul de pe stradă din Europa, acel om care constituie opinia publică a Europei, înşi face o părere asupra faptelor internaţionale după ce citeşte în ziare. Ori ziarele sunt scrise de oameni care cunosc foarte puţin Istoria celorlalte popoare şi nu ştiu nimic din ce s'a întâmplat acum 70 de ani, deci Maghiarii se prezintă ca un popor fără pată, ca un nedreptăţit, ca nedreptăţitul Istoriei şi pentru aceasta este nevoie ca Românii să se sbată, să scrie, să facă o propagandă care să scoată adevărul la suprafaţă. In această contra propagandă, va trebui să scoatem de la naftalină adevărata fire maghiară să arătăm cum e el, urmaş al celor ce au venit din Asia şi nu va fi nevoie să insistăm asupra tragerii pe roată a lui Horia, Cloşca şi Crişan, ci să arătăm ce s'a petrecut în timpurile mai noi, adică în 1940, când au ocupat Nordul Ardealului şi când bestia din sufletul maghiar s'a arătat în adevărata lui splendoare. Ce s'a petrecut în 1940, nu este cunoscut de Europeni iar, fără îndoială, în cele două mii de pagini de Istorie maghiară, "colectivul de cercetări" ce a alcătuit această Istorie, s'a ferit să vorbeasca de aceasta ultimă bestialitate maghiară, practicată asupra poporului valah.

* * *

Mai sus am vorbit de o contraofensivă activă contra propagandei maghiare. Aceasta nu înseamnă că aceasta contrapropagandă trebuie făcută cu ură, întrebuinţând adevărul şi falsurile istorice, ci cu masură şi numai cu adevărul, căci adevărul este de partea noastră. Dar trebuie să ţinem seama de un fapt: trebuie să-i ajungem pe Maghiari, căci am rămas în urmă. In timp ce noi am dat comunicatul lui Mihnea Berindei şi ne-am comportat cu o nepăsare condamnabilă, Maghiarii au câştigat poziţii puternice în Statele Unite şi în Canada. Pentru aceste ţări, noi suntem

REFLEXIUNI

de Radu BUDIŞTEANU

1. La scaunul de judecată al semenului meu, eu mă prezint cu conştiinţa lui şi c'o piatră.
2. Dacă te aşezi în faţa soarelui, nu provoci o eclipsă de soare, ci accentuzi o eclipsă de om.
3. Când întinzi mâna unui om care nu merită, nu-l ridici pe el: te cobori pe tine.
4. Dac'ai stat în celulă, defineşte libertatea. Eşti singurul calificat s'o faci.
5. Orice despărţire vine prea devreme, mai ales în dragoste.
6. Ziua bună se cunoaşte de dimineaţă. Care-i dimineaţa vieţii?
7. Socrate a băut cucută, "supunându-se legilor ţării". N'a văzut just: omul nu trebue să se supună legilor, ci legea omului.
8. Oscar Wilde zice: "Mie daţi-mi superfluul; lăsaţi altora necesarul". Poate atracţia vieţii e în superflu.
9. Cel mai mult am iubit în viaţă nu femeia care a râs cu mine, ci pe cea cu care am plâns.
10. Am avut mulţi profesori. Un singur maestru: Viaţa.
11. Eu nu-l văd pe Isus revenind printre oameni pentru a-i judeca, ci pentru a-i ierta.
12. Nu daţi Cezarului ce este al Cezarului, fiindcă Cezarul vă ia întâi sufletul. Ce mai daţi lui Dumnezeu?
13. Nu "un imperiu pentru o femeie": dragostea se mulţumeşte cu o cabană.
14. Isus nu este împăratul lumii, ci fiul lui Myriam născut în iesle. Aici stă măreţia absolutului.
15. Tu care mi-ai ucis visele, ce pui în loc pentru a mai putea trăi?
16. Doamne de ce m'ai chinuit atât? Ca să mă-nalţ, sau ca să mă îndoesc?
17. "Nu fii gelos". Să fiu indiferent. De când dragostea e indiferenţă?
18. Pascal vorbeşte de relativitatea adevărului şi a eroarei. Pascal se înşeală: Adevărul e absolut; eroarea este relativă.
19. Ce antimonie: răbdarea omului - scurtimea vieţii!
20. Cine n'a trăit în urât nu ştie ce e frumuseţea vieţii.
21. Iubesc omul; dar el mă iubeşte?
22. Femeia frumoasă e ca o zi de vară: cerul se poate acoperi brusc.
23. Perfidia aparţine omului? Subomului.
24. "E prost de bun ce e!" N'am auzit: "E inteligent de rău ce e!".
25. Ce e pasiunea? O scuză pentru inteligenţă când vede greşit.
26. Ce e patima? O nestăpânire care s'ar vrea nobilă.
27. Ce e patima? O pasiune degradantă.
28. E uşor să crezi în Dumnezeu. Mai greu să crezi în oameni.
29. Nu există încredere fără reciprocitate, cu excepţia celei divine.
30. Mă îndoesc de tot. Deci şi de mine, parte din tot.
31. Viaţa îţi dă suferinţa; moartea ţi-o ia. Şi, totuşi, nu vrem să murim.
32. Bătrâneţea este poarta de dindos a vieţii.
33. Există o singură democraţie pe pământ - a morţii.
34. Crede şi nu cerceta. Cercetează şi nu crede.
35. Îţi mulţumesc, frate, că eşti rău cu mine: făr tine n'aşi fi ştiut ce e iertarea.
36. Cu cât sunt lovit mai tare, cu atât mă simt mai puternic.
37. Care este mai aproape de om: sentimentalul sau cinicul?
38. Istoria e plină de crime. Cu cât mai groaznic genocidul, cu atât mai mare împăratul.
39. Ce dementă imaginaţie la marii scriitori. Imbrăcaţi-le eroii şi eroinele în haina cotidianului şi priviţi-i în acţiune.
40. Ce este talentul? O coardă în plus la vioara spiritului. Şi geniul? Spargerea vioarei.
41. In natură totul se compensează, totul se depăşeşte. Nu M...
42. Nu doresc moartea nimănui. Sunt un om rău: de ce mi-am dorit-o pe a mea când eram chinuit?
43. Cunoaşteţi ceace nu poate fi depăşit în viaţă? Să vă spun eu: vorba bună.
44. Omul cel mai antipatic e omul care are totdeauna dreptate. Prostul vine după el.
45. Femeea...

46. Ai venit să-mi iei viaţa? Ţi-o dau cu o condiţie: să nu mi-o restitui.
47. De ce iubesc animalele? Fiindcă tac.
48.
49. Elocvenţa nu e ceeace se spune, ci ceea ce se sugerează. Ca şi dragostea.
50. Inaintea morţii nu cer decât o clipă de linişte.
51. Nu vreau bocete la căpătâi. Vreau amintirea cea mai frumoasă.
52. Ce părere ai despre cutare? Nu-l cunosc, nu l-am văzut în nenorocire.
53. Care e omul-model? Cel care a trecut prin viaţă reuşind să nu facă rău.
54. Numai tu m'ai iubit, fiindcă numai tu ai fost lângă mine când eram prăpădit în temniţă aparent: te-ai gândit vreodată să mi te substitui?

(urmează nr. 61)

DUPA DOISPREZECE ANI

marii vinovaţi iar Ungaria, o ţară martiră. Am arătat cum în Statele Unite, Maghiarii au scris şi scriu articole mincinoase în marele ziare de prima mână, iar noi Românii nu putem pătrunde în această cetate a ziaristicei, căci ea este trecută de mult în mână Maghiarilor. Noi suntem nevoiţi să ne mulţumim numai cu broşura românului Golea şi această broşură, tiparită într'un tiraj limitat, nu poate fi la înălţimea articolelor maghiare, tipărite în presa americană şi sprijinită de senatori. Numele ziaristului Lukacs, după nume este maghiar fără nici o îndoială, dar numele senatorului dă naştere la îndoieli, cu privire la originea lui. Dar poate fi şi evreu, căci afecţiunea evreilor pentru Maghiari, este de mult cunoscută. Ea merge până acolo că i-a ertat pentru cele circa 400000 de evrei, ucişi de Maghiari, aruncând această cifră, desigur umflată, în spatele Valahilor.

Deci am dovedit că în Statele Unite, Maghiarii sunt stăpâni pe propaganda contra Românilor şi iată că aflăm că acelaşi lucru se întâmplă şi în Canada, căci iată ce scrie domnul Ion Raţiu, în ziarul lui, "Românul liber" din Mai 1987. "Relţiile romăno-maghiare au intrat într'o nouă fază: **lupta deschisă**. Delegatul ungur, la Conferinţa de la Viena asupra Securitaţii şi cooperării în Europa, a susţinut, pe faţă, o rezoluţie canadiană care cere protecţia minorităţilor etnice. Pretenţia unităţii ţărilor surori socialiste a fost abandonată. Nimic surprinzător. Rezoluţia canadiană a fost pregătită de **grupul de presiune** maghiar din Toronto. După cum diversele rezoluţii din Congresul American, propuse de reprezentantul Dornan, sunt pregătite de colegul lui din California, reprezentantul Lantos. De origine ungur. Aceste acţiuni sunt consecinţa logică a activităţii iredentiste maghiare, desfăşurată cu multă dibăcie din 1975, de la Helsinki incoace.

"Occidentul vede mizeria şi lipsa drepturilor omului în România, vede persecuţia acerbă practicată acolo. Naiv, Occidentul a ajuns să creadă în campania exilaţilor maghiari, care afirmă că numai ungurii sunt persecutaţi, **pe bază etnică"**.

DOCUMENTE

ELE ce urmează, sunt trei scrisori pe care Ion Hudiţă, fost ministru, le-a trimis colaboratorului nostru domnul N.S. Govora.

Corespondenţa ar fi fost mai bogată dacă, între timp, nu s'ar fi îmbolnăvit grav domnul Govora. După ce acesta s'a făcut mai bine, Ion Hudiţă i-a trimis ultima scrisoare, la 11 Decembrie 1981. Prin ea îi comunica că peste câteva luni, în primavara anului 1982, va veni la Paris pentru a-şi vedea nepotul, domnul Mihnea Berindei, şi va veni şi la Madrid pentru a cunoaşte redacţia "Carpaţilor". Dar Ion Hudiţă n'a mai avut posibilitatea ca să-şi îndeplinească aceste dorinţe, deoarece a murit. In orice caz, Ion Hudiţă este aproape singurul, dacă nu chiar singurul profesor universitar care n'a acceptat târgul propus de comunişti, de a fi repus în postul de profesor universitar, numai să devină comunist.

Considerând că unele din declaraţiile profesorului Hudiţă şi precizinile în legătură cu profesorul N. Iorga, Iuliu Maniu, politica ruso-bolşevică în ceace priveşte România, 23 August şi consecinţele triste pentru Ţara noastră, le dam publicităţii cu speranţa ca pot servi pentru a lămuri şi armoniza sbuciumul exilului vechi şi nou, pentru a găsi puntea de apropiere pentruca împreuna să găsim soluţia necesară eliberări naţionale, a reîntregirii teritoriale şi încadrarea de drept în Europa vestico-centrală.

Redactia Carpatiilor

I

Bucuresti 20 Noembrie 1979

Iubite Domnule Ştefănescu,

Am primit de câteva zile scrisoarea d-tale iar azi, şi foile cu cele scrise despre mine, şi despre activitatea d-tale. Iţi mulţumesc din suflet pentru frumoasele aprecieri despre fostul d-tale profesor de Istorie şi Drept, dela Liceul Militar din Iaşi, şi despre faimosul concurs pe care l-am dat în 1930 pentru ocuparea catedrai de Istorie Universlă de la Facultatea de Litere din Iaşi. In cele publicate de d-ta, în legătură cu acest concurs, şi cu activitatea mea, de mai târziu, s'au strecurat unele erori pe care ţin să le rectific, pentru cunoştinţa d-tale. Concurentul meu, **Oţetea**, n'a făcut niciodată parte din partidul Naţional ţărănesc, şi n'a făcut politică militantă înainte de 1945 când a aderat la **Frontul Naţional democratic**, prezidat de **Petre Groza**, împreună cu un grup de profesori oportunişti, din **Iaşi**, ca **Iorgu Iordan, C. Balmus, Traian Ionascu, Mihai Ralea**, etc.! In 1930 când a avut loc concursul meu, toţi aceştia făceau parte din loja francmasonică din **Iaşi**, condusă de **Mihai Sadoveanu!** Eu n'am fost niciodată francmason şi am luptat tot timpul în contra lor pentru motivul că această asociaţie, profitând de organizarea ei secretă, reprezenta un adevărat stat în stat, reducându-se la o simplă asociaţie de promovarea de interese personale, de cele mai multe ori, în contradicţie cu legile ţării!

Lupta mea, la concursul respectiv, a fost cu francmasonii, protectorii lui **Oţetea**, şi nu cu acesta, care avea licenţa ca şi doctoratul, **în literatură italiană**, şi nu în **istorie**, cum cerea legea. **Concursul a fost anulat din cauza diferitelor iregularităţi**, şi noi am rămas mai departe conferentiari la facultate, nu cum scrii d-ta, că **Oţetea** a luat catedra iar eu am rămas profesor secundar.

In 1933 eu m'am mutat la Bucureşti, transferându-mă la catedra de **Istorie Diplomatică**, la **Academia de Comerţ** iar după moartea lui **Iorga**, am trecut la facultatea de litere din Bucureşti, **unde am funcţionat ca profesor titular de Istorie Diplomatică până în toamna lui 1947 când am fost arestat.** Aceasta, în ce priveşte învăţământul.

* * *

Cât despre activitatea mea politică, iată datele principale. In 1931, când eram înca la facultatea de litere din Iaşi, conferenţiar, a venit la putere **N. Iorga.** Scoala istorică de la Iaşi, căreia îi aparţineam eu, în frunte cu **Al. Filipide, Oreste Tafrali, Ion Ursu, Ilie Bărbulescu** şi alţii, se afla de ani de zile, în mare conflict cu **Iorga**, pe o serie de chestiuni, de **interpretare şi de metodă istorică; Iorga**, devenind **primministru** şi **ministru la Invăţământ** m'am văzut silit ca să-mi apăr cariera mea de profesor, să intru în politica militantă, înscriindu-mă în **partidul ţărănesc democrat,** condus de **d-rul N. Lupu, cel mai de stânga, dintre partidele burgheze din acel timp!** De atunci, şi până la faimoasele alegeri din Noembrie 1946, sub regimul lui **Groza,** eu m'am ales mereu, deputat în opoziţie, în judeţul meu natal, **Baia.** In Februarie 1934, partidul meu a fuzionat cu **partidul naţional ţărănesc, de sub şefia lui Iuliu Maniu,** devenind un apropiat colaborator al lui până în vara lui 1947 când a fost desfiinţat, data cu cel **Liberal!** Din Noembrie 1940 când a fost asasinat **Madgearu,** în aceiaşi zi cu **Iorga,** eu am devenit secretar general adjunct al partidului naţional ţărănesc. In această calitate, am fost colaboratorul apropiat al lui **Maniu,** ducând alături de el, lupta în contra dictaturii lui **Antonescu,** terminând cu **23 August 1944** când acesta a fost înlăturat. Am făcut apoi parte din **guvernul generalului Sănătescu,** ca **ministru al Agriculturii şi Domeniilor,** şi apoi, şi **din guvernul generalului Rădescu,** tot la acelaşi minister, până la venirea la putere a **guvernului Groza,** la **6 Martie 1945.** In 1947 am fost arestat, odată cu Maniu, Mihalache şi ceilalţi fruntaşi ai partidului, şi deţinuti până în 1956, aproape 9 ani! In 1962 am fost din nou arestat până în 1963, în total, aproape 10 ani. In ambele detenţiuni n'am fost judecat şi deci nici condamnat, fiind reţinut **în condiţiuni de lagăr, pe baza unui simplu Jurnal al Consiliului de ministru** "ca persoană primejdioasă pentru ordinea publică"!

Din 1963 sunt liber şi pensionar.

* * *

Am pregătit până acum mai multe lucrări privitoare la epoca Cuza Vodă: **Lovitura de Stat din 1864; Unirea Principatelor şi Conferinţa din Constantinopol din 1863; Lovitura de Stat, petrecută pentru Decembrie 1863; Regimul capitulaţiilor şi Marile Puteri pe timpul lui Cuza Vodă; Secularizarea averilor mânăstireşti din 1863; Turburările din August 1865 de la Bucureşti.** Toate aceste lucrări nu se pot publica deoarece în toate este vorba **de amestecul Ruşilor în treburile noastre interne** întrucât **imperialismul lor,** sub orice formă s'a manifestat el, **solidaritate creştină, panslavism sau astăzi, comunism,** a căutat în permanenţă să **împiedice orice act de consolidare** a statului român, ciot incomod în calea expansiunii sale spre Mare Egeie şi Adriatică! Aştept cu încredere ziua când aceste lucrări vor putea cunoaşte lumina tiparului! Dacă nu, le vor vedea urmaşii.

D-ta scrii că probabil eu trebuie să am în jur de 90 de ani. Sper să-i ajung! Azi, deabia am trecut în al 84-lea, fiind născut la 1 August 1896.

Trec acum la activitatea d-tale de istoric. Mă bucură mult faptul că te ocupi cu atâta sârguinţă de buna reputaţie a poporului nostru în afară. Aşi dori mult să citesc cartea d-tale despre **Relaţiile româno-ruse** căci am citit cu mult interes, recenzia lui **Vuia.**

Observaţiile d-tale despre **Iorga** şi **Xenopol** sunt în general exacte. Lumea uită că **Iorga** s'a pregătit din tinereţe pentru literatură şi nu pentru **Istorie**, şi că a devenit istoric în urma ocupării unei catedre de istorie vacantă la Universitatea din Bucureşti. El a fost un romantic, tratând problemele de istorie, mai mult ca scriitor decât ca un istoric obiectiv! Deaceia opera lui istorică trebuie toată revizuită, căci el a răscolit o sumedenie de probleme din trecutul nostru, fără să rezolve însă nici una din ele! La fel cu numeroasele lui volume de documente, extrase fie din Colecţii mari de documente străine tipărite, fie din diferite arhive; el le-a reprodus trunchiate, scoţând din ele numai pesagiile care i se păreau lui, interesante, trecând cu vederea peste altele, uneori mult mai importante pentru Istoria Românilor! Desigur a avut o memorie fenomenală dar aceasta i-a stricat mult, pentrucă s'a bazat numai pe ea, în lucrările sale, şi f. puţin pe documente, scriind halandala şi confuz! In politică, a fost un mare oportunist, şi a făcut un imens rău ţării, susţinând pentru motive pur personale, politica nenorocită a zăpăcitului de **Carol** al II-lea!

Nu este adevărat că **Xenopol** era de origine evreu! El avea o origine greacă şi a fost un mare istoric! Lucrările lui sunt şi azi valoroase pentru epoci întregi din Istoria noastră. Ar fi multe de spus dar mă opresc aici pentru un moment. Aştept cu nerăbdare să ştiu dacă această scrisoare va ajunge până la d-ta; deaceia o expediez recomandat şi cu avionul. Dacă prietenul Ivan va reuşi să vină la Madrid, îţi va aduce şi alte veşti.

Iţi doresc multă sănătate şi spor la lucru pentru apărarea intereselor poporului nostru!

I. Hudiţă

II

Bucureşti 29 Ianuarie 1980
Dragă prietene,

Cer scuze pentru întârzierea cu care răspund căci am lipsit din Bucureşti fiind plecat la familia mea din Moldova pentru câteva săptămâni. Scrisoarea d-tale mi-a făcut multă plăcere pentru informaţiile interesante care le conţine şi, sinceritatea cu care le prezinţi! Te felicit din toată inima pentru puternicile d-tale sentimente româneşti deşi te afli de zeci de ani atât de departe de plaiurile noastre! Te felicit cu atât mai mult cu cât dragostea de neam şi de adevăr te-au determinat să-ţi schimbi profesiunea şi să devii istoric! Apreciez sinceritatea cu care recunoşti că în lucrările d-tale istorice ai pus mult spirit polemic; acest lucru explică şi scuză totodată multe erori care s'au strecurat în vârtejul furtunos al polemicei! In rândurile de mai jos voi căuta să mă ocup de câteva din aceste erori care mi se par mai însemnate, şi pe care eu le atribui numai lipsei unei documentaţii sigură, şi probabil, şi relaţiunilor cu anumite cercuri româneşti care nu judecă obiectiv evenimentele petrecute în ultimii 40 de ani. Din datele cuprinse în trecuta mea scrisoare, cred că ai înţeles că eu nu pot judeca la fel, multe evenimente petrecute în aceşti ani, printre care politica externă a ţării noastre faţă de Germania hitleristă şi de Rusia Sovietică, şi în deosebi evenimentele legate de 23 August. Dacă aşi fi putut veni în străinatate, aşi fi lămurit eu f. bine toate aceste chestiuni întrucât le cunosc în dubla mea calitate de istoric şi de om politic, colaborator apropiat al lui **Maniu**, autorul principal al lui 23 August! Desigur, nu în această scrisoare voiu putea lămuri eu toate aceste lucruri. Mă voiu mulţumi să-ţi amintesc doar câteva din ele pe care, probabil nu le cunoşti. In ziua de 23 August 1944, la ora 5 după masă, când **Antonescu** şi colaboratorii săi principali erau arestaţi în Palatul Regal, avangărzile sovietice ocupaseră deja aeroportul din Tecuci, iar rezistenţa armatei noastre şi a cele-i germane de pe Siret era ca şi terminată, ele retrăgându-se în panică spre trecătorile Carpaţilor. De la 19 August, Sovietele ocupaseră deja Iaşul, în timp ce 16 divizii germane, se lăsaseră încercuite fără luptă, în Basarabia, în masivul Corneşti, între Chişinău-Orhei-Prut. Cine mai putea deci rezista tăvălucului rusesc dacă armata germană din Basarabia nu mai voia să lupte?!

In acest timp Antonescu era hotărît să continuie rezistenţa pe linia Focşani-Nămoloasa-Galaţi, în speranţa că trupele germane din Basarabia vor ieşi din încercuire iar armata noastră, în retragerea din Moldova va putea să se oprească pe această linie. El singur recunoscuse în ziua de 22 August, spre seară că rezistenţa pe această linie nu poate ţine decât 4-5 zile, până se va cunoaşte dacă armata germană încercuită la Corneşti, se va elibera sau nu. **Antonescu** era hotărît să încerce o rezistenţă disperată pe Carpaţi. Până şi cei care n'aveau habar de problemele militare şi-au dat seama de absurditatea acestei idei. Domnii care ne acuză pe noi pentru actul de la 23 August, înşi dau ei seama ce s'ar fi întâmplat în aceste condiţii? O rezistenţă pe Carpaţi, cu o armată demoralizată şi cu o armată germană care nu mai vroia să lupte? Blindajul rusesc, furnizat de Americani şi blindajul german, în luptă pe linia Carpaţilor, cu Muntenia ocupată de trupele ruseşti şi bombardată de aviatia anglo-americană, te întreb dragă amice, dacă erai în locul nostru, ai fi acceptat această rezistenţă disperată şi inutilă totodată care se putea termina cu distrugerea Munteniei şi Transilvaniei? D-ta te-ai gândit vreodată la bucuria care ar fi avut-o **Ruşii** dacă noi făceam prostia să rezistăm pe Carpaţi? Ce ocazie mai fericită pentru ei de a folosi pretextul războiului pentru a termina odată cu acest tampon românesc care-i împredica să se întindă triumfal peste slavi din Balcani, Bulgari şi Sârbi, până la Marea Egeie şi Marea Adriatică. Noi n'am dat Ruşilor acest pretext de a ne distruge. Acesta-i sensul politic al lui 23 August! Că astăzi se laudă şi alţii cu acest eveniment, din motive de propagandă politică, aceasta-i altă chestiune, care ne priveşte pe noi Românii! Va veni o zi când se va cunoaşte adevărul cel adevărat.

Incă două informaţii pentru d-ta, în legătură cu atitudinea Ruşilor faţă de noi: în tratativele pentru încheierea alianţei cu Tripla Inţelegere, în vara lui 1916, Ruşii au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a zădărnici intrarea noastră în războiu, de teamă să nu ne creim titluri pe baza cărora să putem revendica Basarabia, la încheierea păcii. In tratativele secrete pe care Maniu şi partidul naţional ţărănesc le-a avut cu Anglo-Americanii în anii 1943 şi 1944, pentru ieşirea noastră din războiu, tot timpul, Ruşii au văzut cu ochi răi aceste intervenţii ale noastre, şi dacă Molotov a acceptat la sfârşitul lui Martie (28) ieşirea noastră din războiu, n'a facut-o decât la presiunea puternică Anglo-Americană. Nimeni n'a fost mai fericit de respingerea condiţiilor fixate de Molotov decât guvernul sovietic. Continuarea războiului în contra lor, le ţinea deschisă perspectiva de a ne distruge fără ca nimeni din afară, să ne poată lua apărarea.

* * *

Trec acum la lucrările d-tale. Incep cu **Transilvania** care este o lucrare excelentă şi în care ai combătut f. bine teza maghiară. De altfel, trebuie să ştii că în ultimii ani istoricii maghiari, conform planului guvernului Kadar, nu mai revendică Transilvania, ca provinciie aparţinând Ungariei. Işi dau înfine şi ei seama de ridicolul acestei pretenţii. Ei cer autonomia Transilvaniei şi organizarea ei după modelul elvetian, împărţită în cantoane, româneşti, maghiare şi germane. O astfel de Transilvanie ar face parte dintr'o confederaţie dunăreană în care ar putea intra **Ungaria**, **Cheoslovacia** şi **Croaţia**, o repetare a vechei Austro-Ungaria. Cu altă ocazie îţi voiu scrie eu cum trebuie tratată teza maghiară referitoare la autonomia Transilvaniei.

* * *

Relaţiile româno-ruse le prezinţi destul de bine în volumul care l-am primit. Tonul polemic scuză unele erori, în privinţa testamentul lui Petru cel Mare, luptele dintre el şi Carol al 12-lea, şi politica Rusiei ţariste faţă de Imperiul Otoman. Iţi recomand lucrarea lui Debidour: Histoire diplomatique de l'Europe, în 4 volume în care se ratează f.bine politica externă a Rusiei faţă de Turcia. Debidour a fost mult timp director general al Arhivelor diplomatice de la Ministerul de

Externe din Paris şi a folosit documente f.bune. In lucrarea lui se analizează pe larg epoca revoluţiei greceşti, Navarinul, apoi criza politică provocată de Mehmet Ali Paşa din Egipt, tratativele de la Unkiar Skelesi, München, Gratz, Adrianopol, Paris şi Berlin. Sovietele continuă vechea politică imperialistă a Ţarilor, sub titluri diferite, solidaritate creştină, panslavism, comunism! Azi, după invadarea Afganistanului, e bine că se trezesc la realitate şi acei care au puterea necesară de a pune capăt acestor apucături de brigandaj imperialist, să sperăm, ultimul care mai subzistă, din greşala celor mari.

Aştept răspunsul ca să ştiu dacă ai primit această scrisoare. Multă sănătate.

I. Hudiţa

III

Bucureşti, 17 Dec. 1981

Dragă Govora,

Am primit scrisoarea d-tale din 5 Noembrie şi m'am executat imediat anunţând pe Jovin să-ţi trimită adresa. Văd din scrisoare că te cheamă Neculai. Primeşte deci felicitările şi caldele mele urări de sănătate şi mulţumire pentru ziua numelui, drept acont căci dacă îmi va ajuta Dumnezeu, să plec la Paris în primăvara aceasta, sper să trag o fugă şi la Madrid pentru a ne vedea şi sta de vorbă. Mi-ar face o f.mare plăcere!

Cu puţinele mele relaţii de care dispun în ţară, nu pot identifica persoana de la Paris care l'a atacat pe Jovin. Sper să primesc textul articolului care l'ai scris în apărarea prietenului meu, pentru a vedea despre cine este vorba. Aştept cu nerăbdare să primesc **volumul 2** al **Relaţiilor ruso-române**, fiind convins că el va fi tot aşa de bun şi de documentat, ca şi primul. Te felicit din toată inima pentru activitatea care o desfăşori în apărarea cauzei româneşti căci prin aceasta dai dovada că nu numai îţi iubeşti sincer ţara, dar că eşti şi un om cuminte şi realist, care înţelege ce poate face un patriot în afară, în cazul actualei situaţii internaţionale. Aud că prietenii noştri din afară, îşi pierd timpul în certuri zadarnice, în loc să strângă rândurile în jurul celor două mari cauze, **Basarabia —Bucovina de Nord** şi **Transilvania.** Sub acest raport d-ta ţi-ai făcut din plin datoria şi dai tuturor şi un f.frumos exemplu.

Aştept cu nerăbdare răspunsul d-tale, şi până atunci, îmi permit să-ţi fac d-tale şi devotatei şi simpaticei d-tale soţii, cele mai bune urări de sănătate şi mulţumire, cu ocazia Crăciunului şi Noului an 1982. Soţia mea se asociază din toată inima acestei urări!

Cu cele mai frumoase sentimente,

I. Hudiţă

*Sublinierile aparţin toate profesorului Hudiţă.

IN TARA LUI GERION

In ţara lui Gerion
depe plaiuri carpatine
unde Zeii stau pe tron
şi sunt regi şi sunt regine

unde cât cu ochii vezi
numai holde-s şi pădure
cu cornutele cirezi
până'n piscurile sure

acolo veni Hercule
după boi şi după turme
chipul Zeilor să-l fure
şi să-l pună pe columne

şi să-l pună'n piatră seacă
chipul Zeilor din cer
din Elada lui săracă
trecu Porţile de Fier

în ţara lui Gerion
la nemuritorii Geţi
a război sunând din corn
şi trăgând la cer săgeţi

şi trecu prin fier şi sânge
cu Cezari în cal troian
Neamul care'ntr'una plânge
pe Columna lui Traian!

Ion Tolescu

RELATIILE ROMANO RUSE

(urmare din nr. 58) de N.S. GOVORA

Dar să ne întoarcem de unde plecasem. Noi am încercat să demonstrăm că Hitler, prin discursul lui fluviu, şi prin maniera lui, a reusit să-i spună Generalului Antonescu ce voia; adică îl cunoştea prea bine, ştia că are în faţă un anglofil din cap până în picioare şi nu va putea fi înşelat. Trecerea bruscă a conversaţiei pe terenul militar, că în viitor se vor întâlni în faţa unei hărţi militare cu ace cu capul colorat, arată că Hitler a fost tranşant şi chiar brutal, spunandu-i că din partea Romaniei şi a Generalului Antonescu, ceiace îl interesa, erau diviziile româneşti. Cât priveşte despre Horia Sima, Hitler îi dăduse toate asigurările că pentru el, alegerea fusese făcută, între camăşile verzi şi Generalul Antonescu, el îl alesese pe Generalul Antonescu. Care a fost motivul că atunci când au pătruns în salonul în care aşteptau **fidelii** Generalului, Generalul a apărut neliniştit?". Expresia pe care am vazut-o pe faţa şefului meu, era mai întunecată ca deobiceiu şi urmele unei vii contrarietăţi se desemna pe faţa lui", ne spune cel mai **fidel** dintre toţi, George Barbul. Din concluziile discursului lui Hitler, ţinut în faţa tuturor reiese că rezultatul bătăliei contra lui Horia Sima, era strălucit. De ce atunci faţa lui era mai întunecată ca deobiceiu? Şi răspunsul este simplu: Generalul aflase în urma discursului lui Hitler, că acest fost zugrav, e mai inteligent decât s'ar crede şi că-i cunoaşte tot trecutul anglofil şi-i cunoştea până şi discursul pe care l-a ţinut în faţa Englezilor, când a fost rechemat la Bucureşti. Hitler îi spunea de la inceput, că textul acestui discurs i-a fost trimis de duşmanul lui, Horia Sima, dar adăuga cu multă abilitate că "dealtminteri guvernul Reichului n'ar avea nevoie de un concurs străin pentru a culege informaţii asupra personalităţilor cu care colaborează", deci îi lăsase lui Antonescu şi o mică portiţă prin care putea pătrunde şi celălălt răspuns: discursul ţinut în faţa Englezilor, nu i-l trimisese Horia Sima, şi îi fusese procurat de serviciile germane căci, Germanii nu au nevoie de concursul unui străin ca să culeagă informaţii asupra personalităţilor cu care colaborează.

Ajunşi la Bucureşti, Antonescu s'a retras în chilia sufletului lui ca să mediteze şi să ia o hotărîre. Nu a reuşit nimeni să-i scoată nici un cunvinţel zile întregi asupra celor ce discutase cu Hitler în acea jumătate de oră. Şi nici procesul verbal asupra acestei convorbiri nu i l-a dictat ca deobiceiu lui George Barbul şi nici trucul la care recursese acesta, n'a fost de nici un folos, încât George Barbul a fost nevoit să se declare învins şi să exclame: Antonescu păstrează cu gelozie secretul său! Şi după ce a ajuns la această concluzie, atât asupra celor discutate cu Hitler cât şi asupra celor ce va face în viitor, Generalul l-a chemat pe "credinciosul" lui ajutor, Mihai Antonescu, şi i-a spus timp de două ore, ce a fost şi mai ales ce ar fi voit să se fi întâmplat. Şi să se ia aminte: procesul verbal al întrevederii cu Hitler, nu a fost scris şi nu i l-a dictat niciodată lui George Barbul. Şi Mihai Antonescu, imediat ce a ieşit de la General, l-a chemat la rândul lui pe **adjuntantul** lui, pe George Barbul. Şi ce i-a povestit lui George Barbul, am relatat mai sus, dar se ivesc câteva întrebări asupra adevărului acestei relatări. Reiese că Hitler a avut câteva aprecieri nelalocul lor asupra lui Horia Sima, şi din limbajul întrebuinţat de Hitler în toate ocaziile, ar reeşi că Hitler nu putea să spună despre Horia Sima că e **ignobil** şi mai ales **idiot.** Că Generalul Antonescu avea deseori un limbaj denumit **cazon,** vom arăta mai departe când vom scrie felul cum s'a comportat cu Mihail Sturdza, ministrul său de Externe. Dar reiese din cele scrise de dl George Barbul, că în cele relatate de Mihai Antonescu, acesta întrebuinţează Condiţionalul în loc de Indicativ. De exemplu; Hitler **ar fi întrebuintat** cuvintele cele mai severe, la adresa lui Horia Sima; cuvântul de trădător **ar fi fost** de mai multe ori pronunţat. Şi atunci reiese din relatarea dată de dl Barbul, că el nu ar avea siguranţa că

lucrurile s'ar fi petrecut aşa cum i-au fost povestite de Mihai Antonescu, că el se îndoieşte de cele spuse de Mihai Antonescu. In orice caz, din cele relatate, reiese un punct clar, acela că Generalul a făcut o **pâră** la Sultanul Hitler, dar ar mai reieşi că dl Horia Sima nu s'a lăsat mai pe jos şi la rândul lui, ar fi făcut şi el o pâră contra Generalului la acelaşi Sultan, dar existenţa acestei pâri este îndoielnică.

Şi domnul Horia Sima vine cu o respingere categorică a acestei pâri.. "Unii autori au susţinut că eu aşi fi trimis o scrisoare lui Hitler, înainte de ciocnirea din Ianuarie, în care m'aşi fi plâns de Antonescu. **Nu există această scrisoare. N'am trimis nici o misivă la Berlin şi nu am însărcinat pe nimeni să facă vreun demers împotriva Generalului.** Şi mai departe: **"In toate documentele germane ale epocii nu se va găsi nici un rând care să emane de la mine şi care să cuprindă vreo aluzie negativă la adresa Generalului Antonescu.** Chiar atunci când aveam probe concludente că suntem săpaţi **(pârîţi)** la Berlin).—Horia Sima, Era Libertăţii, II, pag.369.

Şi domnul Horia Sima este un om de o corectitudine care depăşeşte orice margine. Domniasa este omul politic român care gândeşte mult şi rezultatul gândurilor sale, le-a expus în mai multe cărţi, căci domnul Sima este omul politic care a scris cele mai multe cărţi. Scriind că "în toate documentele germane ale epocii nu se va găsi nici un rând care să emane de la mine şi care să cuprindă vreo aluzie negativă asupra Generalului Antonescu", înseamnă ca acesta e adevărul şi nu altul. Şi fiindca e vorba de o scrisoare care ar fi fost trimisă lui Hitler, iată răspunsul: **"Nu există această scrisoare.** N'am trimis nici o scrisoare la Berlin şi n'am însarcinat pe nimeni să facă vre-un demers impotriva Generalului". Şi iată că s'a ivit un asemenea **autor** care în ziarul "Stindardul românilor", anul III, numarul 15-16, Octombrie 1987, scrie: Dar Antonescu şi-a luat un adjunct un vicepreşedinte care l-a "turnat" lui Hitler că "la plecarea de la Londra, pe timpul când fusese ataşat militar, declarase: "Sunt convins că într'un viitor războiu, Anglia va învinge, deoarece civilizaţia trebuie să învingă barbaria". Autorul acestor rânduri din "Stindardul românilor", domnul Cicerone Ioaniţoiu, trebuie să fie convins că domnul Horia Sima îşi dă seama când face o afirmaţie şi ştie că dacă ar exista o asemenea scrisoare a lui trimisă lui Hitler, această scrisoare s'ar putea găsi între documentele epocii şi dată la lumină, ar însemna că din legendarul Horia Sima, nu ar mai rămâne nimic. Celor scrise de dl George Barbul, i-a răspuns în cartea "Era Libertăţii" şi cu asta s'a terminat toată povestea. Cartea a apărut de un an şi dl George Barbul a tăcut, căci nu are ce să spună, mai ales că din cartea dlui Barbu, reiese că el însuşi a emis îndoieli asupra veracităţii celor ce i-a spus Mihai Antonescu care, după cum, toată lumea ştie, a fost un mare fanfaron. Iar domnului Cicerone nu-i va răspunde căci pe acest domn îl consideră minor, care nu merită un răspuns. Şi după cum am mai spus, domnul Horia Sima a publicat atâtea cărţi câte n'au publicat **toţi** Naţional-ţărăniştii si în special, Iuliu Maniu. Dar Iuliu Maniu nici nu citea. In biblioteca lui nu se găseau multe cărţi. In această bibliotecă se găseau numai câteva cărţi ungureşti de pe timpul când Maniu era student iar cât despre cărţile românesti, Iuliu Maniu, avea numai una: Mersul trenurilor. Şi acest lucru l-a scris, în carţile lui, Pamfil Şeicaru pe care se vede treaba că domnul Cicerone, nu l-a citit şi totuşi într'una din cărţile lui Pamfil Şeicaru se găsesc cele mai frumoase pagini despre Iuliu Maniu, pagini pe care nu au fost capabili să le scrie toţi scriitorii Naţional-ţărănişti din exil, în cap cu faimosul Cicerone.

N.S. GOVORA

SARBATORIREA LUI VIRGIL MIHAILESCU

de Alex. SUGA

DIN iniţiativa asociaţiei "Cercul de prietenie româno-german a fost sărbătorit Virgil Mihăilescu. Odată ca rămas bun dela conducerea Institutului Român de Cercetări —Biblioteca Română şi în acelas timp aniversarea a 80 de ani. La chemare au răspuns peste 80 de persoane— români şi şi germani veniţi din diferite oraşe germane.

Salutul oaspeţilor a fost făcut de prof. dr. Dan Socolescu care a citit din numeroasele scrisori primite, printre ele şi aceea a ministrului federal de interne dr. F. Zimmermann. Primul care a luat cuvântul a fost Alteţa Sa. Prinţul Franz de Hohenzollern, actualul sef al fostei familii domnitoare, atât în Germania cât şi în România.

În cuvinte mişcătoare Alteţa Sa a elogiat personalitatea sărbătoritului, comunicând, că întru din început familia sa a fost alături de Virgil Mihăilescu şi l-a ajutat ca să întemeize centrul de cultură românească dela Freiburg.

Din castelul familiei au fost puse la dispoziţie obiecte de artă şi material documentar cu care s'a făcut prima expoziţie la Freiburg. Mai târziu, a devenit membrul asociatiei-Prietenii Institutului şi după puteri a ajutat. Alteţa Sa face constatarea că Virgil Mihăilescu a reuşit ca din nimic să întemeieze la Freiburg o a doua patrie.

Din partea primarului oraşului Freiburg, care a trimisun frumos cadou, a vorbit şeful secţiei culturale a oraşului, dr. Hugo Steim. Acesta a spus printre altele: "Numai un om cu un mare optimism putea să realizeze un centru cultural cu răsunet mondial".

Din partea primului student german care a consultat cărţile dela bibliotecă, acum profesor universitar s'a citit scrisoarea lui dr. Klaus Heitmann. In scrisoare se scoate în evidenţă talentul organizatoric al sărbătoritului precum şi angajamentul neprecupeţit de a funda în exil" un centru cultural cu renume mondial". Scriitorul Hans Diplich originar din Banat a trimis o scrisoare de felicitare şi de mulţumire.

Sărbătorirea fostului director a fost acompaniată de o sezătoare culturală. Dr. Ioana-Maria Ionescu a ţinut o interesantă conferinţă despre "rudenia spirituală la români", lămurind familia de cuvinte: "moaşă, a moşi, moş, strămoş, moşie, moşier, moşnean, a moşteni, moştenire şi moştenitor". In incheiere a spus: "pe lângă rudenia de sânge persistă şi astăzi la români moştenirea spirituală". Conferinţa a fost răsplătită cu aplauze îndelungate. POETUL Dan Constantinescu a citit din operile sale şi a lămurit cu exemple principiile poeziei japoneze cunoscute sub numele Haiku. Alexandru Janos şi Cristian Micşunescu au executat arii româneşti.

Privind în urmă Virgil Mihăilescu poate fi mulţumit cu realizările făcute. A pornit în Mai 1949 cu 40 de cărţi (proprietate personală) cu 40 de mărci (la acea vreme cca 10 dolari), cu rafturi goale şi cu mult optimism. La 31 Decembrie 1986, când şi-a dat demisia, se sflau în rafturi peste 70.000 cărti, peste 2000 ziare şi reviste şi o bogată arhivă de presă. Aici mai trebuiesc amintite şi numeroase obiecte de artă şi un colţ închinat celor dispăruţi. In afară de cele mai sus amintite, Institului a organizat conferinţe, zile ale culturii si a publicat lucrări din diferite domenii. Printre autori dăm numai câteva nume: Alexandru Randa, Ion G. Dimitriu, Hans Diplich, Mircea Eliade, Klaus Heitmann (autorul unui studiu care denuntă ca inexactă presupunerea rusească că limba vorbită in Basarabia ar fi o limbă aparte si n'ar avea nimic cu limba română).

Virgil Mihăilescu a fundat o instituţie iar numele lui va fi sinonim cu orasul Freiburg, iar cine va pronunţa Freiburg se va gândi la Virgil Mihăilescu.

Virgil Mihăilescu si-a realizat scopul vietii.

ECUMENISM

de Ion TOLESCU

"EU SUNT ADEVĂRUL"

E U sunt Adevărul" a spus Isus lui Pilat. Şi Pilat nu l-a înţeles. Şi Pilat suntem noi, omenirea, cu raţiunea care singură dă verdict, făcând distincţii care separă, ocolind realitatea în armonia ei creată de Dumnezeu.

"Eu sunt Adevărul", înseamnă în primul rând că Adevărul are realitate, pentrucă Isus e real.

Şi cum poate fi real adevărul?

Pilat a fost surprins şi a întrebat "Ce e Adevărul?". Pentru el era o idee adevărul, un ordin conceptual, ca şi pentru noi astăzi când judecăm. Şi Isus, acestei conceptii a răspuns, că adevărul nu-i o idee, ci o fiinţă, El însuşi.

Înţelegem prin asta că adevărul este însăşi conştiinţa, care-i structură de fond şi formă: în particular, o spiritualitate ce trebue să se realizeze universal. Sunt aceleaşi două coordonate, verticală si orizontală, şi intre ele o linie funcţională, care defineşte orice realitate, fizică şi metafizică.

Pe planul raţional: cunoaştem în funţie de structura a două operaţii mintale, intuiţie şi abstracţie. Pe plañul religios: Dogma formularea însăşi a Adevărului, este funcţiune de Revelaţie şi de Tradiţie, în unitatea lor inseparabilă.

Spuse toate acestea, să căutăm un sens logic ecumenismului actual.

Mai întâi, aplicând criteriul de mai sus Bisericii, putem spune că structura conştiinţei crestine este indestructibilă. Cu alte cuvinte, între conţinutul adevărului creştin şi forma lui universală, adică între ortodoxie şi catolicitate, se poate face distincţie numai pe plan abstractiv, şi nu concret.

Vrem să spunem că, în conflictul dintre Roma şi Bizanţ, Biserica prin capii ei a crezut că acestă sciziune în realitatea adevărului, funcţiune de două coordonate, conţinut al adevărului şi universalitatea lui, sciziune posibilă în gând se poate actualiza în realitate, în realiatea unitătii creştine. şi Biserica s'a despărţit în două Biserici, identificând fiecare linia funcţionată a adevărului însusi cu una singură din cele două coordonate ce-l'definise. Reamintin, coordonatele aparţin planului teoric, ideal; linia funcţională, planului practic, real.

Şi prin această absurdă identificare de planuri, specificând cele două Biserici separate, ce şi-au spus, una "Ortodoxă" (ce conţine adevărul), şi cealaltă "Catolică" (adică universală), s'a transportat realitatea lui Cristos într'un ordin poetic, care, paradoxal, s'a tradus concret în ambele Biserici printr'un intuitiv imobilism al aşteptării (în Ortodoxie) şi printr'o abstractă dinamică a speranţei (în Catolicism).

De aci, vocaţia mistică şi formaţia patristică în Ortodoxism; vocaţia metafizică şi formaţia scolastică în Catolicism. Unul, ethos martirial, care mărturiseşte; celălalt ethos misionar, care demostrează; unul apără, celălalt cucereşte. Intuiţie şi reflecţie în Ortodoxie; abstracţiune şi investigaţie în Catolicism. Ortodoxia fiind mai mult în staţionare, aşteptând ca un paznic care păstrează iar Catolicismul, în marş, sperând ca un mesager care răspândeşte. Asteptând şi sperân, respectiv, Unirea Bisericii dintru început "Ortodoxă şi Catolică", Una şi nedespărţită întru Cristos. Dece una? Pentrucă Biserică nu poate să fie "adevărată" şi "universală" dacă nu este una, fünd unul Cristos în adevărul şi universalitatea Lui.

Acum, că Biserica nu este unită înseamnă că, numindu-se Ortodoxă, ea nu este adevărată, şi numindu-se Catolică, ea nu este universală?

Neadevărat şi neuniversal, deci; fals şi sectar, cum s'ar spune. Unde este vina mai mare?

Neadevărul e o eroare definitivă. Neuniversalul este eroare recuperabilă. Adică, Biserica Ortodoxă, dacă nu este adevărată, nu mai poate niciodată să fie adevărată în situaţia de desunire în care este; Biserica Catolică poate spune că nu-i "încă" universală; şi acest "încă" este totuşi o perspectivă. Pentru Biserică Ortodoxă nu există această perspectivă pentrucă adevărul nu poate fi limitat prin niciun adjectiv. De aci şi teama de a schimba ceva în Biserica Ortodoxă; o teamă ancestrală, iremediabilă, care începe şi sfârşeşte în al şaptelea Sinod Ecumenic. Biserica Catolică avansează de atunci, schimbând, adică progresând în dogmatica ei cu o mare siguranţă, fără teamă de greşeli, cu toate că în sânul ei s'au produs reforme şi contrareforme.

Probabil că această siguranţă vine şi din însăşi teama aceea iniţială care a aruncat Ortodoxia în imobilismul ei specific, teamă preschimbată dintru început în umiilinţa la care s'a supus Biserica Catolică de a nu se numi "Adevărată". Şi-a zis numai "Catolică" în acel moment crucial al rupturii, poate dintr'o umilă speranţă a viitorului, că va deveni odată universală; sau gândul că Biserica Ortodoxă, în schismă, neputand fi Adevărată, nu mai poate fi nici Biserică; iar pentrucă Biserica Ortodoxă în aşteptarea ei statică totuşi a existat şi există, catolicii nu o numeau numai "Ortodoxă" ci şi "schismatică", raportul de unire faţă de Ortodoxie, justificând universalitatea lor, fiind definit: Prozelitismul.

In speranta universalităţii consistă probabil forţa comunitară inegalabilă a Bisericii Catolice, dinamismul şi justificarea faţă de sine însuşi că-se consideră singura Biserică Creştină. Dar această, desigur, nu poate deveni un fapt decât prin Unire. Detfel rămâne pentru totdeauna doar o speranţă. Prozelitismul său se dovedeşte inoperant, pentrucă, dupăcum vedem, problema este în primul rând de ordin logic, şi prozelitismul nu se prezintă cu necesitate logică aşa cum se prezintă Unirea Bisericii, expresie dogmatică a formulei metafizice a unicităţii realităţii divine.

Iar, dacă nu s'ar impune Unirea cu necesitate logică, atunci ar trebui să fie declarată Dogmă; că ea se dovedeşte şi psihologic, în istorie, baza reală, adică evidentă, a Adevărului şi Universalităţii Bisericii Creştine, ortodoxă şi catolică în acelas timp.

Şi această dovadă o aduce Ecumenismul de azi, şi este sensul trascendental al întâlnirii Patriarhului Atenagoras, din Bizant, şi Sfântul Părinte Paul al şaselea al Romei.

Dece astăzi această dovadă?

Cine ştie dacă nu a venit vremea, după crucificarea atâtor popoare creştine, ca şi Pilat, cel din noi înşine, să înţeleagă vorbele Mântuitorului: "Eu sunt Adevărul".

Ion TOLESCU

DIN VÂRF DE SPADĂ

Din vârf de spadă neînvinsă
ce-i ţinem candela aprinsă
că va porni războiul sfânt
din Putna dintr'un sfânt mormânt

spre ceruri o lumină mare
crescând din Putna pân'la Mare
războiul veşnicei nădejdi
al gliei noastre strămoşeşti

din ochii ei când Bucovina
îşi va'nfrăţi spre cer lumina
cu binecuvântatul soare
din Putna lui Şefan cel Mare

el va porni sfântul război
şi-or şti cetăţile de noi
şi-or învia toţi pârcălabii
pe Nistrul Sfintei Basarabii!

ÎNCHINARE

talismanul iubirii
ce-a deschis paradisul
unde întră martirii
sărutând crucifixul

ţie veşnic poet
acest vers ţi-l închin
lui Alfred de Musset
lui Alphonse Lamartine

lui Mihai Eminescu
ce-i cânt singurul dor
ascultând îngerescul
paradisului cor

lângă lacul albastru
cel cu nuferi în dar un luceafăr sihastru
lui Pierre de Ronsard

SĂCUŞORUL DE PĂMÂNT

Mă rog de pământul get
mă rog şi la pieptu-mi strâng
săcuşorul dela piept
săcuşorul de pământ

cartea care nu s'a scris
ce-o deschide'n faţa Ta
Neamul care m'a trimis
iată-mi Doamne inima

mă rog Tie ca să mor
ca un get nemuritor
ce-l ducea'n război credinţa

că doar schimbă locuinţa
din pământ cu cea din cer
mă rog Gărzii lui de Fier!

Ion Tolescu

Adunarea generală a Consiliului European pentru Pace —European Freedom Council—

de Alexandru S. Moraru

LA München, între 27 şi 28 Iunie 1987 a avut loc Adunarea generală anuală a Consiliului European pentru pace. Din această organizaţie fac parte diferite asociaţii sau personalităţi politice care s-au angajat în lupta anticomunistă şi şi-au luat angajamentul ca să se angajeze pentru realizarea dreptului la autodeterminare pentru popoarele şi statele transformate în colonii. Exilul românesc a fost reprezentat de "Frontul Libertătii". Au participat mai mult de 100 de persoane şi s'au ţinut conferinţe având ca ţintă "securitatea militară a vestului".

Prinţul Otto von Habsburg a spus printre altele că Uniunea Sovietică este o ţară slab dezvoltată şi că după aproape 70 de ani de comunism trebuie să importe alimente, ceeace dovedeşte că sistemul economic preconizat de sovietici este retrograd. Tări cu slabe resurse economice, cum ar fi India şi China au reuşit să producă alimente ca să hrănească populaţia, în timp ce Uniunea Sovietică trăieşte numai din importul produselor alimentare, desi este ţara cu cele mai intinse suprafeţe agricole. Prinţul Otto von Habsburg regretă că dreapta nu s'a ocupat cu ziaristica şi a lăsat-o pentru stăngişti.

In plus, face constatarea că Europa este bolnavă moral, şi din această cauză este slabă, şi cine este slab este deasemenea periclitat. In Rusia există trei forţe: partidul, armata şi KGB-ul şi regretă faptul că vestul nu are o strategie de lungă durată şi face o constatare: în spatele multor acţiuni teroriste stă KGB-ul sovietic.

Generalul R. Close, actual senator belgian regretă faptul că Europa de vest nu este pregătită militar. In timp ce statele din vest nu pot mobiliza decât 0,7 până la 1% din populatie, Elveţia poate să aibă la dispozitie 600.000 soldati, ceace inseamnă cca 10% din totalul populatiei. Uniunii Sovietice i-a reuşit printr'o propagandă pusă bine la punct să propage neadevărul că armele neutronice ar fi arme atomice, în timp ce ele nu emenaă nici o radioactivitate şi în conceptia lor initială a fost şi este o armă antitanc şi că sunt făară efect faţă de soldatii din tranşeie. Catastrofa dela Chernobil a pus arma chimică într'o pozitie secundară şi nu se mai discută de insemnătatea ei. Uniunea Sovietică posedă între 300 până la 500.000 de tone de gaze chimice, în timp ce Statele Unite nu posedă decât cca 40.000 tone. Statele europene n'au nicio tonă de gaze. In Elvetia aproximativ 90% din populatie poate fi apărată în cazul unui atac chimic, în timp ce statele europene n'au luat măsuri de apărare.

Slava Stetzko, preşedintele Blocului Antibolsevic a vorbit depre strategia globală a Rusiei. Dela Petru cel Mare a rămas acieaşi: a crescut şi s'a mărit înghiţând ţări şi popoare! Cu ajutorul puterilor vestice, Stalin a mărit imperiul rusesc în timpul celui de-al doilea războiu mondial cu o suprafaţă de 10.937.400 mile patrate cu 353.660.000 locuitori. In timp ce imperiul britanic se dăstramă şi dă independentă coloniilor sale, Rusia îşi măreste imperiul, astăzi o relicvă istorică şi cel mai retrogad stat de pe glob. Imperiul rusesc este condamnat pierii şi încercările lui Gorbatschev de salvarea lui vor de gres. Popoarele ne-ruse vor juca un mare rol la prăbuşirea imperiului rusesc. Rusia insăsi poate fi salvată de comunism numai atunci când popoarelor subjugate li se va da posibilitatea să-şi exercite dreptul la autodeterminare.

Din partea naţiunilor subjugate au vorbit: D. Bankowski (Bulgaria), dr. M. Ausala (Letonia), dr. Radu Budişteanu (România), preotul B. Fekete (Ungaria), din partea Afganistanului a vorbit N. Roshan, R. Mason din partea Staelor Unite şi dr. M. Djassemi din partea Iranului.

In rezoluţia aprobată unanim putem citi printre altele următoarele: "Preluarea puterii de către Mikhai Gorbatschov a arătat că imperiul sovietic trebuie să se schimbe ca să supravieţuiască. Această realitate a scos în evidenţă (la lumina zilei) marea slăbiciune a Rusiei. Anul acesta se vor implini 70 de ani dela revoluţia bolsevică şi stă la o răscruce de drum... Campania numită "glasnost" nu este rezultatul consideraţii morale sau etice, ci arată numai frica crescăndă a conducerii sovietică că schiopătează în urma vestului. "Glasnost" nu înseamnă a schimbare a sistemului totalitar ci este numai o încercare de a salva sistemul, fiind conştienţi că este ultima posibilitate".

Ca delegaţi au participat: Ion Boacă, dr. Radu Budisteanu, dr. Filip Păunescu, ing. Aurel Ionescu.

Alexandru S. Moraru

NOTE CU LEXIC POTOLIT

TRIBULATIILE POLITICE ALE CONULUI IANCU

CONUL Iancu Raţiu, nepot al memorandistului Ion Raţiu apărator al drepturilor româneşti transilvănene în secolul trecut, vrea şi el să fie în secolul nostru politican de vază ca şi unchiul, dar îi lipseşte flacăra patriotismului desinteresat şi generos şi cum ar spune românul dă mereu ca Ieremia cu oiştea în gard.

Si-a început cariera prin anul 1939 ajutat de ministrul Viorel Tilea luându-l ca Ataşat de Legaţie pe lângă Legaţia României din Londra şi crainic la emisiunea românească a BBC-ului, rămânând refugiat acolo când Conducatorul Antonescu a intrat în răsboi contra Sovietelor alături de forţele Axei Roma-Berlin, Albionul rupând relaţiile diplomatice cu Bucureştiul.

Timp de patru ani a sabotat perfid efortul românesc de recucerire a Basarabiei, Bucovinei de Nord şi ţinutului Herţa, incitând Ţara la răsmeriţă contra mareşalului, contra răsboiului din Rusia, cerând soldaţilor să depună armele căci vin "eliberatorii".

Eliberatorii profetizaţi erau sovieticii, cărora conul Iancu le retransmitea indirect prin filiera radiourilor britanice, toate ştirile din Ţară şi depe front, pe care le primea de la legaţiile române din ţările neutre, Suedia, Turcia, Spania şi Portugalia, prin mijlocirea ambasadelor şi legaţiilor engleze din acele ţări, activitate care a costat zeci de mii de vieţi de soldaţi români când gigantica ofensivă la Stalingrad a obligat comandamentul germano-român să-şi retragă trupele depe Volga şi din Crimeia, spre Basarabia noastră.

Din agitaţiile capitularde ale conului Iancu, românii înţeleseseră că vor veni americanii şi ruşii eventual. S'au lăsat convinşi şi la 23 August 1944 Regele cu câţiva generali credincioşi, a dat lovitura de Stat arestandu-l pe Antonescu, incetând lupta fără condiţii prealabile, instaurând era marxistă a Anei Pauker, Luca şi Roller, români neaoşi şi iubitori de ţară. Adevărat, cu ei erau prezenţi şi americanii adică miile de tancuri —made U.S.A.— care îi transportaseră.

Diviziile rezervate de Antonescu pentru campania contra Ungariei au fost trimise pe front cu noii "aliaţi", recucerind Transilvania de Nord şi coridorul, pierdute prin Diktatul de la Viena — sacrificand în luptă încă 150.000 de soldaţi români.

Odată România "aranjată", Conul Iancu a socotit că e cazul să se gândească si la interesele personale, familiare, comerciale, sentimentale etc. si soarta i-a surâs ajungând printre avuţii exilului şi răsfăţatul saloanelor.

Aşa, se spune că ar fi căzut în mrejele unei baronese sirenă budapestană, care a înţeles ca o datorie patriotică să atragă in mrejele ei falnicul valah nepot de memorandist şi viaţa s'a scurs tihnită intr'un dolce farniente politic până la venirea în exil a lui Nicolae Penescu, şef naţional-tărănist, care a început să frământe exilul apatic căutând să realizeze comitete, comiţii şi partide de unitate naţională, a românimei din diasporă, sgâlţâind din letargie şi pe fostul rege şi pe ambiţiosul Raţiu, care a crezut, că dat fiind timpul trecut, conaţionalii au uitat nefastele sfaturi BBC-iste.

Toate încercările lor "patriotice" au eşuat, împingând pe conul Iancu la acţiuni personale. Astfel au luat finţă diverse asociaţii patronate de el, terorizate de tendinţele lui Lăpuşniene "dacă voi nu mă vreţi, eu vă vreau", devenind un despot politic.

Regele Mihai, amintindu-şi antecedentele din epoca răsboiului, l'a primit, l'a ascultat, dar când i-a cerut investitura de şef al exilului, l'a trimis la plimbare.

Prin diverse manevre demne de moravurile politice ale partidelor zise istorice, manipuland voturile, conştiinţele-cum se plânge Dl. Silviu Crăciunaş, votând uneori şi morţii, că doar şi ei au fost români, a ajuns însfârşit să creeze U.M.R.L-ul. Uniunea Mondială a Românilor Liberi, cu care convoacă, sau ia parte la toate reuniunile româneşti din exil, pe care talentele desbinatoare care-l caracterzează, le driblează ca la rugby.

Intre timp nepotul memorandistului dominat de pasiunile patriotice ale sirenei Budapestane-probabil prototip al Ciciolinelor maghiarofile create de megalomania "Ungariei Milenare", s'a lăsat convins să încline spre o înţelegere cu vecinii, demni urmaşi ai lui Atila, dacă ne amintim barbariile săvârşite în Ardelul de Nord cedat cu forţa în Iunie 1940 şi descoperite la recucerirea teritoriilor în 1945.

Acum nu se sfieşte să publice în organul UMRL-ului, "Românul Liber" pe care-l editează, note, articole, apeluri şi dări de seamă asupra manifestarilor de amicitie maghiaro—română, care nu sunt sincere sau numai vorbe goale din partea maghiară, cunoscând şovinismul lor pe chestia Transilvaniei.

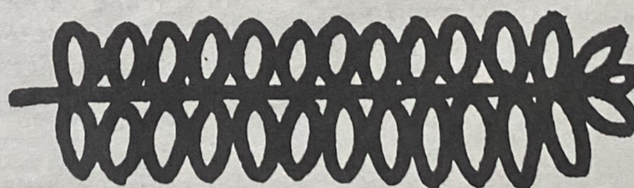
Mai mult, de când Arhiducele Otto de Habsburg, potenţial moştenitor la tronul Ungariei, deputat în Parlamentul European de la Strassbourg, a pus în mişcare revizionistă ambiţiile ungureşti pentru Transilvania, prin asociaţia Paneuropa din München şi recent a vizitat ca "turist" Budapesta, înclinându-se înaintea coroanei Sfântului Stefan cum reese din fotografia alăturată publicată în ziarul Curentul din München Nr. 5992 din Iulie-August 1988, anunţând o apropiată vizită oficială ca membru al Parlamentului Comunităţii Europene, minţile celor ce visează o Transilvanie independentă sunt în ebuliţiune.

Probabil că printre euforici e şi conui Iancu, căci la 6 Martie anul curent a participat printr'o adeziune totală la moţiunile Congresului dominat de iredentismul revizionist al ungurilor Miklos Gaspar Tomas, Atila Ara Kovacs, Laszlo Harnos, veniţi special din New-York, iar la 23 Iunie crt.a participat ca Preşedinte al Românilor Liberi la marea manifestaţie maghiară anti-românească de la Washington, convocată de comitetul de actiune americano-ungar.

De secole există în Pirinei Principatul dualist al Andorrei, coprincipi fiind Episcopul catolic din Seo de Urgel — Spania şi Presedintele Frantei François Mitterand astăzi.

Dacă agitaţiile în sens independentist ale zisei Federaţii Socialiste a Ungurilor din România intreprinse în Octombrie 1980 pe lângă Congresul European de la Madrid prin intermediul deputatului austriac Dr. Felix Ermacora s'ar implini din aiureala lumii de azi, dece nu s'ar ivi şi un coprincipe valah?

Ne putem aştepta la orice, căci "mare este grădina lui Dumnezeu şi mari sunt şi ambiţiile Conului Iancu.

REDACTIONALE

Insfârşit numărul revistei programat pentru Aprilie 1988, a apărut. Cauzele întârzierii sunt multiple: schimbarea tipografiei unde se făcea tipărirea ei în ultimii ani, dar cea mai cruntă lovitură este scăderea vertiginoasă a dolarului dela 190 ptas. —la 100 ptas.— ceace a redus la jumătate încasările abonamentelor şi ajutoarelor trimise ce Dvs.

Nu vreau să credeţi că pregătesc terenul pentru ridicarea preţului. Nu mă gândesc s'o fac. Doar vă prezint situaţia, rugându-vă ca grabnic să găsim împreună o soluţie.

Ştiu că pentru mulţi dintre Dvs. abonamentul actual de 30 de dolari anual, deşi reprezintă doar 12% din salarul săptămânal al unui modest muncitor din U.S.A., este greu de plătit odată. N. o luaţi ca un reproş, dar mentalitatea americană crede că acest efort cerut odată pe an, pentru a menţine o legătură cu problemele Neamului şi în apă,rarea lui, este disproporţional cu duritatea muncii dintr'o oră pe acele tărîmuri.

Deacea vă las pe Dvs. să apreciaţi şi să decideţi cum puteţi să ne ajutaţi să ieşim din acest impas, asigurând măcar apariţia regulată a celor 4 numere anuale.

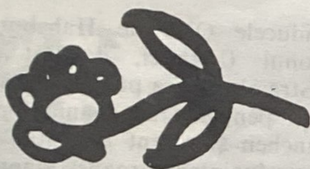
Sporirea numărului abonaţilor şi al sprijinitorilor ar fi o soluţie, dar eu de aici nu pot face această propagandă. Nu am adrese şi nici ajutoare pentru menţinerea corespondenţei. Dvs. aveţi Asociaţiile, Bisericile şi sălile de reuniuni săptămânale sau lunare. Faceti-o Dvs. în aceste cercuri pe care le frecventaţi, fiind convinşi că ajutati munca exilului contra nedreptăţii făcută la Yalta, Teheran, Helsinki, atât Tării cât şi fraţilor noştrii chinuiţi de comunism.

Nu lăsaţi să se stingă glasul —Carpaţii— lor.

Cu mulţumiri şi bune şi româneşti salutări.

TRAIAN POPESCU

CITITI SI RASPANDITI SCRISUL ROMANESC IN EXIL

CARPATII

REVISTA CULTURALA SI DE ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL

Director-Proprietar:

TRAIAN POPESCU
APARE ODATA LA DOUA LUNI

Sub Ingrijirea Unui Comitet de Redacţie

Redacţia şi Adminisratia:

Calle Conde de Peñalver, 82, 4º
Teléf. 402 11 01 - 28006 Madrid

Correspondenta:

Apartado 9.283 - MADRID (España)

Abonamente:

Anual .... 30 $ USA
De susţinere .... 60 $ USA
Expedierea Avion plus ... 10 $ USA

EDITURA CARPATII ANUNTA

CORNELIU ZELEA CODREANU EROU NEO COSMOGON, de F. Bradescu ... 12 $ USA
ISTORIA POLITICA ŞI MILITARA A RASBOIULUI ROMANIEI CONTRA UNIUNII SOVIETICE, de G-ral Platon Chirnoagă ediţia 2-a revizuită şi adăugită, format mare 365 de pagini ... 25 $ USA
PARASUTATI ÎN ROMÂNIA VÂNDUTĂ. AMINTIRI DIN REZISTENTA ROMANA 1944-1948, de Prof. Filon Verca, cca 450 Pagini vol. I ... 25 $ USA
IN SECOLUL LUMINILOR STINSE, de Radu Budişteanu ... 10 $ USA
AU SIECLE DES LUMIERES ETEINTES, de Radu Budişteanu ... 10 $ USA
AMINTIRI DIN COPILARIE, de Ion Creangă ... 10 $ USA
HAIDUCUL, de Bucura Dumbravă ... 10 $ USA
LA GRANDE THRACE, par Prof. A. Boldur, premier volume ... 15 $ USA
DACIA, de Vasile Parvan ... 10 $ USA
PRECURSORI, de Octavian Goga ... 8 $ USA
ISTORIA PARTIDELOR, NATIONAL, TARANESC ŞI NATIONAL TARANESC, de Pamfil Seicaru, vol. I, II ... 12 $ USA
KARL MARX: INSEMNARI DESPRE ROMANI. Texte inedite cu comentariu de Pamfil Şeicaru ... 10 $ USA
STEFAN CEL MARE, VOIEVOD AL MOLDOVEI, de Prof. Alexandru Boldur ... 10 $ USA
ISTORIA DACIEI ŞI CONTINUITATEA DACOROMANA, de General Platon Chirnoagă ... 10 $ USA
LE NID, UNITE DE BASE DU MOUVEMENT LEGIONNAIRE, de Faust Bradescu ... 10 $ USA
POVESTI FARA TARA, nuvele, de Faust Bradescu, N. Novac şi N.S. Govora ... 10 $ USA
UNIREA NATIONALA IN COMPLEXUL POLITIC EUROPEAN, de Pamfil Şeicaru ... 10 $ USA
DICTIONAR ROMAN-SPANIOL, de Prof. Ion Protopopescu. Legat panză ... 10 $ USA
MOTA ŞI MARIN, DOUAZECI ŞI CINCI DE ANI DE LA MOARTE, de Praty Soutzo, Marqués de Nantouillet, Blas Piñar, Gr. Manoilescu ... 10 $ USA
DUMNEZEU S'A NASCUT IN EXIL, de Vintila Horia ... 12 $ USA
RELATIILE ROMANO-RUSE, de N.S. Govora, vol. I şi II ... 20 $ USA
LA GARDE DE FER ET LA TERRORISME, par Faust Bradescu ... 10 $ USA
RASCOALA, de Liviu Rebreanu, 2 vol. ... 12 $ USA

Sub tipar:
VIFORNITA COMUNISTA, de Nelu Popescu
LA GRANDE THRACE, par Prof. A. Boldur, deuxieme volume.
RELATIILE ROMANO-RUSE, de N.S. Govora, Vol. III.